CÂINII RĂZBOIULUI

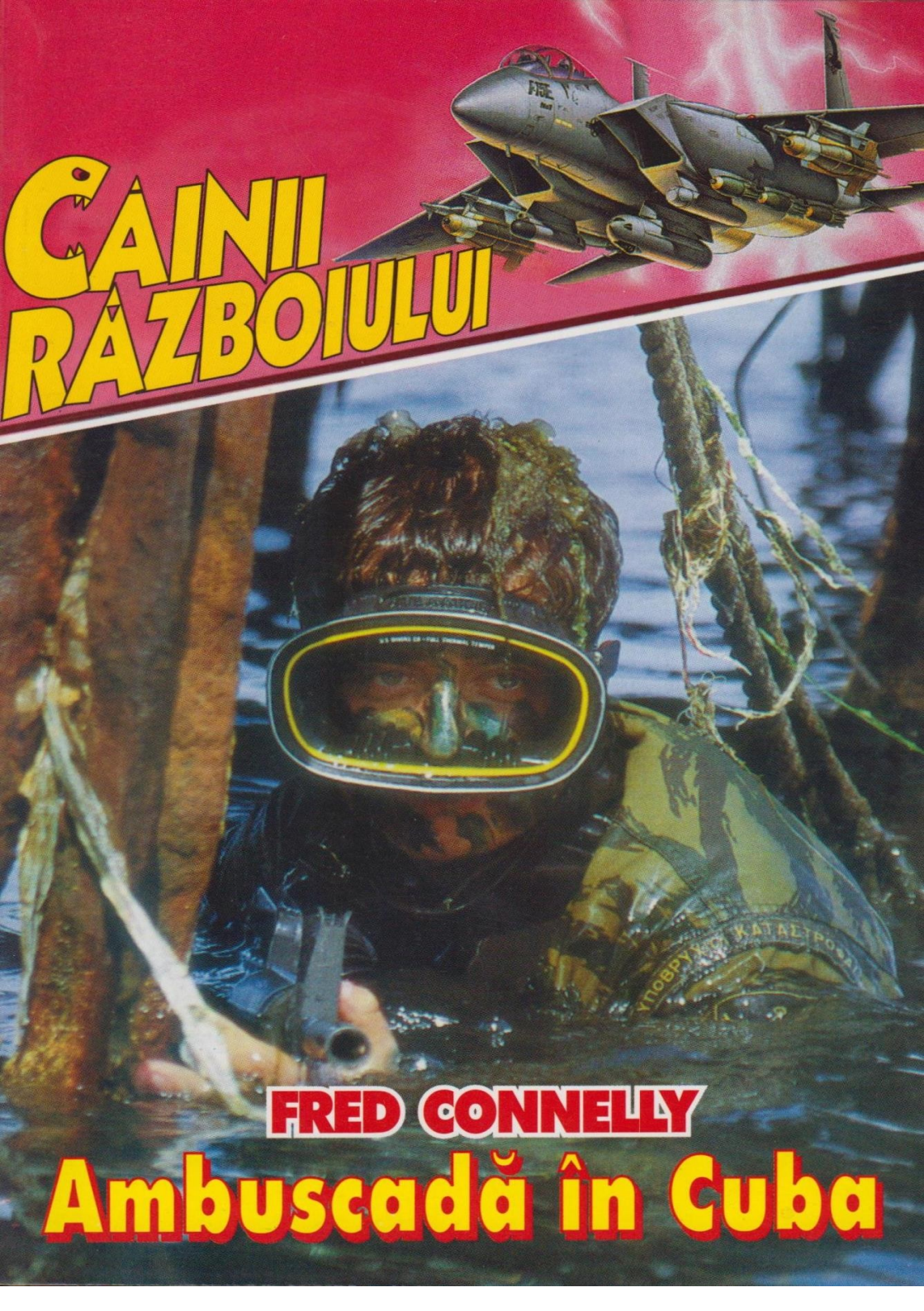

FRED CONNELLY

Ambuscadă în Cuba

COLECŢIA „CÂINII RĂZBOIULUI”

FRED CONNELLY

AMBUSCADĂ ÎN CUBA

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura Z 2000

1999

1

Singur în celula lui, colonelul D. îl aştepta pe omul de la Havana.

Nu mai văzuse Buenos Aires-ul de şase luni, nici nu mai traversase frumoasa Plaza del Majorca alături de iubita lui Maria. De altfel, din acea perioadă, nu se mai putuse bucura de nici o prezenţă feminină.

Simţea toată duritatea încarcerării, deşi nu era torturat. Putrezea singur într-o celulă.

Colonelul îşi mângâie cu un deget mustaţa fină, apoi îşi îndreptă brusc corpul slab pentru a suta oară în acea zi. Un pescăruş alb se aşează pe marginea exterioară de piatră a ferestrei şi se uită la el printre gratii cu o privire plină de curiozitate.

— Salut, prietene. Ştii cât sunt de singur şi ai venit să-mi faci o vizită, nu-i aşa?

Ridicând capul, pescăruşul se uită ţintă la colonel. Acesta îşi căută o clipă cuvintele, apoi continuă:

— Dacă ai şti cine sunt în realitate... te-ai duce imediat să-ţi aduci prietenii să mă vadă. Sunt un om celebru, pasăre mică. Da, un om foarte celebru.

Ecoul valurilor care se spărgeau jos, la baza vechii închisori, ajungea până la el de-a lungul peretelui.

Lovi furios cu pumnul în tocul ferestrei şi se dădu de zid într-un elan de frustrare, dându-şi seama că vorbea ca un copil.

Ajunsese să vorbească cu pasările – asta făcuseră din el şase luni de închisoare!

Colonelul se răsuci, îşi frecă umerii şi capul de zid şi fixă un punct imaginar în spaţiul îngust al celulei. Prin minte i se perindară imagini din trecut. Două camere de o curăţenie impecabilă cu tavanul alb, instrumente cromate lucind pe etajere mari, muzică clasică ce se revărsa din difuzoare ascunse că să-l calmeze în timpul lucrului. Fiecare teatru de operaţiuni purta marca activităţii sale, un semn al profesionalismului său. Aderarea sa intransigentă la regulă şi la disciplină îi adusese celebritatea de care se bucura.

— Nu chiar celebritate, păru că zice pescăruşul. Doar notorietate.

— Ia termină! replică colonelul repezindu-se la fereastră.

Cum îndrăznea acea pasăre să-i vorbească în acest fel!

Pescăruşul, nemulţumit, întoarse spatele şi-şi luă zborul.

Colonelul D. se sprijini din nou de perete şi supse zgomotos pumnul dus la gură.

— Nu trebuie să cedez nebuniei, murmură el. O.K.! Nu celebru, dar notoriu. Diferenţa e destul de mică. Reputaţia mea e bine cunoscută şi oamenii se tem la auzul numelui meu, pasăre mică!

Într-adevăr, mulţi tremurau doar la auzul numelui colonelului D. „D” însenina Diabolo sau „Death”, moarte, în funcţie de cine era cel care îl angaja sau cine era victima. Colonelul era considerat maestru în arta torturii în toată emisfera sudică, dar şi expert în tehnicile răpirii. Cunoştinţele sale sporiseră cu trecerea anilor prin călătoriile în diferite ţări unde organiza adevărate escadroane ale morţii pentru cei care îl plăteau regeşte. Practic, toate dictaturile militare sau de alt fel, din emisfera sudică, beneficiasem de competenţa lui.

Colonelul D. oftă şi se apropie descurajat de patul mic, pe care se aşeză greoi, cu umerii căzuţi.

„Dacă ar veni cineva să mă elibereze”, îşi zise el. Ceea ce părea improbabil în acea veche fortăreaţă care se ridica pe o peninsulă în interiorul unui mic golf al coastei cubaneze.

Câteva persoane influente şi organizaţii puternice îi datorau consideraţie. Nu dezvăluise nici unul din secretele sale răpitorilor cubanezi.

Cu sprâncenele încruntate, colonelul îşi răsucea cu furie mustaţa între degetele crispate, trăgând concluzia că aceşti cubanezi păreau să se mulţumească cu simpla lui prezenţă acolo. Nimeni nu încercase să-i smulgă informaţii, nici să-l tortureze în vreun fel. Poate credeau că maestrul torţionar era insensibil la metodele folosite atât de des de el însuşi!

Numai omul de la Havana venea să-l viziteze o dată pe săptămână ca să discute despre profesia colonelului, despre tehnicile sale, despre patronii şi victimele lui. Oferea doar informaţii fără consecinţe, în legătură cu subiecte la fel de anodine. Omul de la Havana punea uneori întrebări ciudate, precum cele de la ultima lui vizită, întrebări de genul:

— Te-ai gândit cumva ce-ar face victimele tale dacă ar învia ca să se răzbune?

Colonelul începuse să râdă de această noţiune hollywoodiană a pedepsirii celui rău.

Avea oroare de sedativele care i se administrau zilnic prin injectări în braţ. Era singurul lucru care îi displăcea foarte tare

din felul în care era tratat.

Uneori, în cursul discuţiilor cu omul de la Havana, colonelului i se întâmpla să adoarmă. Câteva ore mai târziu, când se trezea, constata că interlocutorul său plecase.

Colonelul suspină, îşi ridică picioarele pe saltea şi se întinse, cu mâinile sub cap, studiind tavanul ca să treacă timpul în aşteptarea vizitatorului.

*

* *

La vreo câteva sute de kilometri de închisoarea colonelului D., portul Tampa din Florida era scăldat în căldura umedă a acelei după-amiezi de iunie.

În încăperea din spate a unui magazin de animale mici situat în centrul oraşului, un om stătea la o masă, al doilea se plimba prin cameră iar al treilea se sprijinea de uşa deschisă, din spate. Aerul condiţionat nu mai funcţiona şi încăperea se transformase într-un adevărat cuptor. Pe birourile mari împinse la perete se aflau două maşini de scris şi două planşe uşoare folosite pentru grafice.

Într-un colţ zăcea un telex, în celălalt un alcarazas. Ferestrele erau protejate cu bare. Pe pereţi era afişată coperta fiecărei ediţii publicate a unei reviste ilustrate numită *Torch it!* Expresia liberă pentru o Americă creştină a albilor.

Bob Braun, tipul înalt care se plimba prin încăpere, fost maior în armata americană, era acum redactorul şef al revistei pe care o crease chiar el. Bill Zetmer stătea la masă, iar George Hampton aştepta lângă uşa din fiind, în mână cu un pistol-mitralieră Uzi.

Cei trei bărbaţi se cunoscuseră cu câţiva ani în urmă în Africa de Sud, în cursul unor lupte de mercenari. Îşi dăduseră repede seama că aveau unele interese comune: lichidarea comuniştilor şi a drojdiei societăţii. Uneori, cu câteva excepţii, cele două categorii formau una singură. Toţi trei erau perfect de acord asupra unui lucru: comuniştii şi drojdia societăţii distrugeau America măcinând-o din interior.

Guvernul Statelor Unite, împiedicat de jurnalişti şi de opinia publică, nu reuşea decât să încurce şi mai mult lucrurile.

Aici intervenea *Torch it!*

Teoria lui Braun făcea din lumea a treia o afacere privată. Mercenarii intrau în acţiune acolo unde guvernul rămânea blocat. *Torch it!* Acţiona ca o cameră de compensare, recrutând şi propunând deschideri pentru soldaţii profesionişti din mediile

exotice din lumea întreagă.

Dar asta privea lumea a treia. Braun şi prietenii lui aveau o problemă mai presantă şi imediată: curăţarea Americii.

— Vă spun eu, zise Bill Zetmer, colonelul D. va face treabă pentru noi.

Hampton izbucni într-un râs idiot. Corpul său, deşi mare şi impunător, nu trăda nici urmă de grăsime. Era o masă mare de oase şi muşchi.

— Poate că aş fi în stare să-l învăţ şi eu destule lucruri, exclamă el râzând din nou.

Masivul George avea în general o fire veselă.

— Mă îndoiesc, replică cu răceală Zetmer. Colonelul D. e cel mai bun. Ştiu asta pentru că l-am văzut cum lucrează.

Braun aruncă o privire agasată spre Big George. Grasul ăsta era util, dar stupiditatea lui era de-a dreptul enervantă.

— Acum e timpul, zise el. Nu mai e momentul să ne punem întrebări. Un escadron al morţii, cu oameni de elită, va face cel mai mare bine chiar aici, în America.

Hampton îşi sprijini arma de uşă şi-şi scoase cămaşa udă de sudoare.

— Deci crezi că treaba asta o să meargă, maiorule? întrebă el apropiindu-se de alcarazas.

— Bineînţeles c-o să meargă. Atâta vreme cât vor fi luate în considerare cele mai mici detalii. Peste două zile, colonelul D. va fi întreg şi nevătămat în America. Asta face din noi ceea ce suntem.

Zetmer încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Comandamentul X. Forţa libertăţii.

— Chiar dacă asta trebuie să însemne libertate prin forţă, zise Braun.

Hampton rânji şi-şi stropi faţa cu apă rece.

— Atunci, ce vrea…

Zetmer se opri. Omul despre care voia să vorbească nu avea nume. Braun ştia cine e. Pentru ceilalţi, el nu reprezenta decât o sursă nesecată de bani pentru operaţiunile lor.

— … ce vrea şeful nostru cu acest tip, Barrabas, şi cu oamenii lui?

Braun dădu din umeri.

— Faimoşii Soldaţi ai lui Barrabas. Nu vrea să cadă în mâinile noastre. De aceea ne-a propus să-i folosim pentru treaba noastră urâtă. Ei vor fi în pericol şi noi în siguranţă.

— Îi vrea morţi, zise Hampton îndreptându-şi spatele, cu

mâinile în şolduri şi continuând să râdă prosteşte.

— Chestia asta îmi place tare mult, zise Braun. Cu atât mai mult cu cât am o socoteală mai veche cu tipul ăsta.

Zetmer se ridică, zornăind în mână nişte chei de maşină.

— E rândul meu să fac de pază.

Braun dădu din cap.

— Este foarte important să-i supraveghem pe oamenii lui Barrabas în această misiune pe plajă, la orice oră, atâta vreme cât nu ni se va spune să n-o mai facem.

— O.K., zise Zetmer înaintând spre uşă, gata să iasă în străduţa din spate.

Se opri brusc şi se întoarse spre Big George.

— Unde ţi-e arma?

Hampton se uită spre uşă.

— Acolo… O…

Fraza rămase neterminată. Arma nu se mai afla acolo unde o lăsase.

— Unde?

Hampton se năpusti spre uşă.

— Dar am… o pusesem aici, se bâlbâi el uitându-se prostit de la stânga la dreapta. Am sprijinit-o aici acum mai puţin de un minut!

Se aplecă şi mai mult în exterior. Străduţa era pustie.

Pistolul-mitralieră Uzi dispăruse.

2

— Nile Barrabas deschise portiera taxiului, luă restul şi ieşi în stradă. Trebuia să ajungă pe jos în cartierele din apropiere. Şoferul refuzase să meargă mai departe în acel loc considerat o zonă periculoasă din New York. Cerul cenuşiu părea că vrea să strivească oraşul şi atmosfera grea era impregnată de mirosul fetid al mizeriilor care zăceau pe stradă. Pe lângă acea zi obositoare, toată lumea părea că se străduieşte să-l tracaseze.

Iubita lui voia să plece cu ea în Europa pentru câteva zile de vacanţă, „Intermediarul” insista să facă o treabă la care ţinea foarte mult şi, în dimineaţa aceea, în apartamentul său din Plaza, primise un telefon de la o femeie intrată într-un necaz.

Mama lui Emilio Lopez.

Barrabas înainta cu repeziciune printre gunoaie, în mirosul infect sporit de căldura umedă a verii. Câteva blocuri de locuinţe goale se aliniau în şir ca nişte corpuri fără ochi. Un tip gras în zdrenţe urina la colţul unei construcţii. Valul urinei sale curgea în cascadă în rigolă înainte de a ajunge la picioarele a trei amărâţi care-şi împărţeau o sticlă de băutură.

Divanuri şi saltele spintecate îşi revărsau umplutura alături de aparate electrocasnice ruginite, împrăştiate pe trotuar, cu partea electrică smulsă. Un bătrân scotocea pubelele puturoase înconjurat de o haită de opt câini care gâfâiau tolăniţi pe pământ. O firmă luminoasă a unui imobil proaspăt vopsit anunţa cu litere mari: „Iisus ne ocroteşte”.

„Poate că da”, îşi zise Barrabas. Dar era clar că municipalitatea nu făcea nimic în acest sens. Iubea la nebunie America, dar partea aceea mirosea urât. Când oamenii erau obligaţi să trăiască în astfel de locuri, însemna că ceva mergea foarte prost.

În general era un război.

Şi i se întâmpla lui Barrabas să urască munca pe care o făcea pentru omul care ţinea cu adevărat în mână arma.

El nu era decât muniţia ei.

Când acesta ordona să tragă, Barrabas şi soldaţii săi se întorceau la luptă, în mijlocul iadului, acel punct fierbinte unde restul lumii înceta să mai existe, unde roata se învârte numai între viaţă şi moarte, pentru unii sau pentru ceilalţi.

Până acum, în cursul numeroaselor sale lupte, Barrabas

câştigase totdeauna. Emilio Lopez pierduse o dată. Ultima.

Lopez, mercenar, fusese angajat de colonel şi, ca toţi oamenii lui Barrabas, aştepta un singur lucru: să plece la luptă, de la un război la altul, cât se putea de rapid, să fugă de lege şi să-i distrugă pe ticăloşi.

Aceştia din urmă vedeau însă lucrurile în mod identic în privinţa inamicilor lor.

Regula era foarte simplă. Dacă nu-i omori tu, te lichidează ei pe tine! Emilio ştia acest lucru la fel de bine ca Barrabas. Ceea ce nu-l împiedicase să moară din cauza exploziei unei grenade în cala plină de muniţii a unui cargobot, în apropiere de coastele Nicaraguei.

Colonelul îi adusese mamei defunctului o jumătate de milion de dolari şi sincere păreri de rău. Banii reprezentau plata lui Emilio pentru acea operaţiune.

Nile trecu pe lângă un bătrân care vindea ochelari de soare. Pe cealaltă parte a străzii, câţiva puşti cu pielea închisă la culoare dansau pe capota unei maşini stricate. Pătrundea în inima ghetoului portorican de pe coasta de est, Loisaida. Aici era în vigoare legea străzii. Parterele vechilor clădiri de cinci etaje cu faţade de cărămidă serveau drept pieţe acoperite pentru vânzarea de haine.

Imobilul pe care îl căuta Nile se afla în fundul străzii, identic cu toate celelalte: cinci etaje jegoase de cărămidă. Totuşi, toate ferestrele aveau geamuri şi obloane. În interior, o duzină de aparate de radio făceau un vacarm în stare să trezească morţii din groapă. Scările metalice de serviciu care urcau în zigzag pe faţade serveau drept balcoane femeilor, copiilor mici şi tatuaţilor fără cămăşi care îşi sorbeau berea în tăcere. Privirile ostile ale acestora din urmă se îndreptau inevitabil spre acelaşi centru de interes: tipul înalt cu păr alb care îndrăznea să se aventureze pe teritoriul lor. Era un străin intrat în zona lor şi aveau de gând să-i arate acest lucru.

Barrabas deschise uşa grea de la intrare şi pătrunse într-un mic vestibul de mărimea unei cabine telefonice. Butoanele interfonului se aflau în dreapta. Apăsă pe cel al Stellei Lopez şi uşa de acces se deschise. Nile străbătu rapid culoarul lung, ajunse la scări şi urcă repede la etajul patru.

Îi deschise uşa o bătrână înfăşurată într-un şal gros de lână. Când îl văzu pe Barrabas, lacrimile începură să-i curgă pe obrajii plini de riduri.

— *Señor* Barrabas, *ayudanos, por favor.* Tony, Tony!

Era bunica. Nu vorbea englezeşte.

Barrabas intră în apartament şi închise uşa în urma lui. Lucrurile se schimbaseră puţin de la ultima lui trecere când venise să anunţe moartea lui Emilio. Lămpile cu franjuri roşii şi statuetele din gips reprezentând sfinţi şi icoane din Caraibe nu se mişcaseră de la locul lor, dar canapeaua mare precum şi televizorul erau noi.

Stella apăru în salon, cu faţa calmă, dar cu mâinile crispate şi faţa îngrijorată.

— Nile, zise ea venind spre el să-i strângă mâna. Stai jos.

Arătă sofaua.

Stella Lopez era încă o femeie frumoasă. Îl născuse de foarte tânără pe primul ei fiu. Emilio, iar acum împlinea patruzeci de ani. Tatăl lui Emilio se făcuse pierdut undeva, pe drum. Stella îşi creştea acum singură copiii cu banii câştigaţi din aceeaşi muncă pe care o făcea din adolescenţă. Avea cea mai frumoasă voce din insula Manhattan. Ar fi putut să devină o adevărată vedetă dacă ar fi avut pielea neagră sau albă, dar nu era decât o simplă portoricană care trebuia să se mulţumească cu cântatul în timp ce spăla vasele.

Barrabas se apropie de canapea. Bunica continua să meargă prin încăpere plângând. Stella o prinse de braţ.

— Scuză-mă un minut, îi zise ea lui Nile.

O conduse pe femeie într-o cameră şi reveni după câteva minute.

— Eu sunt de vină, zise ea aşezându-se într-un fotoliu.

Se străduia să fie coerentă, dar ochii umezi îi trădau emoţia.

Mai avea încă trei fete şi pe Tony, singurul băiat care îi mai rămăsese.

— Ar fi trebuit să plec, Nile. Aveam bani. Aş fi putut să-l dau la o şcoală mai bună, să ne mutăm într-un loc mai bun.

Îşi reţinea cu greu lacrimile.

— Linişteşte-te acum, zise Barrabas cu o voce fermă. Mi-ai spus că vrei să rămâi aici pentru că aici ai crescut, aici trăiesc familia şi prietenii tăi.

— Da, continuă ea, şi nu voiam să-i vină una dintre acele idei stupide despre cât de „important” este, ca toţi acei puştani de albi bogaţi care eşuează aici. Nu le-am spus de bani. I-am pus deoparte pentru el şi pentru fete ca să-i aibă mai târziu, când vor fi mai mari. Nu ştiu, Nile, decât că a părăsit casa ieri în timpul zilei.

— Povesteşte-mi totul de la început.

Stella dădu din umeri.

— Nu s-a întors acasă. Am găsit în camera lui un bilet în care spune că a venit timpul să-şi facă propria lui viaţă şi…

Degetele ei se jucau cu inelul de pe deget.

— Şi ce? insistă Barrabas.

— În bilet spunea că se duce în Florida să se întâlnească cu prietenii lui Emilio, că-i părea foarte rău, dar că nu trebuie să mă îngrijorez. Să nu mă îngrijorez!

Ridică mâinile în sus într-un gest de neputinţă.

— Să nu mă îngrijorez! repetă ea. Cum poate să creadă că mama sa poate să stea aşa nepăsătoare, fără să-şi facă nici o grijă!

Stella suspină şi continuă:

— Emilio a plecat şi el la şaptesprezece ani, în aceeaşi zi. Tony era atunci mititel, abia îşi cunoştea fratele. Numai că Emilio avea obiceiul să se întoarcă cu bani şi fete drăguţe. Era o adevărată sărbătoare pentru noi când se întorcea. Şi Tony îl admira foarte mult. Dorea să fie ca el când va fi mare. La moartea lui Emilio, a ţinut în el toată durerea. Acum probabil îşi imaginează că va deveni ca fratele său şi că se va întoarce cu buzunarele pline de bancnote verzi şi la braţ cu o fată frumoasă.

Dădu din cap.

— Dar Tony nu e ca Emilio. E altfel şi încă nu ştie asta. Nu e la fel de solid, chiar dacă e convins de asta.

Se uită la Barrabas cu ochii ei mari şi plini de tristeţe.

— Nile, nu va rezista.

— Ştia ce făcea Emilio?

Stella părăsi fotoliul şi făcu câţiva paşi.

— Că era mercenar? Am încercat să-i ascund asta, dar zvonurile se răspândesc repede şi uneori vorbele îţi scapă fără să vrei. Cu siguranţă că ştia… Ne ajuţi, Nile?

Barrabas se ridică şi el, se apropie de ea şi o strânse uşor în braţe ca s-o liniştească.

— Bineînţeles că te voi ajuta.

— Mulţumesc, răspunse ea sprijinindu-şi capul de pieptul lui. Tu erai singura persoană la care puteam apela. Ştiam că pot conta pe tine. Emilio n-ar fi lucrat cu tine dacă n-ai fi fost un om bun, Nile.

Barrabas o respinse uşurel.

— Nu sunt un om bun, Stella. Nu poţi să fii un om bun când faci ceea ce fac eu. Dar te voi ajuta, pentru tine şi pentru Emilio.

Stella se strădui să zâmbească şi îşi şterse încă o dată ochii

umezi.

— O cafea?

Nile încuviinţă cu o mişcare uşoară a capului. Apoi se vă ocupa de Tony.

*

* *

O oră mai târziu, umbrele serii începeau să întunece faţadele imobilelor. Firmele magazinelor îşi împrăştiau luminile orbitoare şi comercianţii se pregăteau să-şi închidă magazinele. O briză uşoară adia leneş pe străzile murdare şi înăbuşitoare. Cărămizile şi pietrele clădirilor iradiau acum căldura înmagazinată în timpul zilei.

Tăcută ca un rechin care brăzdează apele, marea limuzină neagră care se deplasa pe lângă marginea trotuarului se opri încetişor în momentul în care Barrabas ieşea din clădirea unde locuia Stella. Nile făcu o mişcare de surpriză la vederea vehiculului strălucitor, fu gata s-o ia înapoi, dar era deja prea târziu. Două degete dolofane bătură în geam ca să-i atragă atenţia.

Walker Jessup, poreclit „Intermediarul”, agită în spatele geamului un pumn grăsuţ. Intermediarul părea furios.

— Barrabas, trebuie să-ţi vorbesc, şi asta imediat! Nu vreau să scotocesc tot New York-ul după tine!

Faţa lui Walker se roşea din ce în ce mai mult cu fiecare cuvânt pe care-l pronunţa. Barrabas îi întoarse spatele şi porni spre stradă, fără să-l bage în seamă.

— Barrabas! aproape că răcni Jessup.

Dar Nile se prefăcea că nu-l aude.

— Barrabas!

Colonelul se opri. Îşi zise că, în acest ritm, lui Jessup îi vor plezni vasele sanguine. Nile nu avea deloc intenţia să-l omoare pe acel om. Aşteptă fără să se întoarcă.

— Jessup, sunt ocupat, am o treabă. Azi chiar n-am timp pentru Unchiul Sam, îi explică el înainte de a porni mai departe.

Limuzina continuă să se deplaseze pe lângă trotuar urmărind mersul lui Barrabas.

— Vino, te rog, în maşină. Trebuie să stăm de vorbă. Te rog, Barrabas...

Tonul lui Walker se îndulcise. Aproape mort de epuizare, nu mai suporta căldura. Murmură încă o dată, la capătul puterilor:

— Te rog, Nile, în numele vremurilor bune.

Barrabas dădu ocol maşinii şi urcă pe bancheta din spate,

alături de texan, trântind portiera. Uşa se încuie automat, geamul lui Jessup se ridică uşor şi aerul condiţionat răcori faţa lui Walker. Respiraţia îşi reluă în curând ritmul normal. Cu ochii închişi, texanul îşi apăsa fruntea cu două degete de parcă ar fi avut o durere puternică de cap.

— Nile, provoci o mulţime de probleme şi de tracasări. Într-o zi o să fii cauza primei mele crize cardiace.

Barrabas se uita tăcut afară prin geamul fumuriu în timp ce şoferul depărta încet limuzina de trotuar ca să străbată în tăcere strada.

— De ce-ai venit cu maşina asta mare, Jessup? întrebă Nile. Totdeauna ai zis că o limuzină e prea bătătoare la ochi.

— Nu în acest cartier, Nile, priveşte.

Jessup bătu încă o dată în geam. Vehiculul trecea prin faţa unui imobil dărăpănat din care jumătate fusese distrus de foc. Cealaltă parte părea totuşi locuită. O altă limuzină mare era parcată în faţa intrării şi un alb în costum de oraş se pregătea să intre în interiorul clădirii.

— Pentru unii, caritatea înseamnă să stai în centrul oraşului şi să-ţi cumperi stupefiante din cocioabe.

Vocea şoferului se făcu auzită în interfon:

— Unde vreţi să mergeţi, domnule?

— Mergi pur şi simplu unde vezi limuzine.

Oraşul New York era plin de limuzine.

— Jessup, nu ştiu ce vrei de la mine, dar de data asta nu-mi pasă.

— Nile, ce-am vrut totdeauna de la tine? Comisia de la Washington are o altă problemă, are nevoie de intervenţia ta, e foarte simplu.

— Iar eu sunt ocupat cu altă treabă.

— Să pleci în căutarea unui adolescent fugit de acasă pentru că te consideri vinovat de moarea brutală a fratelui său!

— Taci, Jessup. Nu mă simt vinovat. Emilio cunoştea riscurile când s-a angajat. Dar familia lui are nevoie de ajutor. Oricum, asta nu te priveşte în nici un fel.

— Ai dreptate, asta nu mă priveşte, dimpotrivă.

Jessup aruncă pe genunchii lui Barrabas fotografia unui om mustăcios cu o înfăţişare latină.

— E născut în Argentina. Un tip infam, numit „Colonelul D.”, poreclă dată de CIA. Prin „D.” se poate înţelege Diavol sau Moarte. Până nu demult, a avut, o carieră foarte profitabilă organizând „seminarii” în diferite ţări latino-americane. Aceste

seminarii se refereau la terorism, escadroane ale morţii şi la torturi.

— Şi? zise Barrabas punând fotografia în mâna lui Walker înainte de a întoarce capul spre geam.

Limuzina trecea acum prin cartierul Alphabet City, pe Aleea A, Aleea B…

— Şi acum se află într-o închisoare din Cuba. Nicaraguanii l-au prins în urmă cu şase luni în timp ce antrena trupele Contras pentru torturarea ţăranilor nicaraguani. L-au dus în Cuba unde se află şi acum.

— Şi vrei să-l eliberez pe acest tip?

— Nu, răspunse Jessup privindu-l drept în ochi pe Barrabas. Vrem să-l lichidezi.

— De ce-aş face asta?

Deplasarea vehiculului fu încetinită de circulaţia care bloca una dintre străzile înguste care duceau la Aleea B. Barrabas putu să remarce că cele mai multe vehicule erau limuzine. Jessup avea dreptate, printre cocioabele New York-ul nici măcar nu vor fi remarcaţi.

— Pentru bani, Nile.

Jessup n-o lua deloc pe ocolite.

— Dacă nu e eliminat rapid, continuă el, va vorbi până la urmă, şi are prea multe lucruri de dezvăluit.

— Şi s-au gândit că asta intră în domeniul meu? Jessup, sunt un soldat, nu un asasin. Găseşte pe altcineva pentru treaba ta murdară. Un tip specializat în execuţii. Oricum, după cum ţi-am spus, am o altă problemă de rezolvat.

Limuzina se oprise în mijlocul circulaţiei de pe Aleea B.

— Deschide portiera, Jessup, zise Nile.

Walker se gândi o clipă.

— Deschide! ordonă Barrabas dând un pumn în portieră. Deschide sau o sparg.

— Bine, deschide portiera, îi zise Jessup şoferului.

Portierele fură imediat deblocate şi Nile părăsi vehiculul fiind imediat copleşit de căldura străzii.

O mulţime de oameni era grupată pe trotuar în faţa unor imense porţi deschise ale parterului unui imobil. În spatele geamurilor mari ale sălii, mesele albe impecabil decorate şi puse în valoare de spoturi luminoase erau acoperite cu zeci de platouri cu mâncăruri unele mai rafinate decât altele. O manifestare privată unde aproape o sută de persoane flecăreau în interior sau pe trotuar, bând vin alb. Foarte aproape, în faţa locuinţelor

dărăpănate, negrii şi hispanicii priveau derularea acestei recepţii.

Barrabas îşi croi drum prin masa zgomotoasă. Nimeni nu părea să-l remarce.

— Barrabas!

Jessup pornise în urma lui, folosindu-se de corpolenţa lui impresionantă ca de un berbec ca să îndepărteze mulţimea, îmbrâncind cu violenţă şi fără nici o ruşine pe nefericiţii care se aflau în drumul său. Îşi atrase imediat multe priviri ostile.

Barrabas aşteptă ca Intermediarul să ajungă în dreptul lui spre marea uşurare a invitaţilor care-şi reluară imediat sporovăială.

— E dezgustător, zise Nile încruntându-se.

— Ce?

Colonelul arătă forma aşezată deasupra galeriei.

— Numele acestui loc, „Război Civil”.

— Înţeleg ce vrei să spui, răspunse Jessup.

Un chelner ieşi pe trotuar, ducând în mână o tavă plină cu cupe de şampanie.

Walker luă repede două pahare, îl bău pe al său pe nerăsuflate şi îl oferi pe celălalt lui Barrabas. Mercenarul refuză. Jessup nu se lăsă rugat, îl bău imediat, puse cele două pahare goale pe capota unei maşini luxoase parcată alături de ei lângă trotuar, apoi îşi şterse gura cu batista.

— Ascultă, Nile. Faci treaba asta de ani de zile, iar înainte ai fost colonel în Vietnam. Ştiu că ai cunoscut cele două feţe ale guvernului Statelor Unite. Există buni şi răi. Cei răi provoacă nenorociri, cei buni încearcă să repare idioţeniile. Nici eu nu pot să-l sufăr pe senator, dar el e singurul nostru contact cu biroul Comisiei. N-aş fi venit să-ţi propun această treabă dacă n-aş fi considerat-o eu însumi în regulă.

— Şi?

— Găseşte-l pe Tony Lopez. Datorezi asta mamei sale şi lui Emilio. Apoi vino să discutăm. Asta e tot, Nile, e tot ce-ţi cer.

Barrabas se cufundă în tăcere. Într-un mod cât se poate de ciudat, prin minte îi trecu sfârşitul generalului Kon[1].

[1] Vezi nr. 2 din colecţia Câinii Războiului, *Escadroanele morţii* de Fred Connelly.

3

Deşi totul dură numai o clipă, Nile Barrabas avu impresia că evenimentele se derulează cu încetinitorul.

Pe o pistă de aterizare, la trei kilometri de ruinele de la Angkor, Erika urmărea cu privirea muncitorii cambodgieni urcând o altă ladă cu relicve la bordul bimotorului. Era aproape miezul zilei. Soarele nemilos şi umiditatea junglei din jur făceau atmosfera jilavă şi înăbuşitoare.

— Raoul, se adresă ea francezului care se afla alături de ea, e prea cald. Ar trebui să ne oprim. Să aşteptăm câteva ore şi pe urmă să încărcăm restul pieselor.

— Vă recomand cu insistenţă contrariul, doamnă Dyskra. E mai bine să plecăm cât mai repede. Fiecare oră pe care o petrecem aici e plină de pericole, răspunse Raoul.

Francezul vorbea foarte serios, dar problema tinerei femei era cu totul alta. Trebuia să întârzie plecarea până la sosirea mercenarilor. Şi mai dorea ca avionul să fie cât se poate de puţin încărcat. Cei şase mercenari aveau să constituie o încărcătură suplimentară şi destul de neaşteptată pentru francez.

— Bine, să ne întoarcem la ruine. Nu sunt sigură că vreau tot ce a ales clientul tău. Sunt mai interesată de sculpturile şi de statuile templului Ta Phrom.

Raoul îşi şterse fruntea cu o batistă parfumată. Nu putea să-şi mai ascundă exasperarea.

— Doamnă... Nu înţeleg de ce n-aţi luat hotărârea asta înainte de a veni.

— Englezii au o zicală care mi se pare foarte judicioasă, Raoul. Ei spun că cine plăteşte lăutarii comandă şi muzica!

Raoul încuviinţă dând din cap cu regret.

În timp ce se îndreptau spre maşină, Erika îşi zise că trebuia foarte repede să găsească o altă tactică ca să câştige timp.

Geoff Bishop îi adusese acolo în urmă cu patru ore. La sosire fuseseră primiţi de o trupă de soldaţi ai khmerilor roşii, toţi înarmaţi până în dinţi, arţăgoşi şi respingători. Pericolul era direct. Aceşti oameni erau în stare să folosească armele la cea mai mică provocare. Raoul nu exagera deloc.

De la coborârea din avion, se deplasaseră în perimetrul ruinelor. Splendoarea de la Angkor Watt îţi tăia respiraţia. Templele vechi, practic intacte după trecerea a peste o mie de

ani de uitare în junglă, se înălţau mândre, de parcă ar fi fost eterne.

Cetatea fusese cândva capitala unui imperiu khmer foarte bogat. Generaţiile de împăraţi puseseră să se construiască temple sculptate cu mare fineţe, cu domuri conice imense semănând cu nişte munţi artificiali. Templele erau foarte frecvent înconjurate de şiruri de coloane decorate şi de balcoane care permiteau plimbări lungi sub privirile încremenite ale statuilor de războinici sau pe lângă frizele cu dansatoare. Erika contemplase fermecată splendoarea cetăţii înainte de a se apuca de treabă.

Cunoştea deja distrugerile provocate relicvelor întrucât le studiase pe cele aflate în depozitul de la Bangkok. Jefuirea cetăţii era o adevărat tragedie, dar nu ireparabilă. Într-o zi avea de gând să aducă înapoi tot ce cumpărase, atunci când vechiul oraş va putea fi restaurat.

Tânăra olandeză supraveghea ultima selecţie de relicve, ambalarea lor şi transportul spre pista de decolare. Nu se grăbise deloc, străduindu-se să se arate cât se poate de indecisă – era singurul mijloc de a câştiga timp. În cele din urmă, Raoul insistase ca primele lăzi să fie încărcate la bordul aparatului. În timp ce echipa de cărăuşi se întorcea la avion, Bishop rămăsese la templu pentru a supraveghea continuarea ambalatului.

Acum, în timp ce Erika şi Raoul se îndreptau din nou spre maşină, un jeep al armatei khmere intră pe aerodrom şi se opri în faţa celor doi europeni. Din maşină coborî un mesager, îmbrăcat în sinistra uniformă neagră a soldaţilor lui Kon.

— Generalul Kon vă aşteaptă la intrarea templului din Angkor Watt, zise el.

Raoul şi Erika schimbară o privire surprinsă. Nici unul dintre ei nu se aştepta la o astfel de întâlnire. Tânăra femeie îşi zise imediat că asta îi va permite să mai întârzie un timp operaţiunile de încărcare, dar nu era sigură că se potrivea cu tactica prevăzută de ea. Deodată, prin minte îi trecu o întrebare care o făcu să se înfioare. În cazul în care Kon se afla acum la Angkor Watt, ce se întâmplase cu Barrabas şi cu mercenarii lui?

— Nu spune nimic, o sfătui Raoul în timp ce urca în vehicul. Nimic. La drept vorbind, acest Kon…

Francezul duse un deget la tâmplă şi îl răsuci de câteva ori pentru a exprima nebunia generalului.

După zece minute, jeep-ul îi lăsa în faţa marelui pod de piatră care traversa şanţul lat în a cărui apă – dispărută demult – se

oglindea altă dată faţada templului. Briza caldă se strecură prin părul lung al tinerei femei în momentul în care admira frumuseţea incredibilă a edificiului.

Angkor Watt era cel mai mare templu construit vreodată în istoria omenirii. Chiar şi piramidele egiptene fuseseră depăşite. Nouă kilometri de trepte sculptate se întindeau de-a lungul şanţului, zece mii de mici turnuri se ridicau pe cinci domuri lucrate cu minuţiozitate, mii de sculpturi de mărimea omului decorau zidurile!

Erika şi Raoul păşiră pe marea pasarelă din piatră care trecea peste şanţul de două sute de metri. La capăt de tot, sub imensele turnuri conice care se ridicau în spatele zidului exterior, un cambodgian înalt în uniformă neagră aştepta, cu o fetiţă în dreapta lui şi un soldat khmer în stânga.

— E generalul Kon, murmură Raoul. Cel din mijloc care stă cu mâinile la spate.

— Unde e Bishop? întrebă ea. Ar fi trebuit să fie aici. Raoul dădu neştiutor din umeri. Erika simţi brusc o prezenţă în spatele ei. Întoarse capul şi dădu cu ochii peste şase soldaţi khmeri care veneau în urma lor cu puştile îndreptate spre ei.

Generalul îi privea nepăsător cum se apropiau. Privirea plină de răceală şi buzele subţiri dădeau feţei sale o expresie plină de cruzime şi aproape inumană. Erika se înfioră.

Fetiţa de lângă general îi privea şi ea. Ochii ei negri străluceau ciudat în mijlocul unei feţe monstruoase.

Când ajunseră la trei metri de Kon, acesta întinse brusc mâinile zâmbind.

— Bun venit la Angkor, oraşul regilor Naga, zise el.

Raoul se înclină în semn de salut.

— Daţi-mi voie să vă prezint pe doamna Dykstra, cea care a cumpărat marfa furnizată de dumneavoastră.

Kon înclină uşor capul.

— Şi daţi-mi şi mie voie să v-o prezint pe fiica mea.

Erika îşi feri privirea. Copila acea emana ceva ce te îngrozea, dar care nu avea nici o legătură cu faţa ei.

— Afacerea asta o faceţi singură, doamnă Dykstra, sau lucraţi şi cu alte persoane? întrebă Kon.

Raoul nu-i lăsă tinerei femei timp să răspundă.

— Doamna Dykstra are un asociat. Din nefericire, el n-a putut să vină. În ultima clipă a trebuit să plece în altă parte.

Kon se uită fix la Raoul.

— Şi cine e această persoană?

Raoul interveni din nou mai înainte ca Erika să fi pronunţat un cuvânt.

— Domnul Barrabas, Nile Barrabas. Un om surprinzător. Ar trebui să-l întâlniţi.

— Nile Barrabas, zise Kon cu un aer gânditor făcând câţiva paşi. De ce-a trebuit să plece în altă parte? continuă el privindu-şi oaspeţii. Nu are cumva o misiune secretă în Cambodgia? Un atac asupra oraşului Kiri? A venit cumva să mă urmărească, doamnă Dykstra?

Tânăra femeie se cutremură. Raoul se uita la ea stingherit şi înspăimântat totodată. Kon continua să se plimbe de colo-colo în timp ce vorbea.

— Toată această călătorie la Angkor Watt n-a fost organizată în mod special, doamnă Dykstra? Nu a fost prevăzută pur şi simplu pentru a permite lui Nile Barrabas şi oamenilor lui să părăsească Cambodgia?

— Dar... dar eu habar n-am avut... se bâlbâi Raoul simţind că îngheaţă de frică.

— Gura! strigă brusc Kon cu o voce tăioasă. Da, Barrabas trebuie să vină aici la întâlnire, şi va fi o adevărată bucurie pentru mine să-l aştept. Va avea o mare surpriză. Nu-i aşa, doamnă Dykstra?

Se întoarse brusc spre soldat.

— Du-te imediat, strânge muncitorii, apoi împuşcă-i pe loc, ordonă el. Ştii ce trebuie să faci cu cadavrele...

Fetiţa ridică brusc o mână arătând spre Erika.

— Omoar-o, tată. Gândeşte că sunt urâtă. Ştiu că gândeşte asta.

Erika îşi întoarse privirea de la fată, scârbită şi îngrozită.

— Fiecare lucru la vremea lui, scumpa mea. O voi face în curând, o asigură Kon.

— Omoar-o cu asta! insistă fetiţa ridicând o fiolă cu otravă.

Era tot ce-i mai rămăsese lui Kon, dar cantitatea era suficientă ca să aducă moartea la o mie de persoane.

— Da, scumpa mea, îi promise el. O vom folosi.

*

* *

Bishop supraveghea împachetarea ultimelor relicve în curtea interioară a marelui templu. După ce treaba se termină, pilotul o aşteptă pe Erika nervos şi foarte neliniştit. În timp ce mercenarii luptau în junglă, el fusese obligat să aştepte la Bangkok pentru partea finală a emisiunii. Ştia că situaţia actuală se datora

talentelor sale de pilot, fără de care n-ar fi făcut parte din echipă. Dar, ca o ironie, aceleaşi talente îl descalificau pentru luptă. Şi mai era ceva care îl tracasa. Lee Hatton se afla cu ei, acolo, pe un teritoriu ostil.

Urmări un moment razele soarelui luminând sculpturile fixate în zidurile templului în ruine, apoi se hotărî să arunce o privire împrejur. Angkor Watt era de departe cel mai mare dintr-un complex de temple care formau pe vremuri un adevărat oraş. Bishop putea să zărească domurile celorlalte construcţii depăşind vârfurile copacilor, puţin mai departe de el. Traversă drumul şi descoperi o cărare care şerpuia prin pădure. După primii paşi, aerul se umplu de un puternic miros de mosc adus de vânt. Pilotul grăbi pasul şi ajunse în faţa treptelor unui templu pe care le urcă ca să ajungă pe o terasă de piatră, construită deasupra copacilor. De acolo de sus putea să vadă drumul, pădurea şi templul imens, dar şi doi tigri mari care veneau pe urmele lui. Cele două feline fuseseră atrase de mirosul lui Bishop. În câteva secunde, animalele ajunseră la baza templului, se opriră, îl priviră cu aviditate, apoi se culcară pe pământ.

Nu puteau să ajungă la el, dar Bishop era obligat să stea acolo răbdător până la plecarea lor. Dacă se hotărau să plece…

După câteva minute, pilotul canadian zări jeep-ul cu Erika şi Raoul. Vehiculul îi lăsa în faţa terasei principale a templului. Cei doi europeni traversară marele şanţ şi ajunseră în faţa unui militar în uniformă neagră care apăruse la intrarea în templu. Urmase o discuţie apoi, brusc, situaţia se deterioră. Soldaţii legară cu brutalitate braţele lui Raoul şi ale tinerei femei. Bishop puse mâna pe Browning-ul său canadian aflat într-un toc de piele. Nu intenţionase, dar dacă era necesar, le va împuşca pe cele două feline. Dar nu fu obligat s-o facă. Tigrii percepură parcă un fel de apel venit dinspre junglă. Se ridicară şi dispărură fără grabă printre, tufişuri.

Geoff se grăbi să coboare. Părăsi templu şi apucă pe cărare în direcţia drumului principal.

În locul unde pădurea devenea mai rară, pilotul auzi voci aspre dinspre drum. Se opri după trunchiul enorm al unui copac. Soldaţii khmeri adunaseră muncitorii care se ocupau de transportarea lăzilor şi îi înconjuraseră îndreptând spre ei puştile-mitralieră. Şi tragedia se declanşă imediat. Fără vreun avertisment, soldaţii deschiseră focul asupra civililor, doborându-i în câteva secunde.

Imediat după aceea, soldaţii khmeri adunară cadavrele şi le

urcară în partea din spate a unui camion. Ultimul cadavru fu aşezat cu spatele de un copac, apoi unul dintre khmeri îi bătu în gât cu ciocanul o ţepuşă de oţel până când ajunse la lemnul copacului. Apoi, asasinii în uniforme negre urcară în camion şi se îndreptară spre terenul de zbor.

Cadavrul plin de sânge atârna oribil lângă trunchiul copacului. Mai înainte de a fi putut să facă vreun gest, Bishop auzi un răget care precedă cu puţin întoarcerea tigrilor. Unul dintre ei agăţă un picior al cadavrului şi îl trase cu violenţă spre el în timp ce al doilea ataca umărul victimei. În câteva secunde, cele două fiare rupseră un picior şi un braţ pe care le luară în gură şi se întoarseră în junglă.

Cu trăsăturile încordate, lac de sudoare pe faţă, Bishop traversă locul măcelului, apoi drumul, şi o luă la fugă prin pădure în direcţia templului. Chiar dacă murea, era hotărât să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a o elibera pe Erika.

*

* *

Sub soarele fierbinte al după-amiezii, praful din câmpiile cambodgiene, stârnit de vânturile calde şi uscate care băteau dinspre nord-vest, dădeau cerului o nuanţă gălbuie. Cele două automobile se deplasau cu viteză maximă pe drumul ce trecea pe lângă Tonle Sap, apoi virară, îndepărtându-se de el, luând direcţia oraşului Siemreap. Angkor Watt se afla doar la câţiva kilometri de poziţia lor, în locul de unde începea jungla. Curând, mercenarii zăriră turnurile care se înălţau deasupra liniei copacilor. La celălalt capăt al drumului, un avion bimotor aştepta pe o pistă mărginită cu hangare.

Nanos conducea maşina neagră iar căpitanul Scott stătea pe bancheta din spate împreună cu Beck. Barrabas examină aerodromul cu binoclul. Zări câţiva soldaţi, dar nici urmă de Erika, Bihop, Raoul sau Kon. Era un semn rău.

— Treci prin postul de gardă, ordonă Barrabas.

În timp ce Nanos accelera, Nile puse o grenadă Mecar la puşca sa de asalt şi îi întinse alta lui Beck care se instală la fereastra din spate. Acum, câţiva soldaţi alergau spre intrarea postului de pază. Barrabas îşi fixă cu fermitate arma la umăr şi se aplecă în afară. Aşteptă să ajungă la mai puţin de trei sute de metri ca să apese pe trăgaci. Soldaţii khmeri începeau să ia poziţie de tragere.

Grenada ateriză exact în spatele liniei pe care o formau lângă poartă şi explodă într-o multitudine de fragmente metalice care

ţâşniră asupra grupului de inamici, secerând patru soldaţi şi rănind alţi trei-patru.

Maşina neagră venea peste ei. Bolidul fu zdruncinat de doua ori în momentul în care trecea peste cadavrele lor. Beck trase grenada în momentul în care vehiculul intra pe poartă. Grenada explodă în mijlocul celei de a doua linii de khmeri pe care îi decimă făcând un zgomot asurzitor, aruncând cadavrele până la câţiva metri de la pământ.

Nanos frână brusc, viră, şi aduse maşina în sens invers, cu faţa spre postul de pază de care tocmai trecuseră. A doua maşină tocmai ajunsese la poartă. Hayes viră scurt ca să evite o rafală, izbi doi tipi care îi barau în mod prosteşte drumul şi trecu mai departe în mare viteză.

Doi soldaţi plini de sânge se ridicară din praf. Unul dintre ei se aruncă într-o parte cuprins de panică, al doilea, izbit violent de bolidul condus de Hayes, fu proiectat în aer ca un dop de şampanie.

Hayes viră din nou în direcţia hangarelor în timp ce Hatton şi O'Toole începeau să tragă de la nivelul portierelor. Câţiva soldaţi, care se repeziră afară din depozite, încasară o doză masivă de plumb fierbinte care îi culcă la pământ pentru vecie.

Nanos făcu un derapaj controlat şi ocoli bimotorul. În avion nu se afla nimeni. Se întoarse spre hangare unde maşina Porsche îşi terminase ofensiva. Împuşcăturile se opriseră brusc. Peste tot zăceau cadavre într-o baltă de sânge. Câţiva soldaţi fugeau spre junglă, de cealaltă parte a drumului. Cele două vehicule se apropiară, deplasându-se unul lângă altul. Barrabas scoase capul în afară.

— Acum unde mergem? strigă Hayes din Porsche.

— La temple! răspunse Barrabas. Vino după noi!

— Pe ce drum, colonele? întrebă şi Nanos.

— Dac-aş şti!... O să vedem!

Nanos se întoarse pe drumul principal şi acceleră.

— Acolo! strigă Barrabas.

Grecul frână brusc. Barrabas se aplecă să examineze urmele unor roţi de vehicul care se întăriseră pe un drum de pământ bătătorit. Urme foarte recente.

Nanos viră şi cele două maşini porniră mai departe pe drumul bătătorit. Acesta intra în junglă unde câteva luminişuri, de fiecare parte a drumului, erau ocupate de temple ale oraşului în ruină.

Deodată zăriră un cadavru însângerat în mijlocul drumului. Era

clar că fusese pus intenţionat.

După un kilometru, descoperiră al doilea cadavru. Apoi încă unul... şi încă unul... Jaloane! Kon nu voia ca Barrabas să-i piardă urma.

— Încetineşte, îi ordonă el lui Nanos.

Grecul ridică piciorul de pe pedala acceleraţiei. La limita unei intersecţii, drumul era plin de sânge şi bucăţi dintr-un cadavru dezmembrat.

— Virează aici! zise brusc Barrabas.

Nanos pătrunse pe un drum care ducea printre copaci. Maşina Porsche venea după ei. Jungla se deschidea într-un luminiş imens.

Drept în faţa lor, templul cel mare îţi arăta splendoarea mulţimii de turnuri, de trepte, de colonade şi de porţi enorme.

O pasarelă lungă traversa, şanţul lat fără apă. La capăt de tot, în faţa porţilor înaltă de la intrarea în curtea templului, se afla inamicul lor.

Generalul Kon.

Alături de el, legaţi fedeleş lângă un antablament de piatră, aşteptau Erika şi Raoul.

— În jur nu e nici un soldat, zise Nanos.

— N-are nevoie de ei, răspunse Barrabas.

Colonelul coborî din maşină, urmat de ceilalţi mercenari. Toţi se uitau ţintă la generalul de la celălalt capăt al pasarelei. Peste templu plutea o tăcere apăsătoare.

Barrabas respiră adânc.

— Haideţi, zise el cu o voce răguşită înaintând lent spre şeful khmerilor.

Se opri la trei metri de Kon. Întâlni privirea tinerei femei. Nu păţise nimic. Faţa ei exprima groază dar nu părea să aibă nici un fel de rană.

— În sfârşit, ne întâlnim, Barrabas, începu generalul.

Vorba lui trăda o satisfacţie ostentativă.

— Dă-mi voie să-ţi prezint pe fiica mea, continuă el arătând spre fetiţa care stătea în picioare în faţa prizonierilor.

Fetiţa ţinea în mână, la vedere, fiola cu otravă. Dopul fusese scos. Puştoaica chicotea.

Scott mormăi furios.

— Asta e! Asta e porcăria aia de otravă!

— Ai venit să ne arăţi micul tău monstru? zise ironic Barrabas privind tumoarea care acoperea faţa fetiţei.

Expresia nepăsătoare de pe faţa lui Kon se transformă într-o

grimasă de demenţă. Întinse un braţ spre Barrabas.

— O să mi-o plăteşti, Barrabas! Vei plăti pentru ce i-au făcut americanii fetei mele şi mie cu defoliantul lor! Jur!

— Iar tu, Kon, cum vei plăti? răspunse Barrabas pe un ton dispreţuitor. În două zile am văzut o ţară transformată într-un fluviu de cadavre şi un popor înecat într-un ocean de sânge. Ia spune-mi, Kon, cum vei plăti pentru toate astea?

Şeful cambodgian nu răspunse. În ochii lui apăru o luminiţă diabolică şi zâmbi privind spre fundul şanţului fără apă. Barrabas auzi răcnetul unui animal. Se deplasă, supraveghindu-şi inamicul, încercând să înţeleagă ce era.

— Priveşte! exclamă Kon îndreptând un deget spre şanţ, de parcă vorbele spuse de Barrabas n-ar fi avut nici un sens pentru el. Uite, au venit să chefuiască!

Doi tigri imenşi traversau şanţul pe sub pasarelă, cu gurile deschise în aşteptarea prăzi.

— Uite ce bine arată. Ia întreabă-i, Barrabas! Întreabă-i cât de mult le place ţara pe care o conduc! Tigrii cel puţin s-au înfruptat pe săturate.

Barrabas aruncă o privire în jos. Dar, în acelaşi timp, zări o mişcare uşoară deasupra generalului. Nu avea curaj să privească în acea direcţie, să nu-l alerteze pe Kon. Cineva se mişca deasupra porţii imense, printre sculpturile de piatră.

— Eşti mai rău decât aceste fiare, zise Nile încercând să-i acapareze toată atenţia asasinului. Prădătorul cel mai josnic!

— Da! replică Kon cu ochii larg deschişi, de parcă colonelul ar fi făcut o remarcă foarte măgulitoare. Sunt o fiară sălbatică! Pentru că aşa e făcută lumea, nu-i aşa, Barrabas? Există fiarele şi cei care le servesc drept hrană.

— Uiţi un lucru, Kon.

Acum Barrabas îl zărea pe omul ascuns între statui. Şi acesta nu era altul decât Bishop. Pilotul era înarmat cu un pistol automat.

— Adică ce, Barrabas?

— Tigrii sunt nişte animale. Ele ucid ca să se hrănească. Noi suntem oameni.

— Şi eu, mă hrănesc cu sânge, zise Kon rânjind sadic. Mănânc moarte pe pâine!

Urmă o tăcere apăsătoare.

„Atunci înghite glonţul ăsta”, îşi zise Geoff.

Proiectilul pistolului automat trecu prin gâtul generalului şi îi ieşi prin piept, formând un orificiu însângerat. Kon făcu un pas

înainte, cu privirea plină de stupefacţie. Încercă să se întoarcă strâmbându-se de durere.

Bishop trase din nou.

Al doilea glonţ pătrunse în spatele generalului şi ieşi prin burtă.

— Tată! strigă fetiţa alergând spre părintele ei, cu fiola desfăcută în mână.

— Nuuuuu! urlă Kon văzând-o repezindu-se spre el cu lichidul albastru clătinându-se în tub.

Fata se împiedică în dreptul celor doi prizonieri. Fiola căzu şi se sparse pe piatră. În cădere, fata torţionarului fu stropită de lichidul mortal.

— Nuuuuu! urlă din nou Kon îngrozit, în timp ce copilul monstruos încerca să se ridice.

Bishop sări de sus.

— Trageţi-vă înapoi! le strigă Barrabas lui Raoul şi tinerei femei care se aflau în apropierea fiolei sparte.

Bishop alergă spre ei şi îi trase într-o parte.

În acest timp, fata se ridica lent. Partea sănătoasă a feţei lucea de lichidul siropos. Corpul ei mic tresări violent şi ochii i se holbară de groază. Pielea feţei, a mâinilor şi a picioarelor căpătă o coloraţie purpurie şi păru că se întinde în timp ce se formau băşici enorme care se deschideau, lăsând să curgă un lichid gros de culoare galbenă. Sângele îi ţâşni imediat din nas, din gură şi de sub unghii.

— Fata mea! strigă Kon şi un val de sânge îi ţâşni din gură.

Mâinile lui, încercând să acopere rănile, se înroşiră de sânge şi picioarele începură să-i tremure.

Barrabas îl ocoli pe general şi pe fata lui ca să ajungă la Erika. Apoi îi desfăcu legăturile, în timp ce Bishop se ocupa de Raoul. După ce ambii prizonieri fură eliberaţi, toţi se depărtară de muribunzi şi de otrava mortală. Apoi îi priviră.

Fata se zvârcolea; spasme violente îi agitau corpul. Ce mai rămăsese din ea nu mai semăna deloc cu ceva omenesc. Brusc, se arcui, atingând solul doar cu capul şi călcâiele, apoi se prăbuşi greoi tresărind. Murise deja, dar corpul ei încă mai tresărea ca un peşte scos din apă.

Kon căzuse la capătul pasarelei. El încă nu murise. Se uita la Barrabas care venea spre el şi se ridică spre a se trage înapoi pe mâini şi pe genunchi, oprindu-se la câţiva centimetri de şanţ.

Privirea lui Nile părea că-l străpunge şi, brusc, Kon îi ghici intenţia.

— Ti… ti… tigrii, bâigui el.

Barrabas continua să se apropie necruţător. Voia să fie sigur că de acum înainte se sfârşise definitiv cu Kon şi cu crimele lui demente. Şi pentru asta voia să meargă până la capăt.

Generalul întinse braţul în faţa lui Nile.

— Nu! imploră el.

Barrabas continua să-l privească neclintit.

Kon se uită spre şanţ. Cele două animale răgeau de nerăbdare învârtindu-se în cerc. Mercenarul puse piciorul pe pieptul generalului. Kon ţipă de groază şi se prăbuşi în şanţ.

Nile se apropie de marginea pasarelei şi urmări scena. Kon se târa pe pământ. Gemetele lui sfâşietoare implorau milă. Dar Barrabas era neîndurător.

Tigrii începură ospăţul.

— Nile, Nile, nu te simţi bine? auzi Barrabas parcă de departe glasul lui Jessup care îl aduse brusc la realitate.

Scutură din cap, apoi răspunse, fără să ia în seamă întrebarea lui Jessup:

— O.K., Jessup. Vom mai vorbi despre asta peste câteva zile.

Jessup zâmbi cu toată gura.

— Ia şi asta, zise el întinzându-i o servietă de piele roşie pe care o avea sub braţ. Aruncă o privire când ai timp.

Barrabas luă servieta cu vaga senzaţie că se lăsase tras pe sfoară. Jessup îşi cunoştea perfect meseria şi găsea o rezolvare pentru toate problemele. Nile îl întrebă pe neaşteptate:

— Jessup, de unde ai ştiut unde să mă găseşti adineauri?

Zâmbetul lui Walker dispăru. Înghiţi în sec şi se retrase brusc spre limuzină.

— Mi-ai pus telefonul sub ascultare la Plaza, ai? Aşa ai făcut?

Jessup deschise rapid portiera şi se înghesui în interior. Nile porni repede spre vehicul. În acel moment îi apăru în faţă o femeie grasă care râdea în hohote. Nefericita nu avu timp să-şi dea seama ce i se întâmpla. Barrabas o îmbrânci cu furie în mulţime unde ea răsturnă mai mulţi invitaţi înainte de a cădea pe burtă peste un omuleţ slab-mort.

— E ilegal, Jessup! strigă el în timp ce Walker închidea portiera.

Texanul schiţă un zâmbet în momentul când lăsă în jos cu câţiva centimetri geamul din partea lui.

— De când ne opreşte pe noi doi ilegalitatea?

Ridică geamul şi limuzina se depărtă silenţios.

4

Poarta mare metalică a proprietăţii nu era încuiată. Tony Lopez o întredeschise şi aruncă o privire, dincolo de alee, spre vila albă în stil spaniol. Nu mai văzuse până atunci o casă atât de mare.

În spatele perdelei de palmieri şi de portocali, valurile albastre ale Golfului Mexic mângâiau malul nisipos.

Tony opri radiocasetofonul şi scoase căştile de pe urechi, să poată auzi zgomotul valurilor. El şi câţiva colegi veniseră de două ori cu trenul de la New York la Coney Island, unde valul de oameni e mai mare chiar decât oceanul. Ceea ce vedea acum nu semăna cu nimic din ceea ce cunoştea el. Schiţă un zâmbet. Era exact genul de loc despre care vorbea Emilio.

Autocarul făcuse douăzeci şi patru de ore până la Tampa. Apoi Tony străbătuse pe jos o distanţă de câţiva kilometri ca să ajungă la acea casă. Nu mai mâncase nimic de la ultimul dolar cu care îşi luase un sandviş cu ouă în Atlanta, cu douăsprezece ore în urmă. Dar acum ştia că această lungă călătorie meritase să fie făcută.

Tony aruncă o privire rapidă spre stradă. De fiecare parte, de-a lungul trotuarelor se întindeau ziduri înalte de piatră, garduri de fier forjat sau garduri vii, care ascundeau vilele luxoase de privirile indiscrete. În afara unei maşini albastre, oprită lângă trotuar, strada era pustie.

Tony Lopez simţi o oarecare tulburare. Pielea sa bronzată, părul negru, blugii, tricoul şi cerceii trădau adevărata sa origine – un copil al străzii obişnuit să trăiască pe Coasta de Est. Unele lucruri nu se schimbă, oriunde te-ai duce.

De teamă să nu stârnească suspiciunea unor locuitori din cartier, Tony îşi săltă raniţa veche pe umăr şi se strecură înăuntru. Se opri iar în mijlocul aleii ca să studieze situaţia.

Casa părea goală.

Când apăsă pe butonul soneriei, nu apăru nimeni. Încercă clanţa. Uşa, neîncuiată, se deschise lent, dând la iveală imensul parchet dat cu ceară. O fereastră mare, la celălalt capăt al încăperii, oferea o vedere spre plajă. Nimeni nu se afla acolo, dar era convins că prietenii fratelui său nu se vor supăra că intră. Fără să mai ezite, Tony înaintă ţanţoş pe culoar.

Încălţările lui scârţâiau pe podeaua de o curăţenie, impecabilă.

Pe culoar era stivuit un echipament de scufundare: butelii de oxigen, costume de scafandru, labe de cauciuc şi măşti.

Adolescentul se apropie de marea fereastră. Pe linia albastră a orizontului se profilau contururile unui crucişător.

Presupunea că oamenii lui Barrabas se aflau în interior.

Tony îşi puse din nou căştile la urechi, porni radiocasetofonul şi se hotărî să se simtă ca acasă.

*

* *

Pe puntea crucişătorului, Claude Hayes controla cu regularitate cronometrul din momentul în care Nanos şi Beck se scufundaseră.

Deodată, semnalul sonor de avertisment răsună de pe pasarelă. Ceea ce însemna că un intrus violase teritoriul din jurul vilei, declanşând fără să vrea detectorii electronici.

Cei trei mercenari închiriaseră proprietatea pentru o lună. Astfel aveau posibilitatea să se antreneze pentru scufundări în largul coastelor fără să fie deranjaţi. Hayes îi învăţa pe colegii lui diferitele tactici ale operaţiunilor submarine: scufundare, distrugere, explozibili… Un domeniu în care excela.

Poarta de la intrare fusese lăsată neîncuiată. Spetsnaz, poliţia secretă militară din blocul estic, îi mai atacase deja pe mercenari în cursul unei misiuni de pedepsire. Era destul de probabil ca ea să încerce într-o bună zi repetarea ofensivei. Instalarea unui sistem de detectare electronică perfecţionat urma să le permită simularea nepăsării, ca şi cum ar fi fost în deplină siguranţă.

În caz contrar, abia dacă ar fi avut timp pentru o scurtă dezamăgire înainte de a muri.

Părea deci că Spetsnaz alesese acea zi minunată de vară ca să intre în acţiune. Hayes se deplasă pe pasarelă şi apăsă pe butonul de transmise al sistemului „UTEL”. Un semnal sonor mai discret se adăugă celui de alarmă. Intruşii pătrunseseră în casă.

*

* *

Nu departe de crucişător, la vreo douăzeci de metri de suprafaţa apei, Nate Beck şi Alex Nanos respirau lent în spaţiul limitat al costumelor KKUI. Nate auzi vocea lui Hayes în receptoare:

— Marlin 1 către Marlin 2, mă auzi?

— Te aud, Marlin, terminat, răspunse Beck cu o voce clară.

— Avem o mică problemă. Intruşi neidentificaţi au pătruns în vilă. Se pare că în scurt timp ne vom confrunta cu o acţiune.

Terminat.

— Revenim la suprafaţă, terminat.

Beck apăsă pe butonul de transmisie al cutiei UNTEL fixată pe şoldul drept, dădu drumul torpilei Bangalore pe care o ţinea în mâna stângă şi apucă pistolul cu harpon aşezat pe fundul apei. Apoi agită picioarele ca să se propulseze spre suprafaţă. Labele de cauciuc îl ajutară să-ţi menţină înaintarea prin apa întunecată. Urmări şiragul de torpile dispus pe nisip. Alex Nanos se afla la capătul şirului, la o depărtare de aproximativ o sută optzeci de metri.

Claude Hayes îi antrenase în folosirea costumului de scafandru care le permitea o oarecare flexibilitate în amestecul oxigen-azot pe care îl foloseau. În cursul acestei coborâri, ultima din cadrul antrenamentului lor intensiv care dura de două săptămâni, foloseau un amestec care le conferea o autonomie de maxim trei ore.

De fiecare dată, Nanos şi Beck, repetau tehnicile de recunoaştere, operând în tandem şi realizând o hartă sumară cu ajutorul unor proiectoare şi a unor camere de luat vederi.

În cursul uneia dintre ultimele scufundări, Hayes dăduse drumul unei lăzi de torpile Bangalore pentru un exerciţiu de adunare rapidă. Fiecare corp metalic, lung de un metru şi jumătate şi greu de opt kilograme, conţinea Amatol şi TNT cristalin. Cele zece pe care le legase printr-un dispozitiv detonator standard, formau un şir lung de o sută şaptezeci de metri, perfect pentru distrugerea minelor submarine, degajarea bancurilor de nisip şi chiar de coral şi chiar pentru provocarea unor pagube importante într-un port plin cu ambarcaţiuni.

Nanos şi Beck asamblaseră torpilele în câteva secunde. Încă nu se mişcaseră suficient de repede, dar făceau progrese mari de la o zi la alta.

Apăru, în fine, silueta întunecată a lui Nanos. Grecul înşuruba lent vârful cilindric al torpilei din faţă. Deşi bun înotător, încă nu se obişnuise cu greutatea echipamentului. Cei doi mercenari aveau uneori impresia că se deplasau într-un fel de melasă, senzaţie neplăcută cu care totuşi Nate se obişnuia cu mai multă uşurinţă. Fenomen poate datorat acelui fel de compatibilitate înnăscută cu tot ce era electric, electronic şi având un micro-circuit.

Sistemele lor speciale de costume, precursoare ale costumului spaţial, le oferea o senzaţie de protecţie interesantă şi posibilitatea de a evolua în mediul marin, într-un mod practic

autonom.

La şase metri de grec, Nate scoase cuţitul din teacă şi lovi de două ori în şiragul de torpile, ceea ce însemna oprirea lucrului.

Nanos ridică ochii spre colegul său. Acesta îi arătă cu degetul suprafaţa. Grecul lăsă la o parte lucrul, apucă pistolul cu harpon şi îl urmă pe Nate.

Beck se uită la ceas. De la adâncimea de optsprezece metri, aveau nevoie de minimum un minut ca să ajungă la suprafaţă, îşi acordară treizeci de secunde suplimentare.

Nanos veni lângă el, făcu câteva semne cu pistolul-harpon, scutură din umeri şi dădu din cap ca să indice că nici un rechin nu se afla în preajmă. Grecul, dornic de luptă, era dezamăgit de faptul că Beck se simţea uşurat.

Amândoi îşi începură urcarea spre suprafaţă. Lumina zilei străbătu în curând prin lichidul întunecos. Apoi spre suprafaţă se contură umbra ambarcaţiunii. Un banc de peşti mici, care se deplasa în razele de lumină, se împrăştie ca un foc de artificii la apropierea celor doi monştri ieşiţi din adâncuri.

Exact după un minut şi treizeci de secunde de la părăsirea poziţiei, Nanos şi Beck ieşeau la suprafaţa oceanului, la trei metri de ambarcaţiunea la bordul căreia îi aştepta Hayes. Scufundătorii începură să înoate până la vas.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Nanos.

— Nişte intruşi au pătruns în vilă.

Un minut mai târziu, cei doi mercenari se aflau pe punte şi se debarasau de echipament. Hayes îi aştepta în faţa cabinei, cu două puşti M-16 la picioarele lui, a treia puşcă de asalt aflându-se în mâinile sale.

— Asta se poate rezolva în mai multe feluri, zise el.

— Sau într-un singur fel, replică Nanos strâmbându-se, în timp ce-şi dezbrăca costumul.

— Adevărat, zise Beck, putem să ne duceam acolo şi să spargem capul tuturor celor aflaţi înăuntru.

— Mda, bineînţeles, de ce nu?

Hayes dădu din cap apoi adăugă:

— Poate că ar fi mai bine ca mai întâi să le punem câteva întrebări, nu?

Puse jos arma şi se lăsă pe vine cu faţa la cei doi mercenari care terminau cu scosul costumelor.

— Cu „Zodiacul”, am putea să ne apropiem fără să fim văzuţi până la aproximativ patru sute de metri de plajă. Mai întâi vom înainta cu vasul mare pentru a avea o vedere de ansamblu mai

bună.

— Şi pentru a vedea mai bine cine a intrat, adăugă Nanos. Te-ai uitat cu binoclul?

— Dacă mă uit cu binoclul, iar ei fac acelaşi lucru, ar putea să nu fie bine. Să ne apropiem de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic şi să vedem ce se întâmplă.

*

* *

Tony Lopez parcurse vesel bucătăria până la frigider şi îl deschise. Înăuntru găsi doar cutii de bere. Luă una, o agită energic şi o deschise. Spuma albă împroşcă imediat masa şi pardoseala, dar adolescentul trase un gât zdravăn şi râgâi zgomotos fără să-i pese. După câteva secunde fu cuprins de o uşoară ameţeală.

Tony cunoştea toate atitudinile unui „bărbat”. Ştia să meargă, să vorbească, să bea ca un bărbat şi îşi închipuia că ştie încă multe altele despre un astfel de comportament, pentru că îl învăţase de la televizor sau de la cinema. În materie de armament? Foarte simplu. O puşcă automată? Era destul să ţinteşti şi să tragi. O grenadă? Trăgeai siguranţa, numărai, pe urmă o aruncai. Nimic nu era mai uşor pentru el.

Se instală un moment pe canapea şi privi valurile oceanului. Vasul începuse să se îndrepte spre coastă. Tony simţi o crispare în stomac. În sfârşit, îi va cunoaşte pe prietenii lui Emilio. Fratele său îi vorbise foarte mult despre ei, de fiecare dată când se întorsese acasă.

Cu câţiva ani în urmă, Emilio fusese condamnat la cincisprezece ani de închisoare pentru că folosise şalupa pazei de coastă pentru trafic de marijuana în apele internaţionale. Stella, mama lui, încercase să se resemneze. Emilio fusese împins pe un drum greşit. Într-o zi totuşi, îşi făcuse reapariţia în pragul casei. Era liber. Îi vorbise de punerea lui în libertate şi, fără să-i explice cauzele, îi adusese la cunoştinţă că acum era soldat profesionist. Deşi se străduise să ţină acest lucru secret, vestea răsuflase şi Tony aflase situaţia.

Emilio îi vorbea deseori despre asta. Un secret ţinut între fraţi. Emilio îl punea să promită că nu va dezvălui nimic din poveştile lui incredibile referitoare la soldaţii lui Barrabas, despre operaţiunile lor periculoase. Îi povestea totul lui Tony, luptele, încăierările, femeile, viaţa grozavă în intervalul dintre misiuni.

Ba chiar îi promitea că într-o zi se va putea alătura şi el echipei, dar Emilio nu se mai întorsese.

Barrabas sunase într-o zi la uşa lor. Un tip înalt cu părul alb tăiat foarte scurt, cu ochii de un albastru ca oţelul, lucind ca două bucăţi de gheaţă. Venise să anunţe trista veste. Emilio murise salvând viaţa lui Alex Nanos şi Claude Hayes. Hayes rămăsese în contact cu Stella, în felul ăsta putuse Tony să ştie unde să-i găsească.

Aşteptase cu nerăbdare acest moment. Fratele său părăsise casa la vârsta de şaisprezece ani. Tony aşteptă până la şaptesprezece ani. Era un semnal de plecare, o promisiune făcută lui însuşi. Venise timpul să se alăture soldaţilor lui Barrabas.

Scutură din cap ca să scape de ameţeala uşoară provocată de bere. Vasul se apropia de coastă. Tony îşi aminti că văzuse un binoclu undeva în antreu. Se duse după el, apoi se îndreptă spre fereastră ca să urmărească ambarcaţiunea care se apropia. Puntea şi pasarela apăreau în prim plan. Suflarea lui Tony se acceleră când îi văzu pe mercenari. Era într-adevăr vorba de oamenii lui Barrabas. Emilio îi arătase câteva fotografii cu prietenii lui.

Îl recunoscu imediat pe Alex Nanos, cu părul lui negru şi ondulat şi cu constituţia lui solidă. Era poreclit „Grecul”. Expert în navigaţie în cadrul pazei de coastă a Statelor Unite, fusese dat afară pentru că refuzase să-şi lingă-n fund şeful. În timp ce Emilio îşi vedea de treaba lui, Nanos şi un indian, Billy II, se apucau de o treabă bănoasă devenind gigolo, cei mai scumpi de pe toată coasta de est.

Alături de el se afla un alt brunet. Nu era vorba de indian, nu era negru şi nu avea părut roşu al lui O’Toole, sergentul irlandez. Nu putea să fie altul decât Beck. Nate Beck, evreul din Queens care folosise un computer să fure un milion de dolari.

Tony lăsă jos binoclul. Avea o senzaţie ciudată. Stomacul i se crispă şi îşi simţi mâinile brusc asudate. Pentru prima dată de la plecare, prin minte îi trecu gândul acela chinuitor. Ce va face dacă nu-l vor accepta?

Se strădui să-l uite cât mai repede.

*

* *

Claude Hayes stătea în partea din spate, în umbra pasarelei acoperite de unde conducea vasul. Curând, se opri paralel cu plaja, apoi luă binoclul şi îl îndreptă spre reşedinţă. Totul părea calm şi pustiu, ca la plecarea lor. Razele de soare se reflectau în fereastra mare împiedicându-l să zărească interiorul vilei. Îşi

continuă observarea, căutând un semn care ar fi putut să trădeze prezenţa unui intrus: poate alt binoclu sau ţeava unei puşti.

Renunţă după un minut, puse jos binoclul şi veni la marginea pasarelei.

— Sunteţi gata băieţi? strigă el spre punte.

Nanos şi Beck dădură din cap în acelaşi timp. După ce-şi umplură centura cu încărcătoare, se îmbarcară în Zodiac.

— Să ne sincronizăm acţiunea în răstimp de cincisprezece minute, îi zise Beck negrului.

Cei trei mercenari se uitară la ceasuri. Hayes reveni la conducerea vasului şi îl duse şi mai departe spre o latură a casei, unde erau parţial feriţi de privirile indiscrete, datorită unei perdele de palmieri care se întindea pe mal.

— Haide! zise Hayes.

Nanos răsuci imediat cheia în contact şi motorul porni impetuos. Grecul depărtă imediat mica ambarcaţiune de vasul mare şi se îndreptă spre nord, pe lângă coastă, în timp ce Hayes ducea vasul spre sud, paralel cu malul, procedând la o nouă oprire abia la vreo treizeci de metri de vilă. Negrul fixă o surdină la puşca de asalt M-16, apoi se uită la ceas şi aşteptă.

La opt sute de metri mai departe, proprietăţile private dădeau spre o plajă publică şi spre drumul principal care trecea pe la nord de Tampa. Nanos opri motorul şi lăsă barca să lunece spre mal. Beck ridică blocul motor imediat ce fundul bărcii începu să atingă uşor mâlul marin, apoi nisipul malului.

Cei doi mercenari săriră jos din ambarcaţiune şi îmbrăcară vestele de camuflaj ca să-şi ascundă puştile de asalt. Beck deschise capacul blocului motor, umblă la contactorii bujiilor, deşurubă unul şi îl puse în buzunar.

— În felul ăsta, sunt sigur că vom găsi barca aici la întoarcere.

— Dacă ne mai întoarcem, răspunse Nanos.

Cei doi mercenari ajunseră la drumul de acces şi porniră rapid în direcţia vilei.

*

* *

Tony văzu vasul mare oprindu-se la vreo treizeci de metri de coastă. Acum puntea era goală. Se aştepta să-i vadă pe mercenari venind într-o ambarcaţiune mică, dar nu se întâmplă nimic. Plictisit de aşteptare, Tony puse căştile la urechi şi continuă să-şi asculte caseta preferată în timp ce se plimba prin salon.

După zece minute, vasul rămăsese în aceeaşi poziţie iar bateriile aparatului său începură să dea semne de oboseală. Tony îl opri şi îl puse pe masă lângă berea începută.

Un zgomot uşor îi provocă un fior pe şira spinării. Cineva deschidea încet uşa de la intrare. Frica puse brusc stăpânire pe el. Lucrurile nu se întâmplau aşa cum îşi imaginase el. Îşi zisese că prietenii fratelui lui se vor afla acolo să-l primească, şi nu se gândise nici o clipă la detalii. Cuprins de panică, Tony căută imediat un loc unde să se ascundă.

Două rânduri de perdele groase atârnau de o parte şi de aha a ferestrei mari. Se repezi brusc în spatele lor şi-şi ţinu respiraţia.

Ţesătura, altfel de prea puţin folos, îi permise totuşi să observe ce se întâmpla. Alex Nanos se ivi brusc în încăpere dinspre holul de la intrare.

Tony făcu ochii mari. Mercenarul ţinea în mână o puşca mare şi sinistră. Recunoscu imediat puşca de asalt M-16.

— Aici nu-i nimic, zise grecul.

Nate Beck apăru şi el, având în mână o armă asemănătoare, pe care părea hotărât s-o folosească dacă ar fi fost necesar. Tony pricepu brusc că pe el îl căutau…

Fruntea i se acoperi de sudoare. Bătăile inimii i se accelerară brusc. Se strădui să respire cât mai lent şi discret posibil.

Panica puse şi mai mult stăpânire pe el când îşi dădu seama că radiocasetofonul şi cutia de bere rămăseseră pe masa din salon. Beck dădu de ele în acelaşi moment.

— Ce mai e şi asta? zise el arătându-i lui Nanos ce descoperise.

Grecul se apropie lent de masă, fără să-şi întoarcă spatele de la perete. Arma acoperea spaţiul din faţa lui.

— Păi, de unde naiba să ştiu! replică el luând cutia de bere şi aparatul, răsucindu-le pe toate feţele.

Apoi scrută cu atenţie încăperea cu o privire încruntată şi pătrunzătoare.

— Alex! zise deodată Beck uitându-se insistent la grec.

Cu o mişcare uşoară a ochilor, Beck îi indică colţul încăperii din dreapta ferestrei unde atârna perdeaua dublă.

Dedesubt se zărea o pereche de tenişi.

Nanos puse jos radiocasetofonul, lăsă puţin în jos arma şi se răsuci spre dreapta. Puşca era reglată pe foc semiautomat. Alex apăsă pe trăgaci.

5

Washington D.C. era învăluit într-o căldură care parcă nu se mai sfârşea. Atmosfera capitalei, clădită pe o mlaştină, devenea din ce în ce mai grea, jilavă şi înăbuşitoare pe măsură ce temperatura creştea.

Climatul politic nu se deosebea mult de cel al oraşului.

În biroul său ventilat constant de aerul condiţionat, senatorul îşi studia insistent secretara de la imensul său birou acoperit cu piele şi perfect ordonat. În timp ce-şi nota informaţiile furnizate de şeful ei, unghiile ei mari şi roşii – de parcă ar fi fost înmuiate în sânge – parcurgeau cu rapiditate blocnotesul. Tânăra femeie nu făcea nimic ca să-şi ascundă sânii generoşi pe care se mula o rochie de jerseu, cu un decolteu mai mult decât îndrăzneţ.

Tânăra femeie făcu o pauză şi se uită la el, aşteptând să-şi continue dictarea. Senatorul oftă.

— Eşti obligată să mesteci gumă? întrebă el.

Tânăra femeie, surprinsă o clipă, încetă imediat mestecatul, apoi, recăpătându-şi nepăsarea, lăsă jos stiloul şi vârî două degete în gură scoţând guma de mestecat pe care o aruncă neglijent în scrumiera de cristal a politicianului. Apoi luă iar stiloul, netulburată, gata să continue însemnările.

Senatorul, crispat, apăsă automat butonul care dădea înapoi fotoliul său cu rotile, retrăgându-se din faţa acelui lucru abject pus în scrumieră, de parcă ar fi fost radioactiv.

— Asta e tot deocamdată, domnişoară Roseline, zise el uitându-se la ceas. Grăsanul trebuie să sosească dintr-un moment în altul. Cum vine, bagă-l în biroul meu.

*

* *

Nu departe de acolo, lac de năduşeală, Walker Jessup, zis „Intermediarul”, sau „grăsanul” cum îl poreclea senatorul, străbătea Aleea Pennsylvania în direcţia biroului senatorial.

Jessup avusese parte de porecle şi mai urâte, majoritatea foarte justificate. Prea mulţi ani petrecuţi în cadrul CIA şi vreo şase faţă în faţă cu moartea îl convinseseră să se retragă. Unii oameni încep să bea, alţii cad într-un erotism furibund iar alţii cad în patima mâncării. Jessup făcea parte din această ultimă categorie.

Porecla de „Intermediarul” se datora reputaţiei câştigate în

urma rezolvării unor numeroase şi diverse probleme, de la afacerea iraniană până la anihilarea unui şef cambodgian însetat de sânge, în comparaţie cu care Adolf Hitler ar fi semănat cu Prima Doamnă a Americii.

Uneori, problema consta în a-l convinge pe Barrabas, care nu avea încredere în nimeni decât în texan, să accepte un contract.

Intermedierea lui Jessup era din nefericire indispensabilă, în ciuda antagonismului mutual dintre „Intermediar” şi senator, acesta din urmă rămânea unica şi singura legătură între Jessup şi „Comisia” care acoperea operaţiunile şi achita nota de plată.

Senatorul, bătrân, bogat, puternic şi şiret, îi dădea direct instrucţiuni lui Jessup, iar interiorul afacerii rămânea invizibil, în schimbul unei importante sume de bani, Walker verifica informaţiile cu ajutorul propriei sale reţele şi supraveghea derularea reală a evenimentelor.

Problema actuală legată de colonelul D. era cea a alocaţiei. Comisia o aprobase în unanimitate, dar de data asta nu vor exista instrucţiuni ascunse, şi asta îl îngrijora pe Jessup. Cu siguranţă că senatorul deţinea un atu pe care îl ţinea în rezervă.

Fostul ofiţer CIA slăbi nodul de la cravată, desfăcu primul nasture de la gulerul cămăşii şi îşi şterse fruntea înainte de a urca scara de marmură albă şi să traverseze marele antreu. Se opri o clipă în holul climatizat, adresând cerului veşnice mulţumiri pentru inventarea aerului condiţionat. Avea costumul îmbibat cu sudoare.

După câteva minute, gâfâind şi stacojiu la faţă, intră în biroul senatorului. Noua secretară se afla la biroul ei. Jessup îi aruncă o privire insistentă. Îi plăcu ce vedea, dar prefera felurile de mâncare servite la restaurant. Cotletul barosan din farfurie nu s-a luat niciodată la ceartă cu nimeni!

În timp ce se apropia de ea, o văzu aprinzându-şi ţigara şi strângându-i filtrul între buzele rujate. Ridică o clipă ochii de la chibrit fără să-şi oprească gestul specific fumătorului care îi strâmba gura şi-i colora obrajii. În cele din urmă prinse ţigara între degete şi dădu afară un norişor de fum albăstrui.

— Jessup. Jessup Walker, se prezentă „Intermediarul”.

Îi plăcea mutrişoara noii secretare.

— Senatorul vă aşteaptă, răspunse ea privind cercetător vizitatorul din faţa ei.

Jessup îşi drese glasul jenat.

— A avut dreptate, zise ea brusc, deschizând uşa senatorului.

Politicianul stătea la un birou imens.

Secretara nu se mişcă şi Jessup fu nevoit să se lipească de sânii ei generoşi ca să intre în încăpere. Ea schiţă un zâmbet.

— Domnişoară Roseline, te rog să iei hârtiile astea, zise senatorul întinzându-i un teanc de hârtii. Haide, Jessup, intră.

Domnişoara Roseline trase din ţigară, traversă încăperea, înfipse chiştocul în cocoloşul mare de gumă mestecată pe care îl lăsase în scrumieră şi trimise fumul drept în faţa senatorului. Apoi luă dosarul şi părăsi lent biroul, legănându-şi şoldurile şi făcându-i cu ochiul în trecere lui Walker Jessup. Uşa se închise în urma ei precum sfârşitul unui capitol.

— Stai jos, Walker!

Ordinul îl trezi pe Jessup din visarea inspirată de curul splendid al creaturii. Se instală greoi într-un fotoliu. O problemă îl supăra vizibil pe senator, a cărui faţă vicleană se întunecase brusc.

— Deci, care e răspunsul lui?

Întrebarea fusese pusă aproape cu arţag.

— Nu.

— Ce?

— Nu, răspunsul lui e nu.

Senatorul puse stiloul pe birou. Furia i se putea citi foarte bine pe faţă.

— Jessup, vreau o explicaţie!

— Foarte simplu. Unul dintre soldaţii lui, Emilio Lopez, a fost ucis în America Centrală în cursul acţiunii Jeremiah. Ştii foarte bine, şeful religios care voia să ia puterea şi era vinovat de sinuciderea colectivă a sute de persoane.

— Ştiu perfect! răcni senatorul fulgerându-l pe texan cu privirea. Şi nu voi uita niciodată!

Într-adevăr, politicianul plătise scump vizita făcută dictatorului nebun pentru a-l avertiza de sosirea lui Barrabas, chiar cu câteva minute înainte de sosirea acestuia. Înainte de a muri, Jeremiah se distrase rupând spinarea senatorului. Politicianul rămăsese infirm pe viaţă dar, cu toate astea, fusese mai norocos în comparaţie cu miile de victime ale căror cadavre însângerate putrezeau sub soarele Hondurasului. Mai norocos chiar şi decât Emilio Lopez.

— Mama lui Lopez are nevoie de ajutorul comandantului fiului mai mare. Băiatul cel mic a părăsit casa părintească şi n-a mai dat nici un semn de viaţă. Barrabas i-a promis că va face tot ce-i stă în putinţă să-l găsească. Trebuie să discut din nou cu el cazul în curs, după ce va fi dus la bun sfârşit această treabă. Dar te previn, domnule senator, că omul nostru se va bloca iremediabil

dacă-l forţăm. E un tip extrem de încăpăţânat.

— Zi mai bine, complet sărit de pe fix! bombăni senatorul. Vino să stăm de vorbă după ce va fi pregătit. Până atunci, e inutil să vorbim despre detalii. Şi ar trebui să-i aminteşti lui Barrabas că a fi mercenar e ceva ilegal.

— Asta însemnând ce?

— Asta însemnând exact ceea ce înseamnă, Jessup, răspunse cu perfidie politicianul abia voalându-şi ameninţarea.

Jessup rânji, şi dădu din cap cu părere de rău.

Încă mai exista cineva care îşi închipuia că se poate folosi de Barrabas împotriva voinţei sale. Un mod foarte greşit de a vedea lucrurile! Walker se ridică cu greutate şi se îndreptă spre ieşire. Întrevederea fusese scurtă.

— Vă voi ţine la curent cu evoluţia evenimentelor, domnule senator, zise el cu un accent texan.

Apoi închise uşa după el.

Secretara stătea în picioare în spatele său, cu braţele încrucişate pe piept, cu un zâmbet de mironosiţă pe buze.

Privirile li se întâlniră, apoi Jessup îi zâmbi şi o întrebă:

— De fapt, domnişoară, despre ce vorbea senatorul înainte de a veni? Când am sosit, te-ai uitat la mine şi ai admis că avea dreptate.

— V-a spus „grăsanul”, răspunse ea cu un aer dezinvolt.

Zâmbetul lui Jessup dispăru imediat. O salută pe secretară şi părăsi încăperea fără să mai întoarcă capul.

În biroul său, senatorul era ca un vulcan gata să erupă. Furia îi fu un moment întreruptă când uşa culisantă secretă se deschise în peretele din spatele lui. Un bărbat intră în birou cu dezinvoltură.

— Ai auzit! bombăni politicianul ridicând mâinile în sus în semn de indignare.

Noul sosit se instală destins în fotoliul părăsit de Walker Jessup şi-şi tolăni picioarele pe braţele lui.

— Nici o problemă, zise el calm. Ştim unde se află puştiul. Oamenii noştri l-au văzut ducându-se la proprietatea închiriată de trei dintre soldaţii lui Barrabas, pe malul oceanului. Lopez junior s-a dus la prietenii fratelui său. Nu-i emoţionant?

— Ai un plan?

Vizitatorul dădu din cap.

— Vom întoarce situaţia în favoarea noastră şi după foarte puţin timp vom reveni la planul iniţial. Barrabas şi soldaţii lui nu vor mai fi o problemă. În mod definitiv.

6

Tony percepu vibraţiile solului prin intermediul tenişilor în momentul în care gloanţele ciuruiau podeaua din faţa picioarelor sale. Cuprins brusc de panică, o luă la fugă prin faţa lui Beck şi Nanos. Aproape că ajunsese la uşă când două braţe solide îi prinseră picioarele ca într-o menghină, făcându-l să se prăbuşească pe parchet.

Alex Nanos îl trântise la podea. Tony se zbătu voiniceşte ca să scape din mâinile lui Alex care încerca să-l prindă mai bine. Reuşi în cele din urmă să-l ridice în picioare şi Beck îi blocă la spate mâinile.

— Stai! Stai! îi strigă el lui Nanos care se pregătea să-i tragă puştiului un pumn zdravăn.

Tony rămase încremenit, apoi, profitând de a doua ezitare a mercenarilor, se hotărî să treacă la o ofensivă verbală:

— Hei, băieţi, ce faceţi? zise el trăgând capul înapoi ca să sporească distanţa dintre el şi pumnul ameninţător al lui Nanos.

— Tu ar trebui să ne spui ce faci aici, golanule, zise Beck lipindu-l de perete.

— Sunt Lopez, Tony Lopez. Fratele lui Emilio.

— Ce! exclamă Beck slăbind uşor strânsoarea.

Privirea lui Tony se plimbă de la Beck la Nanos, apoi de la Nanos la Beck faţă de care avea mai mari şanse de a fi crezut.

— Sunt Tony Lopez, fratele lui Emilio.

Alex şi Nanos se priviră surprinşi.

— Am venit să vă fac o vizită, zise Tony cu un aer de curcă plouată.

Beck îi dădu drumul.

— Hai înăuntru şi stai jos! mormăi Nanos arătând spre salon.

Tony înghiţi în sec şi se apropie de canapea. Cei doi mercenari îl urmară, recuperându-şi în trecere puştile de asalt.

— Alex, du-te după Hayes, eu o să fac pe doica.

În aceeaşi clipă, uşa de la intrare se deschise brusc şi apăru negrul. Hayes avea picioarele goale, uniforma lui era udă, dar arma nu fusese atinsă de nici o picătură de apă.

— Sunt aici, zise el. Aţi uitat de mine, aşa c-am venit înot. Ce mai e pe-aici? întrebă el venind spre centrul încăperii. Eşti Tony Lopez?

Tony era la fel de supărat ca Nanos şi Beck.

— Veniseşi mai demult şi ascultai la uşă nu? îl acuză Nanos.

— Nu, bătrâne, nu vezi că seamănă cu Emilio?

Hayes se întoarse spre Tony:

— Mda, Emilio ne vorbea mereu de familia lui. De ce-ai venit aici, micuţule?

— Mda, nici un frate sau prieten al lui Emilio n-ar îndrăzni să intre prin efracţie în casa oamenilor, zise Nanos încă mânios.

— Lasă gura, Alex, se răsti Beck. Să privim lucrurile în faţă. Cei mai mulţi dintre prietenii lui Emilio intrau în casele oamenilor să le jefuiască. Emilio era un tip grozav, dar ştim toţi ce fel de prieteni avea. Ce vrei, Tony?

— E aniversarea mea. Mi-am făcut cadou o călătorie în Florida, explică el uitându-se la cei trei mercenari. Ca să vă întâlnesc, băieţi. Emilio vorbea tot timpul de voi. Voiam să vă cunosc.

Cei trei mercenari părură o clipă jenaţi. Beck rupse în sfârşit tăcerea.

— Tony, se poate spune că ţi-am făcut o primire „pe cinste”. Ar fi trebuit să ne anunţi că vii. Eu sunt Nate Beck.

Tony privi o secundă mâna întinsă de Beck, zâmbi cu toată gura şi i-o strânse energic.

Claude Hayes se prezentă şi el, dar Nanos era tot prost dispus.

— Hei! Avem treabă, mai avem încă o mulţime de lucruri de făcut. N-avem nevoie de un puşti care să ne încurce.

— Linişteşte-te, Alex. Nici unul dintre noi nu e chiar atât de ocupat încât să nu-l poată primi pe fratele lui Emilio, zise Hayes.

Alex păru că reflectează un moment, se uită la Hayes şi la Beck, apoi dădu din cap şi întinse mâna spre Tony.

— Mda, O.K. Îmi pare rău, micuţule.

— Şi mie-mi pare rău. Şi nu sunt deloc micuţ!

*

* *

O oră mai târziu, când ultima geană de lumină se estompa la apus, mercenarii şi Tony Lopez urcară într-o maşină ca să ia masa în oraş.

— Grecul s-a întrecut pe sine, zise vesel Beck urcând în maşina neagră decapotabilă cu fotoliile acoperite cu piele albă.

— Şi are putere, nu glumă, preciză Alex pornind motorul şi făcându-i cu ochiul lui Tony.

— Totuşi n-am cumpărat-o pentru viteză, continuă el, ci pentru fete.

— Dă-i drumul, Alex, insistă Hayes.

Grecul străbătu aleea apoi ieşi pe străduţa lungă mărginită de

palmieri şi lumini. Capota ridicată le permitea să se bucure de o briză călduţă.

Un moment, Tony simţi o adevărată stare de beatitudine. Nano îi vorbea cu glas tare.

— Ai o iubiţică, Tony?

Grecul nici măcar nu aşteptă răspunsul şi continuă:

— O să-ţi dau nişte informaţii. Mandezele se-nnebunesc după tipii care au maşini de mare clasă.

— Auzi ce spune expertul, Tony? zise Beck de pe bancheta din spate.

— E foarte adevărat, chiar un mare expert. O să-ţi spun ceva, Tony. Ascultă-mă cu atenţie...

— Şi vei deveni şi tu un bărbat fără probleme la femei! îl întrerupse Beck. Alex, ar fi trebuit să te faci negustor.

— Am fost, replică Nanos, am...

Se opri singur. Grecul era gata să-şi povestească experienţele de gigolo, dar erau unele lucruri pe care un puşti de şaptesprezece ani nu trebuia să le audă.

— N-are importanţă, Tony, continuă el. Totul e să ai o maşină babană. Şi când tipesele se aşază la bar şi-şi comandă cocteilul, îi arăţi discret barmanului câteva bancnote verzi ca să dubleze doza de gin. Unii dintre amicii noştri pretind că ginul saltă fustiţele fetelor. Te-ai prins?

Nanos îi făcu cu ochiul lui Beck.

— Îţi aminteşti de asta, Nate? Biondi spunea totdeauna că ginul le dezbracă pe femei.

— Îmi amintesc, răspunse Beck râzând de entuziasmul grecului. Avea o mare experienţă în acest gen de situaţii.

Un moment se făcu tăcere,

— Era prieten cu Emilio? întrebă Tony.

— Da, răspunse Nate.

Biondi făcea parte dintre soldaţii lui Barrabas care nu se mai întorseseră niciodată acasă. Ca şi Chen. Ca şi Wiley Boone. Ca şi Chank şi Emilio Lopez. Nimeni nu mai vorbi câteva minute.

În curând ajunseră la Tampa unde numeroase magazine cu mâncăruri şi localuri de noapte îşi aşteptau clienţii.

— Perfect, zise Nanos oprind maşina chiar în faţa unui restaurant. N-ai să ghiceşti niciodată ce se serveşte aici de mâncare; ceva ce nu-ntâlneşti peste tot.

Restaurantul arăta foarte şic. Un portar luă cheile ca să parcheze maşina. Altul le ţinu deschisă uşa de la intrarea în restaurant. Înăuntru, şeful chelnerilor purta mănuşi albe şi se

mişca de parcă ar fi avut urgent nevoie de ceva.

Între două misiuni, viaţa mercenarilor nu era lipsită de confort. Nu aveau nici un motiv să facă economii. Cheltuiala rapidă însemna întoarcerea în misiune mai înainte să fi apărut plictiseala. Războiul era o adevărată muncă de care nu duceau lipsă.

Hayes, Beck şi Nanos localizară dintr-o privire locurile de ieşire, căile posibile de fugă, eventualele adăposturi şi zonele de tir descoperite. Era un vechi reflex, o reacţie vitală. Astfel aveau posibilitatea să riposteze oricărui atac în timp ce se aflau la masă.

— N-ai să ghiceşti niciodată ce se poate mânca aici, repetă Alex după ce se instalară cu toţii.

Chelnerul le întinsese meniul de parcă ar fi fost academicieni.

— Asta seamănă cu ceva chinezo-peruvian, zise Tony deschizând meniul.

Nanos păru profund dezamăgit.

— De unde ştii?

— Vin de la New York.

— Cum se face că sunt surprins de nişte lucruri pe care toată lumea le ştie deja?

— Mie îmi comanzi asta, îi zise Hayes lui Nanos. E opt, mă duc să-l sun pe Barrabas.

— Colonelul? zise Tony privindu-l îndreptându-se spre telefon.

— Exact, Tony, răspunse Nanos citind fără prea mare atenţie meniul. Unul dintre noi îl sună zilnic, pentru cazul în care s-ar ivi ceva important.

— Ai dat până acum ochii cu colonelul? întrebă Beck.

Tony încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Mda, o dată, acasă la Stella. Stella e mama mea.

— Stella ştie că eşti aici? întrebă deodată Nate.

Tony înghiţi în sec, se făcu că nu aude şi începu să studieze cu mare atenţie meniul.

— Ia să vedem ce bunătăţi de ronţăit avem aici? zise el cu un aer absent.

— Tony? insistă Beck întinzând mâna să dea la o parte cartonul care ascundea faţa adolescentului.

— Ei bine... începu el, i-am lăsat un bilet zicând că mă voi întoarce...

Claude Hayes reveni la masă. Se aşeză greoi în fotoliu şi se uită ţintă în ochii lui Tony.

— Mda, colonelul a fost foarte interesat când a auzit că eşti

aici. Vine mâine dimineaţă cu avionul să te vadă, zise el. Ce mâncăm?

După masă, Nanos îi conduse fără grabă pe o alee mare unde se înşirau la nesfârşit baruri şi localuri de dans luxoase. Apoi se îndreptară spre coastă, merseră aşa un timp şi se opriră în faţa unui hotel-bar care avea şi o sală de biliard.

Mercenarii se înscriseră pentru un joc şi îşi aşteptară rândul uitându-se după fete. Hayes le distribui strict doar o bere pentru fiecare, Tony bău o coca-cola. Nanos îl asalta cu explicaţii despre modul în care putea să devină un bărbat care atrage femeile. În fine, cineva de la masa de biliard zise:

— E rândul tău, Hayes.

Nanos luă tacul şi strânse mâna adversarului, care ocupa masa de mai multe ore. Acesta pregăti bilele în timp ce Nanos se întoarse spre prietenii săi:

— Uitaţi-vă cum îl spulber pe tipul ăsta, băieţi!

„Campionul” începu primul. Marcă cu două bile. Urmă rândul grecului. El optă pentru culorile deschise.

Când termină, toate bilele fuseseră plasate.

— Următorul! exclamă el mândru.

Nanos îşi păstră poziţia de campion până la orele unsprezece, moment în care Hayes arătă spre ceas şi preciză că era timpul să meargă la culcare.

— Suntem într-o perioadă de antrenament, îi explică el lui Tony, iar un soldat nu mai e bun de nimic dacă se distrează toată noaptea.

— A fi soldat e ca şi în cazul celorlalte meserii, adăugă Beck. Trebuie să continui să înveţi...

— Adică dacă vreţi să rămâneţi în viaţă, la asta vă referiţi, zise Tony.

— Învaţă repede, replică Nanos care tocmai părăsise masa de biliard.

— Asta înseamnă experienţă, pronunţă Tony cu o voce gravă.

Puţin mai târziu, după ce ajunseră la vilă, Claude Hayes goli şi începu să cureţe puşca de asalt M-16 sub privirile atente ale lui Tony.

— De unde ştii că ai montat-o la loc corect? întrebă el.

— Voi şti când voi trage cu ea.

— Nu crezi că ar trebui s-o testezi?

— Dacă o testez, va trebui s-o curăţ din nou. E destul să ştii cum s-o montezi. Mda, ştiu, ţi-ar plăcea să tragi cu ea, să vezi cum e când tragi cu o puşcă automată. Ei bine, poate că vei

vedea mâine, Tony.

Toţi se culcară în jur de miezul nopţii.

Tony, întins pe patul său, pe jumătate acoperit de cuverturi, asculta zgomotul egal şi depărtat al valurilor care piereau pe nisip. Respira profund, chinuit de un presentiment. Barrabas şi oamenii lui îl vor sui în avionul spre New York imediat ce vor putea să-i cumpere un bilet.

Petrecuse cea mai frumoasă zi din viaţa lui şi a doua zi totul avea să fie ca înainte.

Doar dacă nu cumva găsea un mijloc de a rămâne, de a-i face să se răzgândească.

Prin minte îi trecură câteva scenarii. Să-i convingă? Putea să încerce. Să se facă util? Cum ar fi putut să se facă util în faţa unor mercenari care acordau mai multă importanţă libertăţii, decât vieţii lor? Nu, cel mai bine ar fi fost să se întâmple ceva. Ceva care să-i permită să dovedească că are calităţile cerule pentru a rămâne alături de ei. Ceva precum acea maşină albastră care îi urmărise. Nici unul dintre mercenari nu păruse să fi remarcat-o, dar această maşină era oprită în stradă la venirea lui, îi urmărise până la restaurant în timpul serii, apoi la sala de biliard a hotelului. Era mai mult ca sigur că era vorba de acelaşi vehicul.

Dacă ar fi avut cea mai mică şansă s-o poată dovedi… Tony fu brusc sigur că va reuşi.

Mintea îi fu invadată de viziuni ale eroismului său, în timp ce adormea treptat din ce în ce mai profund.

7

La câţiva kilometri de vilă, un alt adolescent cu ambiţii asemănătoare rătăcea pe străzile de la periferia oraşului Tampa. Contrar lui Tony Lopez, acesta avea o armă, pistolul-mitralieră Uzi pe care Big George îl lăsase din mână cu atâta neglijenţă, iar în seara aceea avea intenţia să-l folosească.

Aerul se răcise. Nici haina mare de culoare verde închis care ascundea arma, nici pantalonii băgaţi în cizme şi nici pălăria trasă pe ochi ca să-i ascundă faţa nu păreau ciudate: totdeauna se îmbrăca în acelaşi fel.

Jimmy Jollimore, poreclit „Puştanul”, era un adolescent înalt de nouăsprezece ani. La liceu sau în anturajul său era cunoscut pentru pasiunea pe care o avea faţă de arme şi tot ce avea legătură cu armata. Într-o zi la şcoală, un coleg, Wally Garvis, spusese:

— Se crede bărbat în toată firea. Să-i zicem „Puştanul”.

— Mda, replicase el. Ziceţi-mi Puştanul, pentru că într-o bună zi n-am să mai glumesc.

Wally Garvis făcea gură mare de comunist şi avea să plătească într-o zi pentru sarcasmele lui.

Puştanul era uluit de norocul pe care îl avusese. Destinul intervenise în acea zi de partea dreptăţii. Aleea pe care mergea îl ducea la birourile celor de la *Torch it!* Redactorul avea idei bune despre felul de a te ocupa de ticăloşi. Trebuia neapărat să se întâlnească cu echipa de la ziar.

În timp ce traversa curtea care ducea la birouri, forma metalică fascinantă a unei puşti sprijinite de o uşă din faţa unei rampe de aprovizionare îi atrase atenţia. Era singurul lucru pe care îşi dorise să-l aibă din totdeauna. Probabil că cineva îi auzise rugăciunile şi o pusese acolo pentru el.

Nu ezită s-o ia.

La întoarcerea acasă, văzu cu bucurie că magazia armei era plină. Va putea deci să-şi realizeze în sfârşit visul: debarasarea definitivă de Wally Garvis.

„Râzi de puştan, îşi zise el sarcastic. Acum sunt omul cu arma.”

Ajunse curând în faţa casei lui Wally.

Perdelele acopereau ferestrele vilei din lemn stil „ranch” în interior se vedea o lumină slabă. Puştanul aruncă o privire în jur

apoi străbătu aleea până la uşa garajului, unde rămase în umbră – timpul necesar pentru a regla arma pe foc semiautomat în momentul decisiv, nu voia să prăpădească degeaba muniţiile. Avea doar un singur încărcător.

Puştanul dădu ocol fără zgomot casei privind prin ferestrele întunecate. Una dintre ele era luminată de lumina albăstruie a unui televizor. Se apropie pe furiş, se lipi de zidul de lângă fereastră şi aplecă încet capul să privească în cameră. Wally Garvis stătea pe divanul din salon în faţa televizorului. Puştanul se lăsă în jos sub fereastră şi-şi continuă recunoaşterea. Ajunse iar în faţa uşii de la intrare, ascunse arma sub haină şi sună. Din interior auzi zgomot înăbuşit de voci şi de paşi. Uşa se deschise în cele din urmă şi în faţa lui apăru Wally Garvis.

— Puştanul! exclamă Wally surprins. Ce faci aici?

— Salut, Wally. Treceam pe-aici şi m-am gândit că aş putea să vin să te salut.

Wally păru o clipă nesigur în privinţa răspunsului.

— Vrei să bei o coca? întrebă el în cele din urmă.

— Da, O.K., zise Puştanul zâmbind.

Wally se trase într-o parte ca să-l lase să intre pe vizitatorul neaşteptat.

— Ce-ai păţit la braţ? întrebă el remarcând rigiditatea din locul unde era ascunsă arma.

— Nimic grav, răspunse Puştanul. Am căzut cu bicicleta azi după-masă. M-am rănit puţin.

— Cine e, Wally? se auzi vocea unei femei din salon.

— E un coleg de liceu, mami, răspunse Wally.

Apoi se întoarse spre Jimmy şi îi zise:

— Haide în camera de zi. Mă uitam la televizor.

Cei doi adolescenţi coborâră câteva trepte şi străbătură un Culoar până în camera de zi.

— Sunt puţin surprins de vizita ta, Puştanule. Tu eşti mai curând un singuratic, zise Wally în timp ce mergeau pe culoar.

Jimmy nu răspunse şi închise uşa în urma lor imediat ce intrară în cameră.

— Oh, poţi s-o laşi deschisă, zise Wally.

Puştanul, scoase în fine arma.

— Nu, Wally, nu se mai poate.

Privirea lui Wally se plimbă de la armă la Jimmy.

— Mda, e adevărat, zise Puştanul cufundându-şi privirea ciudată în cea a duşmanului său pe care îl ameninţa cu arma. Cu asta se omoară comuniştii, Wally. Comunişti scârboşi de felul

tău.

Wally îşi aşează mâinile în faţă şi începu să se tragă înapoi.

— Hei! Stai aşa!

Uşa se deschise brusc şi apăru doamna Garvis.

— Care din voi vrea să bea…

Tânăra femeie se întrerupse la vederea armei.

— Ce se petrece aici?

Puştanul se întoarse în loc şi apăsă pe trăgaci.

Trei gloanţe aruncară corpul femeii pe culoar unde căzu greoi pe podea, într-o baltă de sânge.

Puştanul se întoarse spre Wally încremenit de groază. Privirile li se întâlniră. Moartea părea că se citeşte în ochii lui Jimmy.

— Nu! strigă Wally întorcându-se ca să fugă.

Alte trei gloanţe se înfipseră în corpul adolescentului care se sprijini cu mâna de perete. Încă nu murise, dar privirea tulbure anunţa sfârşitul apropiat.

Puştanul trase din nou, secţionând torsul lui Wally. Bucăţi de carne pline de sânge loviră peretele din spatele victimei. Wally alunecă pe podea, fu scuturat de câteva spasme şi rămase nemişcat pentru vecie. Privirea lui goală contempla tavanul la lumina secvenţială a televizorului. Pe ecran, un tip lăuda calităţile unui detergent. Puştanul se uită o clipă la cele două cadavre. Încântarea se amestecă repede cu stupoarea. Zâmbi.

Deodată auzi zgomot de paşi din fundul casei. Se auzi vocea unui bărbat:

— Hei, Wally! Dă mai încet televizorul.

Era fratele lui Wally, mai mare decât el cu doi ani. Avea să descopere cadavrele care zăceau pe culoar.

Puştanul se repezi spre uşă. Sângele făcea podeaua la fel de alunecoasă ca iarba după o ploaie puternică.

— Oh, la dracu! Ce…

Văzuse cadavrul mamei sale.

Jimmy se întoarse spre cealaltă parte a cadrului uşii, sări peste cadavru, se aruncă pe burtă şi trase în noua sa ţintă.

Arma, reglată pe foc automat, răpăi din nou. Gloanţele loviră tencuiala şi lemnul pereţilor proiectând în spate a treia victimă. Corpul se prăbuşi pe culoar şi îşi încetă definitiv orice mişcare.

Casa revenise din nou la calmul tulburat doar de tipul de la televizor care lăuda acum un deodorant.

Puştanul privi masacrul pe care-l făcuse. Avea hainele şi cizmele pline de sânge. Părea că nu-şi dă seama cum de se afla acolo. „Prima mea bătălie, îşi zise el. Botezul sângelui. Păcat că

mama şi fratele s-au aflat în calea mea. Dar ăsta e războiul”.

Peste câteva minute, Puştanul alerga pe străduţele întunecoase, biciuit de vântul rece al nopţii. Picioarele lui păreau că abia dacă ating pământul, în timp ce aspira cu aviditate aerul. Avu impresia că putea să alerge la nesfârşit înainte, de parcă picioarele ar fi urmat să părăsească brusc pământul şi să-şi ia zborul. Niciodată în viaţa lui nu se simţise atât de mare. O măreţie care îi impregna toată fiinţa. Grandoarea sinistră a morţii.

*

* *

În încăperea din spate a unui magazin din Tampa, oamenii din Comandamentul X aveau o discuţie foarte însufleţită. Unul dintre ei părea foarte amărât în faţa colegilor săi furioşi.

— George, cum poţi să fii atât de idiot? bombăni Bill venind spre el cu un pas nervos. De câte ori trebuie să-ţi repet să ai grijă de armă?

— Treizeci de secunde! N-am lăsat-o acolo decât treizeci de secunde, cât să mă duc să iau un pahar cu apă.

— Nu mă interesează cât timp ai lăsat-o. Problema e că puşcociul tău a dispărut. Şi cine a putut să-l ia? Şi dacă e unul dintre mizerabilii ăia de jurnalişti care îşi bagă nasul peste tot? E destul să verifice numărul de serie ca să descopere că e ilegal şi să ne pună poliţaii în cârcă.

Tipul scurt şi gras lovi cu pumnul în palmă.

Aşezat la masă, maiorul Braun se gândea încruntat. Pe Lugerul lui vechi, pus în tocul de piele, era gravată o zvastică, mândria colecţiei sale.

— Dacă un nenorocit de reporter a venit pe-aici, va avea de-a face cu mine. O să-l fac să închidă pliscul decenii de-acum încolo.

Apoi se întoarse spre George.

— Tu, George, eşti un cretin, şi povestea asta o dovedeşte cu prisosinţă. Organizaţia va trebui să ia în discuţie o sancţiune disciplinară. Până atunci, avem alte preocupări. Am primit ordine de sus, prioritatea A, aşa că trebuie să ne ocupăm de misiunea noastră.

— Băiatul, începu Bill, Tony Lopez.

Trase un scaun de la masă şi îl întoarse spre el, să se aşeze călare, încrucişându-şi braţele pe spetează, cu faţa la camarazii săi.

— Dacă băiatul a fugit, continuă el, îl vor trimite foarte curând la mama lui. Dacă vrem să-l recuperăm, va trebui să acţionăm

rapid.

Tom dădu din cap.

— Barrabas soseşte mâine dimineaţă la aeroportul internaţional din Tampa. Vom acţiona în acel moment. Casa e sub supraveghere continuă. Când vor pleca spre aeroport cu băiatul, atunci va fi momentul să-i atacăm.

— Şi dacă nu iau băiatul cu ei? întrebă George.

— Dacă nu-l iau cu ei, o să-l săltăm din casă. Oricum, totul se va întâmpla mâine dimineaţă, preciză Bill.

— Ssst! zise brusc Braun, aplecând capul ca să audă mai bine.

Apoi se deplasă fără zgomot prin încăpere spre uşa din spate, trase uşor zăvorul bine uns, puse mâna pe uşă şi o deschise brusc.

Uşa grea aruncă pe cineva în praf. Un corp aterizase la câţiva metri. Lumina din interior căzu peste un bărbat picat peste pietriş, apoi umbra imensă a lui Braun se aşeză în calea luminii. Neamţul îndreptă Lugerul spre vizitator şi încărcă lent arma ca să obţină un efect maxim.

— Ridică-te. Mâinile sus, că altfel îţi zbor creierii!

Silueta începu să se ridice, cu mâinile ridicate în mod ostentativ.

— Hei! zise vocea nervoasă care părea să aparţină cuiva foarte tânăr.

Braun zări arma automată Uzi zăcând pe pământ.

— După câte văd, te-ai hotărât s-o aduci înapoi.

— Sunt de partea voastră, zise Puştanul cu zel.

Bill şi George veniră lângă Braun. Şeful lor se apropie de adolescent.

— Nu mişca, ordonă el.

Se aplecă şi luă arma de jos.

— Înăuntru!

Jimmy făcu ce i s-a ordonat. Braun îl urmă, aruncă o privire rapidă în jur şi zăvorî din nou uşa în urma lor.

Cei trei bărbaţi reuşiră în sfârşit să-l vadă pe vizitator.

— Ce mai e şi… începu Bill.

Toţi fură frapaţi de sângele care murdărea hainele adolescentului.

Braun îl apucă de guler şi îl împinse cu asprime pe un scaun.

George lipi ţeava revolverului său Magnum de tâmpla dreaptă a prizonierului şi ridică piedica.

Totul se derulă atât de repede încât Puştanul avu un spasm şi simţi urina caldă curgându-i pe picioare.

— Uşurel, George. Puştanul face pe el de frică, zise Bill râzând de groaza adolescentului. Vorbeşte, ordonă Braun, până nu-ţi aterizează creierul bucăţele pe masă! De unde ai arma?

— Am luat-o, răspunse el uitându-se speriat la cei trei bărbaţi. Am văzut-o aici după-masă. Am luat-o, îmi pare rău…

Expresiile de pe feţele lor nu vădeau vreo urmă de înţelegere.

— Sunt de partea voastră. N-am făcut nimic altceva decât să omor nişte comunişti. Aşa cum spuneţi în revista voastră. Aşa e în război.

— Dumnezeule mare! exclamă Braun. George, dă-ţi puşcociul înapoi.

Tipul înalt lăsă pistolul în jos şi se dădu înapoi.

— Lasă mâinile jos şi povesteşte-ne tot ce-ai făcut.

Puştanul le povesti „expediţia punitivă”.

Cei trei bărbaţi îl ascultară în tăcere. După ce termină de explicat, Bill şi George se uitară la Braun, aşteptând ca el să vorbească primul. Dar Braun nu zise nimic.

— Ce facem acum? întrebă Bill uitându-se acuzator la George. Tu ne-ai băgat în rahatul ăsta. Maiorule Braun, ce facem?

— O să-l împuşcăm pe puştiul ăsta, zise cu asprime George, n-avem ce face.

George îndreptă pistolul spre faţa lui Jimmy.

— George!

Omul întoarse capul spre şeful lui care îl ameninţa cu Lugerul.

— Lasă jos arma.

George se supuse.

— Nu-l putem lăsa să plece, insistă el.

— Are dreptate, zise şi Bill.

— Lăsaţi gura! bombăni Braun. Staţi jos!

Şeful luă şi el un scaun şi se aşeză în faţa prizonierului.

— Cum te cheamă?

— Puştanul. Aşa îmi spune toată lumea.

— Nu, numele tău adevărat.

— Jimmy, Jimmy Jollimore.

Braun dădu din cap.

— O.K., o să-ţi spunem Puştanul. Prin urmare, vrei să omori comunişti?

Jimmy dădu energic din cap.

Braun se întoarse către ceilalţi doi.

— Cred că-l vom putea folosi pentru acea misiune urgentă pe care o avem mâine dimineaţă.

Apoi se uită din nou la adolescent.

— Ne vom gândi mai târziu la utilitatea lui ulterioară.

— Înţeleg ce vrei să spui, maiorule Braun, răspunse Bill care pricepuse procedeul. Mda, e o idee bună. Puştanule, dacă lucrezi pentru noi, probabil că te vom lăsa în viaţă.

— Exact, Puştanule, adăugă George, asta sau…

Ridică pistolul în direcţia lui Jimmy.

— Pac! exclamă el lăsând în jos piedica.

8

Claude Hayes parcă manevrând abil maşina mare Thunderbird a lui Nanos lângă trotuar, în faţa aeroportului internaţional din Tampa. Tony, aşezat lângă el, avea un aer trist. Un agent al aeroportului se apropie imediat ca să arate panoul care interzicea staţionarea.

— Nu vă impacientaţi, domnule agent, zise Hayes, o aşteptăm pe mama care vine de la Toronto.

Poliţistul le aruncă o privire suspicioasă, apoi se dădu înapoi pentru a face inspecţia vehiculului.

— O să mă trimiteţi acasă, nu-i aşa? zise Tony.

Claude întoarse capul şi dădu înapoi conducând în linie dreaptă.

— Nu ştiu, Tony. Stai să vedem ce zice colonelul.

Negrul frână, opri motorul şi scoase cheia din contact.

— Oricum, într-o zi tot trebuie să pleci. Nu devii mercenar la şaptesprezece ani după ce-ai fugit de-acasă. Dacă vrei să petreci câteva zile cu noi, e foarte bine, ne face mare plăcere, dar în momentul ăsta ne antrenăm, perioada nu e bine aleasă.

— Sau, cum spune Alex, n-avem timp de pierdut cu tine, copile.

Hayes îl lovi amical cu palma peste umăr.

— Uită ce-a spus grecul. Haide, avionul colonelului a aterizat de un minut.

— O.K. Lăsăm maşina aici?

— Mda, azi Alex plăteşte amenzile.

Tony Lopez îşi puse sacul pe umăr şi porni după mercenar. Intrară amândoi în holul mare bine climatizat. O voce de femeie anunţa la microfon sosirea avionului de la New York.

— Pe-aici, zise Hayes arătând spre scara rulantă care ducea la etajul de sus.

— Urc şi eu imediat. Trebuie să mă duc la W.C.

Hayes se uită la adolescent cu un aer nehotărât.

— Hei, crezi că am să fug sau ceva de genul ăsta? zise Tony zâmbind. Unde să mă duc?

Hayes zâmbi şi el.

— Scuză-mă. Ne întâlnim sus.

Tony străbătu terminalul în direcţia toaletei. Pe drum zări ceva care îl făcu să se înverzească la faţă de invidie: un băiat de

vârsta lui îmbrăcat în întregime într-o ţinută de camuflaj. Pantalonii intrau în ghete înalte şi borul pălăriei de junglă aplecat în faţă ascundea o mare parte din figură. Tony se uită cu atenţie la el. Celălalt îi zâmbi amical.

După câteva minute, în timp ce Tony îşi potrivea banda de pe frunte în oglinda de la toaletă, băiatul pe lângă care trecuse îşi făcu apariţia ducându-şi sacul de călătorie. Privirile lor se întâlniră încă o dată.

— Bună! zise el.

— Salut, răspunse Tony apăsând pe butonul uscătorului electric.

Aruncă o privire timidă celuilalt care stătea în faţa pisoarului. Băiatul întoarse capul peste umăr şi întrebă:

— Aştepţi pe cineva?

— Mda, într-un fel.

— Şi eu.

Tony se concentră asupra uscării mâinilor. Maşinile acelea stupide cu aer cald nu funcţionau niciodată. Apăsă încă o dată pe buton.

— Vin de la Chicago, îi explică celălalt tânăr, să fac o anumită treabă.

Părăsi pisoarul şi se îndreptă spre chiuvetă urmărindu-l cu privirea pe Tony, în oglindă.

— Mda, continuă el, am primit o ofertă foarte interesantă din regiune.

Tony nu mai putu rezista tentaţiei.

— Ce gen de ofertă?

— Sunt soldat particular. Înainte ni se spunea „mercenari”, până când guvernul şi jurnaliştii au făcut acest cuvânt respingător. Acum suntem „soldaţi particulari”.

Tony se uită la fel foarte mirat. Încă nu era pregătit să înghită o chestie ca asta.

— Nu mă crezi? zise celălalt ştergându-şi mâinile pe pantaloni. Uite, am să-ţi arăt.

Arătă spre sac, îl deschise, împinse câteva haine şi descoperi un obiect metalic.

— Oh! exclamă Tony făcând ochii mari la vederea pistolului-mitralieră.

— E un Uzi. Mă cheamă Jimmy, dar toţi îmi spun Puştanul, explică el închizând repede sacul.

— Ieri seară, prietenii mei mi-au arătat cum se curăţă şi se montează la loc una dintre aceste arme, zise Tony cu tot

sângele-rece de care era în stare.

— Serios? Atunci înseamnă că şi tu practici aceeaşi meserie?

Tony dădu din cap.

— Oh! Eu şi amicii mei avem o vilă pe malul oceanului. Ne antrenăm pentru scufundarea submarină. Cum ai obţinut oferta?

— Prin contacte, ca şi tine. Trebuie să ştii asta.

Tony dădu din cap de parcă ar fi cunoscut foarte bine mersul lucrurilor. Îşi zicea că trebuie să rişte.

— Mda, în acest moment caut ceva de lucru, pentru perioada imediat următoare.

— Serios? zise Puştanul săltând sacul pe umăr. Fără să se uite la interlocutorul său.

Nu părea interesat.

— Tocmai am terminat o misiune în Cambodgia. Ştii cum e. Cu greu reuşesc să stau locului între misiuni.

Era una din frazele pe care le auzise de la Emilio de mai multe ori.

Puştanul se întoarse spre Tony.

— Hei, cred că prietenii mei mai au nevoie de un om. Cu siguranţă că vor fi interesaţi. Hai cu mine să te prezint.

Lui Tony nu-i venea să creadă. Afişă totuşi o oarecare degajare.

— Haide, vino, insistă Puştanul îndreptându-se spre uşă.

*

* *

Nile Barrabas porni pe culoarul lung de debarcare care lega aparatul de zona de sosire, fără să ia în seamă privirile curioase provocate de înălţimea şi silueta lui atletică. Era obişnuit cu astfel de manifestări. Femeilor le plăcea ceea ce vedeau, iar bărbaţii nu apreciau deloc interesul arătat de soţiile lor faţă de un individ care le amintea prea mult de propriile lor defecte.

Barrabas avea mersul unui luptător. Părul tuns foarte scurt sporea intensitatea privirii ochilor săi de un albastru profund. Faţa sa încă tânără avea trăsături dure. O cicatrice se întindea pe obrazul stâng şi dispărea la rădăcina părului, exact la nivelul tâmplei. Amintire de la un glonţ primit la Cap Long în Asia, în cursul unui război dement. Glonţul trecuse prin cască apoi îl lovise. Nile fusese la un pas de moarte, dar instinctul vital fusese mai puternic. Scăpase în mod miraculos doar cu o cicatrice şi cu părul complet alb, după care îşi reluase activitatea.

Printr-un geam imens al holului, Barrabas putea să vadă pistele lungi care se pierdeau în pasaj. Palmierii mari din Florida

se profilau în depărtare pe cerul albastru, presărat ici şi colo de nori mici care dansau în jurul soarelui.

Parcurse holul cu privirea în căutarea oamenilor săi şi curând îl zări pe Claude Hayes pe scara rulantă.

— Îmi pare bine că te văd, Claude, zise Barrabas bătându-l uşor pe umăr.

Cei doi bărbaţi se depărtară repede de mulţimea zgomotoasă.

— Cum merge treaba?

— Aproape că am terminat, colonele. Nate şi Alex au înţeles destul de repede bazele utilizării scafandrului autonom şi pirotehnica în mediul submarin. Mai ales Nate. Mai am încă să-i învăţ câteva lucruri, după care vor putea să se antreneze singuri la viitorul lor loc de pelerinaj.

Barrabas zâmbi, apoi întrebă:

— Şi Tony?

— Ne aşteaptă jos, colonele. Dar trebuie să-ţi spun că e foarte trist la gândul că va trebui să se întoarcă la New York.

Cei doi mercenari urcară pe prima treaptă a scării rulante.

— Nu-l pot blama, Claude.

— E un băiat de ispravă, colonele. Peste câteva zile, după ce voi termina cu Beck şi cu Nanos, nu voi mai avea nimic special de făcut. Mă gândeam să-l iau cu mine, să-i arăt regiunea, să mergem la pescuit şi să văd ce are-n cap.

— Te referi la dorinţa lui de a deveni mercenar?

— Da. Puştii văd toate astea la televizor sau în revistele specializate. Îşi închipuie că e destul să ai un pistol-mitralieră ca să duci o viaţă excitantă. Dumnezeule mare, aş fi vrut să vadă Casa Hatton a doua zi după vizita celor de la Spetsnaz.

Amintirea aceea tristă îl făcu pe Barrabas să se încrunte.

— Tony e cel de colo, zise Claude arătând cu degetul în direcţia adolescentului.

Băiatul vorbea cu doi bărbaţi însoţiţi de un al treilea, mai tânăr, a cărui ţinută de soldat l-ar fi făcut să câştige locul întâi la un bal mascat.

— Cine sunt tipii ăia? întrebă Hayes cu glas tare.

Barrabas îşi punea şi el aceeaşi întrebare în momentul în care unul dintre necunoscuţi întoarse capul. Privirea lui o întâlni pe cea a colonelului.

— Îl cunosc pe tip! Fuga!

Nile coborî în grabă scările, strecurându-se printre pasageri.

Hayes se repezi în urma lui.

Braun, tipul recunoscut de Barrabas, îi adresă câteva cuvinte

lui Tony Lopez şi micul grup părăsi rapid holul fără măcar să întoarcă capul. Braun băgă o mână sub haină şi scoase o armă, în imensitatea terminalului, tirul fii înăbuşit de hărmălaia din jur. Barrabas şi Hayes săriră în spatele unei stive de valize. Nile auzi zgomotul gloanţelor care ciopârţeau pielea genţilor de voiaj. O tăcere scurtă puse stăpânire pe mulţime, în timp ce călătorii încercau să înţeleagă ce se întâmplă.

Apoi ţipete de spaimă răsunară în tot holul. Ţipete care se răspândiră cu viteza fulgerului. Toţi erau convinşi că era vorba de terorişti. Oameni de afaceri şi turişti, femei şi copii începură să alerge în toate părţile, într-o nebunie generală, în căutarea unui adăpost. Unii se îmbrânceau ca să se ascundă în spatele protecţiei relative pe care o ofereau palmierii din hârdaie.

Barrabas se aruncă la pământ şi trase spre uşile imense de la ieşire, secondat de Hayes. Apoi se repeziră după fugari.

Puţin mai departe, un Oldsmobile negru demară în trombă şi se îndreptă spre drumul principal.

— Pe-aici! strigă Hayes alergând spre T. Bird.

Amândoi săriră peste portierele decapotabilei. Claude Hayes porni motorul şi manevră pentru o plecare în trombă.

— Ţine-te bine! zise el, conducând vehiculul cu toată viteza în urma fugarilor. Caută în torpedou!

Barrabas căută şi găsi un revolver Smith & Wesson de calibru 38. Nanos avusese totdeauna o slăbiciune pentru acest calibru.

Maşina ieşi curând pe autostradă; între ea şi Oldsmobile-ul negru era o distanţă de opt sute de metri, dar Hayes micşoră rapid această distanţă.

Barrabas se ridică cu precauţie pe speteaza scaunului. Apucă cu fermitate arma pe care o ţinu deasupra parbrizului şi miji ochii din cauza vântului care îi biciuia faţa.

Primul glonţ trecu la stânga ţintei. Hayes fu obligat să schimbe banda ca să nu ciocnească o maşină care se deplasa cu viteză mică. La asemenea viteză era aproape imposibil să tragi cu precizie într-o ţintă în deplasare. Şi Nile nu voia pentru nimic în lume să-l rănească pe Tony Lopez.

— Condu în dreptul lor, zise Barrabas.

Hayes frână uşor şi făcu o deviere bruscă ca să depăşească, într-un haos de claxoane furioase şi scrâşnete de frâne. T. Bird era acum singur în spatele Oldsmobile-ului. Apăsă pe acceleraţie şi coti spre stânga ca să ia un viraj. Uşor încetinit de curba lungă din care ieşi în sfârşit, bolidul ţâşni în linie dreaptă, depăşi alte câteva vehicule şi ajunse din nou în prima linie, la vreo douăzeci

de metri în spatele fugarilor.

Tony nu se vedea nicăieri în Oldsmobile. Nu văzură decât un braţ care ieşea pe fereastra din spate agitând un pistol-mitralieră Uzi. Arma începu să tragă în urmăritori. Cei doi mercenari se adăpostiră în spatele tabloului de bord, ţinând capul totuşi ridicat ca să zărească capota vehiculului din faţă.

O altă rafală se abătu asupra caroseriei. Hayes păstră aceeaşi viteză. Barrabas se ridică brusc cu arma în mână. Gloanţele loviră partea laterală şi portbagajul maşinii. Nile nu voia să rişte viaţa lui Tony.

Spaţiul dintre cei doi bolizi se reduse la trei metri.

La vreo patru sute de metri în faţa lor, o duzină de maşini ocupau drumul, fără să ştie ce venea spre ele cu viteză foarte mare.

T. Bird tocmai avea să recupereze şi aceşti trei metri, când şoferul Oldsmobile-ului viră brusc spre dreapta, traversă patru benzi de circulaţie şi intră pe un culoar de ieşire.

Surprins, Hayes condusese maşina drept înainte.

Negrul mormăi furios.

— Ţine-te bine, colonele! zise el frânând brusc, reducând la jumătate viteza maşinii.

În acelaşi timp, răsuci scurt volanul, forţând vehiculul la o întoarcere pe loc, cu un scrâşnet formidabil de cauciucuri. Apoi slăbi pedala frânei şi acceleră, deplasându-se în direcţia inversă sensului de circulaţie, fără să încetinească, în ciuda valului de vehicule care venea peste ei claxonând isteric.

Unele frânară, altele virară rapid în afara benzilor centrale, tăind drumul altor conducători care mergeau în spatele lor.

Hayes se strecură prin pasajul astfel deschis până la drumul de ieşire de pe autostradă. Frână încă o dată, viră la o sută optzeci de grade şi acceleră ca să pătrundă pe culoar, evitând în ultima clipă un alt şir de vehicule care venea în sens invers pe drumul principal.

Calea de ieşire de pe autostradă îi duse pe un drum secundar mărginit de un şir de magazine.

— La dracu’! exclamă Hayes.

Fugarii nu se vedeau nicăieri.

*

* *

Oldsmobile-ul se opri în parcarea unei bănci. Pe scaunele din faţă, maiorul Braun şi Bill Zetmer se uitară unul la altul uşuraţi.

— Ca prin urechile acului! zise Braun.

— O.K., Tony, acum poţi să te ridici, zise George Hampton de pe bancheta din spate apucându-l cu brutalitate pe adolescent şi ridicându-l între el şi Puştan.

— Îmi pare rău, Tony, zise Braun aruncând o privire în jur, trebuia să te adăpostim ca să nu te nimerească vreun glonţ. Cel puţin câtă vreme nu ţi-am dat o armă a ta.

Bill deschise radioul. Maşina fu invadată de acordurile muzicii disco.

— Cine erau tipii aceia? întrebă Tony privind afară, nu prea convins de dispariţia urmăritorilor lor.

— Există bănuiala unei acţiuni teroriste la aeroport, explică Braun, dar ei ne-au văzut primii, ceea ce înseamnă că au fost informaţi.

— Terorişti! exclamă Tony înspăimântat de primul său contact cu adevărata acţiune.

— Mda, o organizaţie cubaneză, adăugă Puştanul. Vezi bine că nu ţi-am înşirat gogoşi mai adineauri.

Muzica disco cedă locul ştirilor pe scurt. Ştirea principală era asasinarea unei mame şi ai celor doi fii ai ei, morţi în casa lor de la periferie. Braun, Zetmer şi Big George schimbară o privire nervoasă, în timp ce Puştanul asculta cu atenţie comentariul jurnalistului.

Bill întinse mâna şi opri radioul.

— Şi amicii mei fac acest gen de lucruri, zise Tony. Poate că-i cunoaşteţi. Alex Nanos, Claude Hayes şi Nate Beck. Pe colonel îl cheamă Barrabas.

— Mda, Tony, bineînţeles. Soldaţii lui Barrabas. Lucrăm cu ei din când în când. Nişte tipi grozavi! zise maiorul Braun rânjind.

De data asta Tony înghiţi toată gogoaşa!

*

* *

Nanos făcu un salt într-o parte văzând că soseşte maşina.

Hayes opri vehiculul în faţa vilei.

Grecul se uită încruntat la T. Bird.

— Dumnezeule mare! Ce i-aţi făcut, băieţi?

— Am făcut o mică cursă cu obstacole, Alex, zise ironic Hayes coborând.

Maşina lui frumoasă arăta acum destul de jalnic.

Nanos dădu ocol vehiculului, prea şocat ca să pronunţe altceva decât aceeaşi înjurătură de zece ori la rând. Barrabas şi Hayes îl lăsară lângă maşină şi intrară în casă.

— Telefonul e aici, zise Hayes conducându-l pe colonel în

salonul luxos.

Nile aruncă o privire în încăpere, remarcă vederea spre plajă şi vasul ancorat departe de mal.

După câteva clipe, Barrabas avea legătura cu New York-ul.

— Jessup, am nevoie de un serviciu.

— Nici vorbă, Barrabas. Nu-ţi datorez nimic. Nu atâta vreme cât nu am cuvântul tău că vei face treaba despre care am vorbit.

— Mă voi gândi la asta, Jessup.

— Gânditul nu e destul pentru a rezolva problema.

— Du-te la naiba!

— Chiar asta vrei?

— Bine, Jessup, ascultă. Un băiat de şaptesprezece ani care îşi închipuie că poate să devină un soldat e într-un necaz mare de tot. Am venit aici în dimineaţa asta să vorbesc cu el, şi în timp ce părăseam avionul, băiatul a fost răpit. A fost cât pe ce să am o întâlnire fatală cu câteva rafale de pistol-mitralieră Uzi, iar Claude a îmbătrânit cu cel puţin zece ani vreo sută de automobilişti în timpul urmăririi. Au reuşit să ne scape. Jessup, am nevoie repede de informaţii.

Urmă o tăcere lungă.

— Ce s-a întâmplat, Dumnezeule mare? zise în sfârşit Jessup.

— Asta voiam să aud de la tine.

— Ai vreun indiciu?

— Un nume. L-am recunoscut pe unul dintre tipii de la aeroport, înainte de schimbul de focuri.

— Cine?

— Îl cheamă Braun. Bob Braun. Cred că era maior în armata americană. L-am întâlnit deja de câteva ori. Lumea noastră e o lume mică şi după un timp reuşeşti să-i cunoşti pe principalii figuranţi. Drumurile noastre s-au intersectat în Angola. După toate aparenţele, recruta mercenari. Într-o zi, eu şi oamenii mei am găsit cadavrele unor femei şi copii mitraliate şi făcute grămezi de doi metri. Toată lumea ştia că autorii masacrului erau Braun şi prietenii lui, dar nimeni nu putea s-o dovedească.

— Am auzit de el, Nile. Nu se spunea că-şi împuşcă propriii oameni dacă refuzau să-i execute ordinele?

— Mda. Asta e altă poveste. Ştii cum se întâmplă. Uneori e greu să dezvălui adevărul despre ceea ce s-a petrecut cu adevărat în mijlocul unui război. Poţi să-mi furnizezi rapid informaţii despre el?

— Asta o să mă coste scump, zise grăsanul.

— Trece totul pe nota mea de plată.

— Nu mă refer la bani, ci la servicii. Servicii care n-au nici o valoare în dolari.

— O.K., Jessup, peste câtva timp te voi despăgubi cu un serviciu.

— O.K., Nile, imediat după ce se va termina toată povestea asta.

— Imediat ce se va termina.

Barrabas închise.

O oră mai târziu, în salon răsună telefonul. Nile răspunse, pronunţă câteva cuvinte, închise încă o dată şi se întoarse spre Hayes.

— A fost Jessup. Vine aici.

Barrabas scotoci prin valijoara lui în căutarea unui număr de telefon din New Jersey, îl găsi şi sună.

La câteva mii de kilometri de-acolo, un telefon sună într-o casă burgheză din Jersey City. Liam O'Toole tocmai terminase de lins urechea dreaptă a tinerei blonde şi se pregătea să exploreze gâtul.

— Lasă-l! zise ea suspinând cu o voce plină de dorinţă, arcuindu-şi spatele în timp ce limba caldă a lui O'Toole aluneca pe pielea fină a gâtului.

Telefonul continua să sune fără oprire.

— Nu răspunde, îl imploră blonda dând capul pe spate pentru a-i oferi mai bine gâtul.

Liam ajunsese aproape de urechea stângă când îşi dădu seama că era posibil să fie chiar el cel căutat. Colonelul avea numărul acela de telefon. Mâna lui O'Toole alunecă spre telefon şi apucă receptorul la mijlocul ultimului apel sonor. Ridică uşor capul şi mormăi un „alo" plictisit. Apoi se încordă. Vocea din receptor era rece şi concisă. Vocea colonelului.

O'Toole se dezmetici imediat. Alături de el, blonda respira frenetic, uitându-se languros la Liam, aşteptând să se întoarcă la ea. Dar O'Toole era deja departe şi nu mai avea timp pentru ea.

— O.K., colonele, vin cu următorul avion. Voi fi acolo peste trei-patru ore.

Închise.

— Trebuie să plec, Suzy, o anunţă el cu un aer trist întorcându-se spre blondă. Ţi-am spus că asta se poate întâmpla oricând.

Tânăra femeie schiţă un zâmbet dezamăgit, arătând astfel renunţarea la lupta cu ceva împotriva căruia nu avea nici o putere.

— Presupun că ar trebui să încep să mă obişnuiesc cu acest gen de situaţie, nu? Sper, în orice caz. Vreau să spun că sper să te văd întors…

Faţa lui O'Toole se lumină.

— Să ştii, Suzy, că n-am deloc chef să te părăsesc. Nu acum. N-aş vrea să mai plec niciodată, dar…

— Dar un bărbat trebuie să facă ce trebuie să facă, nu? îl tachină ea.

O'Toole păru încurcat.

— Aşa cred, zise el. Cel puţin până acum. Genul de treabă pe care o fac a devenit o adevărată nevoie. Acum, fiind cu tine, nu mai ştiu. Poate că tu eşti tot ce am eu nevoie!

— Mă îndoiesc, Liam, răspunse ea trecându-şi delicat un deget peste buzele soldatului. De altfel…

Îşi retrase degetul şi se uită în ochii iubitului ei.

— Ce?

— Nu-i decât un mic preţ de plătit pentru un tip ca tine.

*

* *

Barrabas închise telefonul şi se apropie de marea fereastră care deschidea spre plajă. Hayes aşteptă să vorbească primul.

Uşa de la intrare se trânti şi Nanos apăru brusc în salon, vizibil furios. Nate Beck se afla în spatele lui.

— Auziţi, băieţi, vreau o explicaţie, imediat, în privinţa maşinii mele! E o adevărată ruină. Ce-aţi făcut cu…

— Închide gura cinci minute, Nanos! se răsti Barrabas întorcându-se brusc de la fereastră.

Nanos lăsă capul în jos şi se uită la parchet fără să pronunţe nici un cuvânt.

— Îmi pare rău, zise el după câteva secunde. M-am… m-am înfuriat, aşa, fără să ştiu…

— Nu te mai gândi la asta, Alex, replică Barrabas.

— Povesteşte-ne ce s-a întâmplat, insistă Beck aşezându-se pe un scaun.

— L-am recunoscut pe unul dintre oamenii care vorbeau cu Lopez. Un tip care a participat la războiul din Africa de Sud, începu Nile. „Intermediarul" strânge acum informaţii despre el. O'Toole va fi aici peste câteva ore.

— Şi ceilalţi? întrebă Beck.

— N-am nici un motiv să-i sun pe Bishop şi Hatton până când nu vom şti exact ce s-a întâmplat.

— Mda, mormăi Nanos, să-i lăsăm la căldurică în cuibul lor de

dragoste din Canada.

— Alex, nu ştii deloc să pierzi, zise Hayes. Lee era îndrăgostită de Bishop cu mult înainte ca tu să ai ideea stupidă de a o agăţa.

Barrabas nu interveni. Geoff Bishop, pilotul lui, şi Lee Hatton, singura femeie din echipă, care servea drept soldat şi medic în acelaşi timp, se întâlniseră în cursul unei misiuni în America Centrală. Relaţiile lor intime rămăseseră secrete până când soldaţii lui Barrabas îşi dăduseră seama treptat. Alex Nanos îşi băgase în cap că Bishop îi încălca teritoriul. O idee smintită, dar care provocase un climat de animozitate între grec şi pilot.

Barrabas se străduia să evite criza. Excelenţi soldaţi, amândoi îi erau indispensabili.

— Şi apropo de Billy II? întrebă Beck ca să schimbe subiectul.

Barrabas scutură din cap.

— Billy nu şi-a pierdut definitiv judecata, zise el cu gravitate.

Urmă o nouă tăcere în timp ce mercenarii îşi rememorau întâmplările triste. În cursul unei misiuni, un coleg era uneori ucis. Ceea ce i se întâmplase lui Billy II nu se putea compara cu moartea. Spetnaz îl drogase şi îl torturase până la dereglarea completă a creierului. Indianul osage-navajo, înalt de aproape doi metri, nu mai semăna deloc cu marele războinic cunoscut de ei. Billy II cădea spre o nebunie completă.

— Oricum, nu cred că am putea să dăm de el, zise Nanos trântindu-se pe canapeaua moale. După ultimele veşti primite de la el, se ducea undeva în Arizona sau în New Mexico, să se ocupe de treburile familiei sale sau ceva de genul ăsta. Eu cred că s-a dus să se târască prin deşert şi să urle a moarte ca şacalii.

— Colonele, ce crezi de povestea asta? întrebă Beck. De ce Tony Lopez?

Nile se întoarse spre fereastră.

— Nu ştiu, răspunse el. Poate că nu e o întâmplare. Vom şti mai multe după ce va sosi „Intermediarul”.

Colonelul urmări un moment mişcările regulate ale valurilor din Golful Mexic. Un pelican plană lent la suprafaţa apei. Brusc, pasărea se cufundă cu capul înainte în apele albastre, ca să iasă apoi, la câţiva metri mai departe cu un peşte în cioc. Pelicanii îşi ţin totdeauna ochii deschişi când se cufundă în apă. Treptat, salinitatea mării îi orbeşte şi în cele din urmă mor de foame.

Barrabas avea sentimentul că şi el se cufunda dar, cu ochii închişi. Încă nu ştia nimic despre cazul în curs, dar amintirile despre maiorul Braun îi rămăseseră gravate în memorie într-un mod mai intens decât o imagine diabolică. Va păstra încă multă

vreme în minte imaginile oripilante ale cadavrelor de femei şi de copii ciopârţite de gloanţe şi cadavrele carbonizate ale bătrânilor care nu avuseseră timpul să-şi părăsească satul incendiat.

Braun îşi protejase totdeauna retragerea. Nile îşi amintea cuvânt cu cuvânt singura conversaţie avută pe un câmp din apropierea satului, pe când glezna lui sângera rănită de un glonţ.

— Tipii de felul tău mă calcă pe nervi, Barrabas, sunteţi toţi nişte căcănari, zisese Braun.

— O să-ţi fac de petrecanie într-o zi, Braun. Poate că nu imediat, poate chiar peste câţiva ani, dar asta se va întâmpla cu siguranţă.

— Nu dacă eu am să te surprind primul. Şi atunci vor fi destui care vor dori să apese pe trăgaci.

Apoi Braun îi întorsese spatele şi dispăruse prin perdeaua de fum.

Nile se străduia să şteargă aceste amintiri sinistre din mintea lui, concentrându-şi gândurile asupra faptelor prezente.

Tony Lopez îi punea o problemă serioasă. Totuşi, în spatele dispariţiei lui se întrezărea cu totul altceva. Adolescentul nu constituia decât o părticică dintr-un plan mult mai important. Acest plan şi cei care îl puseseră la cale rămâneau un mister, dar Barrabas avea un presentiment cât se poate de sumbru.

Nile ştia că i se pusese gând rău.

*

* *

La câteva mii de kilometri est de Golful Mexic, un om stătea aşezat turceşte pe o mică colină din deşertul Arizona.

Era în întregime gol, cu excepţia unei bante de perle care îi lega fruntea. Stătea aşezat pe o cuvertură ţesută cu motive navajo. În faţa lui, flăcări mici dansau într-un recipient de bronz. Luă câteva frunze uscate puse alături de el pe cuvertură, le strivi în mâini şi le presără în recipient. Fumul ieşea pe măsură ce frunzele strivite erau mistuite de foc.

Omul se aplecă înainte şi inhală profund esenţele degajate din combustie, apoi reveni la poziţia iniţială şi îşi relaxă muşchii slăbiţi de o lungă inactivitate. Braţele îi atârnau moi de o parte şi de alta a corpului iar mâinile aşezate pe sol aveau palmele întoarse spre cer.

Billy Il stătea acolo de mai bine de o săptămână, gol şi singur în mijlocul deşertului ostil. O dată pe zi, o indiancă dintr-un sat vecin îi aducea apă. În afara acestui minim vital, nu bea şi nu mânca altceva, oferindu-se razelor agresive ale soarelui şi

frigului înţepător al nopţii.

Indianul se hrănea meditând în aşteptarea unei viziuni; cea a Spiritului Şoim, zeul războinic al poporului său. Mai înainte, Spiritul Şoim îi apăruse în două ocazii. Prima dată, Billy, prizonier într-un spital psihiatric la Moscova, suporta injecţiile cu sulfazină ale medicilor corupţi, care simţeau o plăcere sadică să-l folosească drept cobai pentru experienţele lor. A doua manifestare a Spiritului avusese loc într-un garaj din Barcelona. Billy făcuse în aşa fel încât să se debaraseze definitiv de soldaţii din Spetnaz care urmau să fie călăii săi.

Din acea zi, Spiritul Şoim nu mai dăduse nici un semn al prezenţei sale. Billy II se ruga, nu mânca şi medita de o lungă şi interminabilă săptămână, dar nimic nu-i vorbea, în afara formidabilei tăceri a deşertului şi de chiorăitul strident ale stomacului său gol.

Cu o noapte în urmă, marele războinic începuse să transpire de parcă s-ar fi mistuit într-un foc infernal. Acum, sub razele nemiloase ale soarelui, se înfiora de frig.

Se aplecă încă o dată în faţă, închise ochii şi respiră adânc ultimele emanaţii de fum. Vaporii proveniţi din ierburi începură să-l ameţească, dându-i impresia că pluteşte la douăzeci de centimetri deasupra nisipului deşertului. Lumini şi scântei psihedelice ţâşniră în interiorul spiritului său, dar nu apăru nici cel mai mic ochi de şoim.

Totuşi simţea ceva.

O prezenţă.

Se apropia cineva.

Billy II apropie lent mâinile de corp; ele alunecară sub coapse unde se aflau ascunse armele şi apucă cu mâna dreaptă mânerul cuţitului, iar cu stânga, mânerul unui Browning Auto-Mag.

Indianul respiră profund. Poate că era Spiritul Şoim? Deschise ochii ca să se convingă.

Se înşelase, încă rămânea în domeniul spiritelor.

În faţa lui se afla Emilio Lopez, bronzat şi sănătos. Dinţii lui albi luceau sub mustaţa fină. Pe buze avea zâmbetul lui obişnuit, nepăsător. Îi părea bine că-l revedea pe vechiul său prieten Billy.

— Îţi dai prea mare osteneală, Billy! zise Lopez după ce se priviră preţ de un minut.

— Eşti Spiritul Şoim? întrebă Billy gândindu-se că poate era vorba de una din numeroasele forme pe care le lua zeul războinic.

— Nu, răspunse Lopez trist, accentuând printr-o mişcare

semnificativă a capului. Bătrânul ăsta aiurit face cam ce-l taie capul. Nu e cazul să te îmbolnăveşti aşteptând să te sune. Nu aşa merge treaba.

— Dar poporul meu are obiceiul să…

— Mda, bineînţeles. Te duci în deşert, fumezi chestia asta şi vei avea viziuni. He-he! Obiceiurile poporului tău sunt departe, uitate. Acum te-ai schimbat, Billy II. Va trebui să iei totul de la început.

— Totuşi tu eşti aici.

Lopez dădu cu tristeţe din cap.

— E timpul, Billy II.

— Pentru ce?

— E timpul să-ţi revezi prietenii. Au nevoie de tine.

— Au nevoie de mine? Pentru ce?

— Au nevoie de tine, Billy II. Sunt unele lucruri…

Vocea arătării slăbea din ce în ce mai mult.

— … pe care nu pot să le mai fac. Trebuie să le faci pentru mine.

— Spune-mi despre ce e vorba, Emilio.

Lopez dădu din cap.

— Grăbeşte-te, Billy.

Brusc, din recipient ieşi un nor de fum gros de parcă fusese ceva aruncat în foc. Fumul se ridică cu rapiditate spre cer, apoi fu dus în depărtare de vântul deşertului.

Billy II se ridică. Soarele tocmai se lăsase în spatele colinelor stâncoase de la apus, inundând cerul cu un roşu carmin. Nisipul deşertului se coloră cu o umbră roz, apoi cactuşii şi tufişurile împrăştiate pe pământul arid fură învăluite curând în penumbră. Briza aduse prima undă de răcoare a nopţii. Părul lui lung, împodobit cu pene, flutură în vânt ca flăcările unui foc negru şi frigul începu să muşte corpul gol, obligându-l să plece.

Deodată zări pe cuvertură ceva ce nu era acolo în urmă cu câteva minute. Un arc şi o tolbă plină cu săgeţi. Billy aruncă o privire în jur. Era singur. De mulţi ani nu se mai atinsese de o săgeată, iar în minte îi năvăliră pentru câteva clipe amintirile plăcute din copilărie. Indianul întoarse iar capul să observe deşertul, dar nu descoperi nici un semn despre persoana care ar fi putut să le pună acolo.

Billy răsturnă recipientul de bronz, călcă în picioare tăciunii aprinşi şi îi acoperi cu nisip ca să-i stingă. Nu simţi nici o durere.

Apoi înfăşură arma, cuţitul, recipientul de bronz, arcul şi săgeţile în cuvertură, pe care o legă cu sfoară, o săltă pe umăr şi

porni gol spre est.

*

* *

Hotelul Don Cesar era poreclit „Big Pink” din cauza culorii roz a faţadelor, culoare pe care o avea cu câţiva ani în urmă. Marea şi maiestuoasa clădire, revenită la eleganţa ei somptuoasă, era considerată ca unul dintre locurile cele mai şic din oraş unde puteai să iei masa de seară.

În spatele imobilului, soarele crepuscular colora splendid apele Golfului Mexic într-un portocaliu strălucitor.

Barrabas coborî din taxi, urcă treptele hotelului până la holul luxos de la intrare şi pătrunse în restaurant. Văzu imediat persoana pe care o căuta. Jessup se afla la o masă din fund. Lângă perete. Un chelner înalt îi tăie imediat calea. Tipul ţinea nasul atât de sus încât Barrabas se întrebă cum era cu putinţă să vadă.

— Aţi rezervat o masă, domnule?

Nile ar fi vrut să-i răspundă cu un pumn, dar acest gen de comunicare crea în mod inevitabil probleme.

— Am venit să mă întâlnesc cu un prieten.

Şi arătă cu bărbia spre texan.

— Ah, da, domnul Jessup. Vă aşteaptă. Poftiţi pe-aici, domnule.

Aşezat la masă, Jessup făcea ceea ce nu ostenea niciodată să facă: mânca.

— Nile, zise texanul înfulecând un sandviş, specialitatea casei este raţă cu portocale. Cea mai bună de pe toată coasta de est. Sunt sigur c-o să-ţi placă.

Apoi se întoarse spre chelner, în timp ce Barrabas se instala pe scaunul oferit.

— Vom lua două porţii şi vom bea un Dellac Chablis ’53.

— Alegerea dumneavoastră este excelentă. Pot să vă mai sugerez minunatul nostru Sauteme, care se potriveşte în mod ideal cu…

— Eu îţi sugerez să te cari imediat, bombăni Barrabas pierzându-şi răbdarea, uitându-se cu răceală la chelner.

— Nu, deocamdată e destul, zise Jessup cu un ton de scuză.

Chelnerul plecă rapid, cu nasul şi mai sus decât îl avusese înainte.

— Nile, zău că nu trebuia, zise Jessup pe un ton plin de regret.

— Nici asta, replică Nile cuprinzând cu privirea întreaga încăpere.

— Am ce mi-ai cerut. Şi chiar mai mult. Vom discuta despre

asta. Totul va fi spus şi făcut, dar un om nu se poate hrăni numai cu lupte. Trebuie să-şi mai umple şi stomacul cu mâncăruri bune. După cum ţi-am spus, aici se serveşte cea mai bună raţă cu portocale de pe tot litoralul de est. Cum aş fi putut rezista unei astfel de tentaţii odată ajuns în regiune?

— Nu ştiu, Jessup. Eu nu mai am poftă de mâncare când am o problemă.

— Ştiam că trebuie să existe o explicaţie.

— Referitor la ce?

— Ei bine, ne întâlnim de fiecare dată într-o maşină sau într-o mică tavernă unde ni se serveşte o mâncare prea puţin comestibilă…

Barrabas se uită la Jessup care aruncă o bucată mare de unt pe o felie de pâine înainte de a o băga în gură.

— Ia să vedem, ce-ai putut obţine?

Jessup mestecă cu greutate şi legănă lent capul de la dreapta la stânga.

— Nile, nu ştiu cum ai ajuns să fii amestecat cu indivizii ăştia, dar de data asta ai nimerit la fix. Şi dă-mi voie să-ţi amintesc că-mi datorezi un serviciu.

— Ce-ar fi să abordezi problema care mă interesează?

Jessup apucă servieta, scoase din ea un dosar, îl deschise pe masă şi începu să citească:

— Robert Braun, sau Bob Braun. Fost maior în armata Statelor Unite…

Aruncă o privire spre Barrabas.

— Uneori avem şi neghină printre efectivele noastre.

— Continuă.

— Braun şi-a început cariera militară antrenând cubanezi pentru dezastrul din Golful Porcilor. A lucrat un timp la proiectele naţionale acoperite, după care a revenit în rândul armatei unde a primit o comandă într-o regiune din Vietnam. În realitate, lucra cu un grup de operaţiuni speciale format din membri CIA şi MAC, ceea ce însemna o asociere cu programul de asasinat, Phoenix. A fost destituit din cauza unor atrocităţi inexplicabile făptuite în zonele aflate sub comanda sa. Nimeni, totuşi, nu a fost în stare să aducă o dovadă împotriva lui. Blamul a căzut asupra unui tânăr locotenent. Braun a părăsit deci armata ca să devină mercenar, la fel ca unii veterani din Vietnam.

— În perioada asta l-am întâlnit, în Angola, în 1978.

— Nu se implica niciodată complet în lovituri. Majoritatea timpului lucra ca recrutor, dar am înţeles, de la sursele mele, că

făcea în mod regulat „inspecţii” pe teren. Câţiva ani mai târziu, a obţinut bani nu se ştie de unde şi a început să scoată o revistă cu numele de *Torch it!* Publica informaţii despre armament, tehnici de apărare şi posibilităţile de a deveni mercenar. Un editorial acid interzicea taberele de antrenament celor mai multe dintre minorităţile noastre etnice.

— Şi, fireşte, camerele de gazare nu erau prea departe.

— Ar fi putut să se întâmple aşa dacă Braun şi-ar fi continuat periplul său prin lume. Cei doi tipi care îl însoţesc azi sunt probabil Bill Zetmer şi George Hampton. Sunt numele lor de împrumut. Mai au şi altele. Zetmer a făcut parte şi el din programul de suprimare, Phoenix, din Vietnam şi s-a reciclat mercenar. Specialist în materie de execuţii, şi-a câştigat o reputaţie de ucigaş cu sânge-rece în Rhodesia. După toate aparenţele, conduce ceva de un anumit timp în America Centrală. Nu ştiu despre ce e vorba, dar pare să-i ocupe o bună parte din timp.

— Şi celălalt tip, Hampton, ce-i cu el?

— Contrar lui Braun şi lui Zetmer, Hampton n-are nimic în cap. E un tip solid şi prost ca noaptea care a răspuns într-o zi unui anunţ apărut în *Torch it!* Referitor la *armata privată,* cu câţiva ani în urmă. Era prea tânăr să fi fost în Vietnam şi prea idiot pentru America în timp de pace, drept pentru care s-a lansat în acţiune în Africa şi şi-a câştigat o reputaţie de periculos excentric.

— Excentric? Cum aşa?

— Are un fel de pasiune pentru minele-capcană. E un idiot perfect în multe privinţe, dar în ceea ce priveşte acest soi de material, e un specialist strălucit. Unele dintre metodele sale au devenit foarte cunoscute şi apar în manualele oficiale de instruire din numeroase ţări.

— Nimic nu face cât o idee bună la momentul potrivit.

— Se pare că asta gândesc şi tipii ăştia. Despre Hampton se mai ştie că foloseşte forţa brutală ca tehnică de persuasiune, dar în acest domeniu, adevăratul expert rămâne Zetmer.

— Metode de persuasiune?

— Mda. Antrenat de un maestru în materie. Ai citit raportul pe care ţi l-am lăsat ieri?

— Nu.

— Fă-o. Vei fi foarte interesat. Maestrul cu pricina nu e altul decât colonelul D. care, chiar în acest moment, vegetează într-o închisoare cubaneză. Se pare că Zetmer l-a numit aşa. Are şi

acum o mare admiraţie pentru fostul lui profesor.

— Ăştia sunt toţi?

— Nu. Mai sunt alţi câţiva paraziţi. Nişte mercenari oarecare care fac pare din micul cerc al lui Braun. Grupul poartă numele de „Comandamentul X”. Cartierul lor general e o casă mică situată pe o plajă din insula Anna Maria, un banc de nisip aflat cam la şaizeci şi cinci de kilometri sud de regiunea noastră.

— Asta lasă să se întrevadă că tipii ăştia sunt finanţaţi.

— În privinţa asta n-am putut să descopăr nimic. Dacă asta e situaţia, ar trebui să aflăm cine îi finanţează. În orice caz, iau lovele de undeva şi deţin un arsenal la fel de important ca cel al Gărzii Naţionale din Florida.

— Oricum, asta nu răspunde la principala întrebare.

— Care?

— Jessup, ai intrat atât de mult în detalii încât ai uitat cauza principală a prezenţei noastre aici. Ce-au de gând să facă tipii ăştia cu Tony Lopez?

Jessup se uită la Barrabas cu un aer trist. În privinţa asta nu avea nici un răspuns.

În aceeaşi clipă apăru chelnerul care aducea vinul.

— Dellac Chablis ’53, zise el făcând să sară dopul cu un gest profesional.

Apoi turnă puţin vin într-un pahar de degustare şi apoi gustă.

— Un vin foarte preţios, comentă el. Nu e comandat decât de clienţii noştri cu gusturi foarte rafinate.

Se hotărî apoi să umple paharul lui Jessup, după care îl servi şi pe Barrabas cu o privire condescendentă.

Jessup bău o înghiţitură, suspină de satisfacţie apoi goli paharul pe nerăsuflate.

Chelnerul i-l umplu din nou.

Barrabas se ridică de pe scaun, strânse foile dosarului întinse pe masă şi puse totul sub braţ.

— Nu voi mânca. Mai am încă de lucru, zise el înainte de a pleca.

— Sunteţi sigur că nu vreţi să gustaţi din acest vin ieşit din comun, domnule? se fandosi chelnerul.

Barrabas întoarse capul spre el.

— Cum să nu, răspunse el smulgându-i sticla din mână.

Duse sticla la gură, luă câteva înghiţituri, o păstră pe ultima câteva clipe în gură, păru că o studiază, apoi se uită la chelner dând mulţumit din cap, cu obrajii umflaţi de lichid. Apoi înghiţi zgomotos.

— Soi foarte renumit, într-adevăr, zise el cu ironie.

Stingherit, Jessup îşi ascunse faţa în mâinile grăsulii.

— Barrabas! mormăi el.

Chelnerul încremenise de stupefacţie.

Nile puse sticla pe masă şi părăsi restaurantul. Chemă un taxi şi urcă în el.

Don Cesar era un hotel-restaurant excelent, căruia îi cunoştea buna reputaţie în privinţa mâncărurilor speciale şi a vinurilor fine. Avea de gând să ia cina acolo cu Erika dacă va avea ocazia să treacă prin regiune într-un interval de odihnă. Seara chelnerul nu era de serviciu. Nu putuse niciodată să sufere acest gen de tip cu alură de lebădă ofensată.

9

În mijlocul biroului lambrisat din vila sa de la Georgetown, senatorul o contempla pe Roseline din fotoliul său cu rotile, prin fereastra mare care dădea spre grădină. O trimisese să culeagă câteva flori, pentru simpla plăcere de a o vedea aplecându-se deasupra micilor boschete în timp ce aduna florile pentru buchet.

Era o adevărată bucurie pentru el s-o privească pe domnişoara Roseline, dar pofta de a se zbănţui cu ea era un adevărat supliciu pentru infirm. Tânăra femeie era foarte diferită de altele care fuseseră în serviciul său şi trecuseră şi prin mâna lui. Roseline se ocupa de el cu o naturaleţe remarcabilă. Viaţa într-un scaun cu rotile limitase unele dintre mijloacele sale de comunicare cu femeile. Nu-l va uita niciodată pe Jeremiah, nici pe Nile Barrabas, vinovaţi pentru starea lui. Cu puţin noroc, Barrabas va avea peste puţin timp aceeaşi soartă.

Cineva bătu la uşă.

— Intră! zise el pe un ton furios, supărat că trebuia să părăsească spectacolul curului rotunjor al domnişoarei Roseline.

În încăpere intră o servitoare.

— Persoana pe care o aşteptaţi a sosit, domnule senator.

— Păi, spune-i să intre!

Tânăra femeie se trase într-o parte ca să-l lase pe vizitator să treacă. Acesta pătrunse în birou îmbrăcat într-un costum luxos, cu părul aranjat impecabil, având aerul unui om bogat.

Zâmbetul vizitatorului contrasta cu expresia încruntată a senatorului.

— Relaxează-te, senatorule, lucrurile nu merg chiar atât de rău pe cât pare, îl asigură noul venit trântindu-se pe o canapea din apropierea politicianului.

Se aşeză picior peste picior şi scoase din buzunar o tabacheră din aur masiv.

— Pentru tine e uşor să vorbeşti, mormăi infirmul, nu eşti într-un fotoliu cu rotile.

Apăsă un buton de pe braţul fotoliului său şi acesta începu să se deplaseze prin încăpere. Senatorul se opri doar la câţiva centimetri de genunchii vizitatorului. Acesta luă o ţigară din tabacheră şi îl bătu cu nonşalanţă pe coapsă.

— Vai, câtă amărăciune! Pierzi o mare energie cu obsesia asta.

— Obsesie? Credeam că avem acelaşi obiectiv.

— Bineînţeles, răspunse celălalt aprinzând ţigara cu o brichetă de aur încrustată cu diamante. Avem acelaşi obiectiv, dar nu aceleaşi motive ca dumneata. Barrabas în sine nu înseamnă nimic, cu excepţia faptului că e periculos şi că, într-o astfel de înfruntare, asemenea persoane ar trebui eliminate. Asta e tot. Dumneata urmăreşti o revanşă. Pentru mine e doar o problemă tehnică. Afacere, numai afacere.

— Şi afacerea ta prosperă? zise sarcastic senatorul.

— Dacă prosperă? Ha, ha! Da, aşa cred.

Suflă un rotocol mare de fum spre senator.

Politicianul agită mâna cu agasare ca să împrăştie fumul albăstrui care dădea năvală peste el.

— Atunci, spune-mi în ce stadiu eşti?

— Câtă nerăbdare! zise vizitatorul oftând. Habar n-ai cât mă costă operaţiunea asta, nu?

— Nu mă interesează în mod deosebit. Chiar nu putem, începe să vorbim despre această afacere? Îţi lipseşte cu desăvârşire simţul urgenţei? Dacă aş putea să mă scol din fotoliul ăsta…

— Ce-ai face, senatorule? M-ai sugruma? Asta am impresia că se citeşte în privirea dumitale. Un gest foarte imprudent. Nu merit o astfel de pedeapsă.

— Atunci să vorbim de pedeapsa cu moartea, pedeapsa lui Barrabas.

— Băiatul e în mâna noastră, îl anunţă vizitatorul scuturând scrumul deasupra unei scrumiere. În curând soldaţii lui Barrabas vor urmări Comandamentul X până în Cuba unde îl vor elibera pe dragul nostru prieten, colonelul D. Apoi îi vom prinde în cursă. Documentele respective au fost strecurate în mâna lui Walker Jessup fără ştirea lui. În cest moment se află în Florida şi probabil că-i dezvăluie lui Barrabas conţinutul dosarului.

Senatorul schiţă un zâmbet de satisfacţie.

— Excelent, zise el.

Apoi apăsă pe butoanele fotoliului şi se depărtă de interlocutor să-l examineze eu atenţie de la birou.

În aceeaşi clipă, uşile de sticlă se deschiseră şi apăru domnişoara Roseline.

— V-am întrerupt? întrebă ea.

— Deloc, Roseline, tocmai terminasem discuţia.

— Ce spuneai, senatorule? zise vizitatorul.

Infirmul îşi îndreptă spre el privirea vicleană şi maliţioasă.

— Ah, da, e o strategie strălucită. Proiectul e perfect. Fără

ştirea lor, urmăritorii vor fi de fapt urmăriţi.

Râse sarcastic de această alternativă. Interlocutorul său trase cu sete din ţigară. Domnişoara Roseline se uită cu calm la noul venit, apoi la senator.

Acesta zâmbea radios.

10

Se făcuse noapte când taxiul îl lăsă pe Barrabas în faţa vilei închiriate de oamenii lui. Felinarele revărsau asupra străzii fascicule lungi de lumină, dând un aspect misterios copacilor mari care depăşeau zidul de incintă al proprietăţilor luxoase. Nile traversă strada până la poarta încuiată.

Nate ieşi fără zgomot din umbra ce se întindea de cealaltă parte a zidului, îmbrăcat în haine închise şi cu puşca de asalt în mână.

— Hei, colonele! zise el desfăcând lanţul gros care lega poarta, adineauri a venit O'Toole. E înăuntru.

Barrabas dădu din cap şi trecu de partea cealaltă a porţii pe care o închise în urma lui. Beck zăvorî la loc intrarea.

— Am ce voiam, Nate, îl anunţă Barrabas arătând dosarul dat de Jessup. Peste o jumătate de oră vom trimite pe cineva să te schimbe.

— Voi aştepta, răspunse Beck înainte de a se fofila din nou în umbră.

Barrabas străbătu aleea până la casa mare luminată ca un pom de Crăciun. Marile ferestre ale vilei luminau până şi gazonul din junii casei. În faţa uşilor de la intrare, Liam O'Toole dădea târcoale curios maşinii T. Bird a lui Nanos, căruia Nile îi auzi vocea gravă:

— Ţi-am spus, Liam. Uite ce se întâmplă când îţi împrumuţi maşina celui mai bun prieten. Se defulează cu ea şi ţi-o aduce înapoi într-o stare jalnică.

O'Toole se opri în dreptul aripii din faţă şi vârî degetul într-un loc al caroseriei perforată de un glonţ.

— Astfel de lucruri se întâmplă destul de frecvent, zise el.

— Sigur că da. Nimeni nu e de vină niciodată. Se întâmplă pur şi simplu. Dar totdeauna se întâmplă când altul o foloseşte.

Barrabas zâmbi auzind tânguirile grecului. Nanos ştia foarte bine să te calce pe nervi, dar rămânea un războinic grozav şi un tip bine, în ciuda caracterului şi a orgoliului său nemăsurat.

O'Toole îşi dădu primul seama de prezenţa lui Barrabas.

— Colonele! exclamă el vesel apropiindu-se şi strângându-i mâna.

— Hei, colonele! zise şi Nanos întorcându-se cu spatele la vehicul. Cauciucurile mi-au fost ciuruite şi am pus să se facă un

bilanţ al pagubelor. Gloanţele au avariat blocul motor, delcoul e crăpat şi e distrus recipientul pentru spălarea geamurilor. Dar acum totul a fost reparat, cu excepţia găurilor. Poate s-o ia iar din loc.

— Perfect, tocmai bine, pentru că am impresia că ne vom folosi de ea chiar în seara asta.

Intrară în casă.

Claude Hayes se afla în salon unde erau adunate numeroase încărcătoare de 223. O stivă de puşti de asalt M-16, model para, aştepta lângă negru, care cerceta cu mare atenţie fiecare armă înainte de a o pune jos.

Ridică ochii spre cei care soseau.

— Claude, întinde-ne harta Floridei. Organizăm o mică plimbare, zise Barrabas aşezându-se pe un scaun şi scoţând la iveală dosarul de la Jessup.

După câteva minute, oamenii erau informaţi despre detalii şi începeau să cerceteze cu privirea pe hartă coasta de vest a Floridei. Situată la şaizeci şi cinci de kilometri sud de Tampa, insula Anna Maria nu era decât un banc de nisip lung de unsprezece kilometri şi lat de opt sute de metri, cu câţiva palmieri şi locuinţe, totul despărţit de continent de opt sute de metri de apă. Trei poduri legau cele trei mici comune de pe insulă cu uscatul. Prima, Anna Maria Holmes Beach, se afla la nord, Bradenton Beach era situată la extremitatea sudică, iar Anna Maria Key se afla în centrul insulei. De-a lungul coastelor se înşirau câteva porturi mici de agrement.

— Aici, zise Barrabas arătând cu degetul Bradenton Beach, Comandamentul X are o casă pe malul apei. Ea trebuie să fie deci pe aici pe undeva, de-a lungul golfului. Vom da de ea când vom fi la faţa locului.

— Şi când plecăm? întrebă Liam.

— Acum, răspunse Barrabas strângând harta. Claude, pune armele în portbagajul maşinii. Alex, schimbă-l pe Nate ca să-i fac un rezumat al situaţiei. Liam, ne-ai adus ceva de îmbrăcat?

Fostul sergent dădu din cap afirmativ.

— Pantaloni de luptă negri şi svetere. La întoarcerea de la aeroport, am luat cu Nanos ceva cu care să ne înnegrim faţa.

— O.K. Să ne îmbrăcăm. În zece minute trebuie să fim gata.

Hayes ridică puşca de asalt şi se scula în picioare.

— Colonele? zise el cu o voce gravă. Ştii ceva despre ce vor tipii ăştia cu Tony Lopez?

Barrabas scutură din cap.

— Nu, dar să fim gata pentru orice, îl preveni el.

Hayes dădu încet din cap fără să se uite la vreunul din mercenari. Părea că priveşte ceva pe deasupra capetelor lor prin întunericul de afară.

— Nu vă uitaţi acum, zise el brusc. Cineva se fofilează prin faţa casei. Nu ştiu cum a reuşit să scape de Beck…

Mercenarii păstrară o tăcere încordată. Se ridicară toţi cu calm şi se depărtară de la masă şi de fereastră. Hayes şi O'Toole se îndreptară spre culoar. Toţi se întrebau neliniştiţi ce se întâmplase cu Beck.

Barrabas şi Nanos se lipiră de zid. Nile întinse braţul spre întrerupător şi stinse lumina. Acum, în încăpere nu mai ardea decât lumina slabă de pe culoar. Nile scoase revolverul şi se târî pe marginea ferestrei până la uşa de sticlă care ducea afară… Nanos venea în urma lui.

— *Go!* şopti brusc colonelul.

Lovi uşa cu piciorul şi se ghemui jos. Cei doi mercenari ţâşniră afară, gata să tragă.

Terasa şi peluza erau pustii.

— Verifică locul ăsta, îi ordonă Barrabas lui Nanos înainte de a ocoli casa şi a dispărea după colţul zidului.

Alex intră în întuneric şi se opri după câţiva metri auzind paşi. Zări o siluetă care se fofila cu rapiditate dinspre casă până la un pâlc de palmieri. Îl recunoscu imediat pe O'Toole.

Grecul aşteptă o clipă apoi şopti:

— O'Toole… Vezi ceva?

— Nu, dar tu?

— Nimic.

O'Toole se apropie de grec cu precauţie. Cei doi oameni scrutau cu mare atenţie plaja şi restul proprietăţii fără să poată surprinde nici cea mai mică mişcare.

— Să ne întorceam în casă, zise O'Toole. Poate că a fost doar o alarmă falsă. Claude să se ducă să vadă ce-i cu Beck.

Cei doi mercenari se întoarseră în vilă.

Nanos lumină încăperea chiar în clipa în care Hayes şi colonelul intrau pe culoar.

Surpriza fu atât de mare, încât rămaseră fără glas preţ de câteva secunde bune.

Intrusul, instalat la masă, cerceta harta insulei Ana Maria.

Vizitatorul lor nu era altul decât Billy II, îmbrăcat în costum de luptă…

Purta un tricou fără mâneci şi nişte pantaloni strânşi la glezne

în ghetele înalte de luptă. Părul lui lung şi negru era strâns pe frunte de o bantă de perle şi era împodobit cu pene. Un machiaj războinic îi întuneca faţa şi braţele. Dungi roşii şi albastre îi colorau obrajii, încheieturile mâinilor, iar bicepşii erau înconjuraţi de curele din piele. Cureaua de pe mâna stângă fixa un cuţit de luptă. De câte ori se întâlnea cu oamenii lui Barrabas, indianul se cufunda şi mai mult în cutumele strămoşilor săi războinici, întorcându-şi faţa spre un trecut îndepărtat. Dar de data asta făcuse un adevărat salt înapoi. Alături de el, pe masă, se afla un arc mare cu săgeţi.

Billy ridică ochii spre camarazii săi stupefiaţi.

— Beck aşteaptă la poartă, zise el cu un aer indiferent. L-am zărit la venire. Nu ştie că sunt aici.

— Cum ai făcut să scapi de supravegherea lui? îl întrebă Nanos.

Billy II dădu din umeri şi continuă să studieze harta.

— Îmi pare atât de bine că te văd aici, încât nu-ţi pun nici o întrebare, zise Barrabas zâmbind.

*

* *

O oră mai târziu, cei şase oameni ieşeau pe drumul principal care se întindea de-a lungul golfului şi al coastei, cu portbagajul maşinii plin de arme şi muniţii.

Străbătură în tăcere peisajul tipic californian. Capota lăsată şi geamurile deschise dădeau voie aerului cald să le biciuie feţele. Nanos conducea cu viteză.

Beck porni radioul în căutarea unui post cu muzică şi se opri un moment să asculte un buletin de ştiri care menţiona atacul terorist de azi-dimineaţă de pe aeroportul din Tampa, urmat de unele ciocniri pe autostradă, cauzate de nişte maniaci ai vitezei în căutare de emoţii tari. A treia ştire anunţa asasinarea unei mame şi a celor doi fii ai ei într-o casă de la periferie.

— Cel puţin de asta nu putem fi acuzaţi, zise cu gravitate Hayes de pe bancheta din spate.

Barrabas opri radioul.

— Nu, răspunse el, dar dacă poliţaii ne opresc, n-or să fie de aceeaşi părere când vor găsi arsenalul din portbagaj.

Nanos aruncă o privire lui Billy II în oglinda retrovizoare din interior.

— Billy, aş vrea totuşi să ştiu cum ai trecut de sistemul nostru de siguranţă.

Indianul răspunse ciudat, aşa cum făcea chiar de la

întoarcerea lui printre mercenari.

— Poate sistemul vostru electronic să oprească noaptea? zise el. Dacă devin eu însumi noaptea, atunci nici eu nu voi putea să fi oprit.

— Nu mai face pe misticul, bătrâne, spune-mi mai bine cum ai făcut.

— O să-ţi arăt asta într-o zi, Alex. Când forţa ta spirituală va fi pregătită să te ghideze.

— Auzi, nu mă simt ofensat, bătrâne, dar…

Nanos se întrerupse şi se adresă lui Barrabas:

— Colonele, eşti sigur că nu e periculos? întrebă el cu un aer îngrijorat.

— Dacă e în stare de şmecherii precum cea din seara asta, asta înseamnă că totul e bine, îl linişti Nile zâmbind.

— Aş vrea totuşi să ştiu ce-are de gând să facă cu arcul lui cu săgeţi, zise O'Toole.

— Să mă folosesc de el, replică indianul cu o voce calmă.

Ajuns la Bradenton, Nanos coti pe o stradă mărginită de un şir de magazine, apoi conduse direct spre podul care ducea la Bradenton Beach pe Insula Anna Maria.

În acea regiune, peisajul era mai plat şi mai sălbatic, casele fiind mai mici. O fâşie lungă şi îngustă de apă mlăştinoasă se întindea de-a lungul coastei. Chiar în faţa marii travee, cele două părţi ale drumului erau jalonate de amplasamente pentru ambarcaţiuni şi mici şantiere navale.

Contururile întunecate şi franjurate de palmierii insulei se profilau vag pe cerul nocturn.

La celălalt capăt al podului, Nanos conduse vehiculul de-a lungul unei coaste şi traversă o mică pădure de pini. Drumul forma un T cu şoseaua principală a insulei, care străbătea toată lungimea ei. Dincolo de drum, valurile înspumate ale golfului se spărgeau pe o plajă publică.

— Fă la dreapta, zise Barrabas.

Nanos răsuci volanul în direcţia indicată. Colonelul examina cu atenţie locuinţele pe lângă care treceau în căutarea unui număr sau a unui semn care să le indice cartierul general al Comandamentului X. Circulaţia de sâmbătă seara – oamenii se îndreptau spre hotelurile şi restaurantele din sudul insulei – era destul de densă. Era imposibil să recunoşti maşina T. Bird prin valul de vehicule luxoase care circula cu viteză redusă.

Barrabas aprinse lampa de deasupra torpedoului şi se aplecă să studieze harta sectorului pe care îl traversau.

— Mai e o plajă publică şi o mică fâşie de pădure la mai puţin de un kilometru în această direcţie. Cartierul general nu poate să fie prea departe. Căutăm un loc să parcăm şi mergem mai departe pe jos.

— Cu siguranţă că nu e prea mult loc să efectuezi discret o operaţiune de asalt pe acest banc de nisip, zise O'Toole.

După ce se roti preţ de câteva minute pe strada îngustă şi şerpuitoare, Nanos găsi în cele din urmă intrarea unei parcări de lângă plajă. Acolo, stopurile aprinse a vreo şase vehicule oprite semnalau prezenţa îndrăgostiţilor.

— Încearcă în fund de tot, lângă pădure, zise Barrabas.

Nanos conduse maşina T. Bird puţin mai departe, acolo unde începea mica pădure de pini, dădu înapoi ca să ajungă cu portbagajul la umbra primului şir de copaci, apoi opri motorul şi stinse farurile.

— Începeţi să vă pregătiţi. Eu voi face o mică recunoaştere a locului.

Barrabas părăsi maşina, îmbrăcă haina de tweed peste cămaşa neagră şi tocul armei şi apoi traversă plaja până la drumul principal.

Mergea ca un turist ieşit la plimbare. După numerele înscrise pe faţadele caselor, cea a Comandamentului X nu putea să fie departe, de partea şoselei cea mai apropiată de ocean.

Nile trecu de pădurea care se întindea de-a lungul drumului. Acesta coti brusc după forma coastei. Puţin mai departe, în zona limitată dintre pădure şi şosea, în penumbră, se profilau contururile unei clădiri cu două etaje. Casa, ca şi toate construcţiile noi de pe Arma Maria, era ridicată pe piloţi. Sub primul etaj era destul loc pentru parcarea câtorva maşini… O scară permitea accesul la o terasă mare care se întindea pe trei laturi ale construcţiei. Nici o lumină nu se vedea de-afară şi în împrejurimi nu se vedea nici un vehicul. Un număr era înscris pe una dintre coloanele mici de piatră care formau intrarea principală. Era într-adevăr casa pe care o căutau.

În noaptea liniştită şi fără lună, tăcerea era ruptă doar de zgomotul valurilor. Barrabas îşi continuă înaintarea pe marginea drumului, studiind cu atenţie construcţia şi spaţiul din jurul ei. Banda neagră de asfalt se întindea în direcţia coastei după ce traversa altă porţiune de pădure. În partea opusă lui Barrabas, de cealaltă parte a şoselei, se ridica o biserică aparent la fel de goală ca şi cartierul general al Comandamentului X.

Cele mai apropiate lumini proveneau de la imobilele situate la

vreo opt sute de metri de poziţia lui. Două maşini pline de adolescenţi gălăgioşi trecură în mare viteză pe şosea, pierzându-se apoi în întunericul din jur.

O noapte cât se poate de potrivită pentru un asalt. Soldaţii lui Barrabas vor profita de acelaşi avantaj al izolării pe care îl oferea casa proprietarilor săi. Totul era calm şi pustiu.

Când Barrabas se întoarse la oamenii lui, aceştia erau pregătiţi să intre în acţiune. Hainele lor negre şi feţele întunecate de machiaj îi făceau să se confunde cu noaptea.

— Ori nu e nimeni înăuntru, ori e o capcană, le zise el.

— Sau amândouă, adăugă O'Toole. Poate că nu sunt departe de-aici.

— Posibil. Feriţi-vă de sistemul electronic de supraveghere.

Hayes deschise portbagajul. Fiecare mercenar luă o puşcă de asalt M 16 şi destule încărcătoare cu treizeci de gloanţe ca să susţină atacul. Beck le întinse surdine pe care le înşurubară repede la ţevi. Acum erau gata.

Îndreptându-se spre plajă pentru a ocoli pădurea, Beck şi O'Toole ajunseră la casa vizată dinspre ocean. Hayes şi Starfoot traversară pădurea de pini. Barrabas şi Nanos folosiră maşina pe care o parcară chiar lângă casă, pe marginea drumului.

— Şi-acum? întrebă Nanos, după ce ajunseră în faţa uşii de la intrare.

— Mă duc să văd dacă e cineva înăuntru. Tu rămâi aici să mă acoperi în cazul în care ar veni cineva.

Ce doi mercenari se fofilară pe alee şi Nanos dispăru spre pădure. Barrabas simţi brusc ceva atingându-i piciorul. Doi ochi de topaz se ridicară în direcţia lui fixându-l cu insistenţă. O pisică. Felina mieună şi se frecă din nou de el.

— Colonele, murmură Billy II în întuneric, cu acordul tău, pot să mă urc pe un stâlp ca să ajung la terasă.

— Du-te, dar ai grijă.

Indianul se târî până la un stâlp, se agăţă de el şi îşi începu escaladarea. În acel moment Nile remarcă faptul că era desculţ.

Barrabas şi Nanos se sprijiniră cu spatele de zid de fiecare parte a uşii. Cu puşca de asalt în mâna dreaptă, colonelul întinse stânga spre uşă ca s-o deschidă.

Clanţa se lăsă uşor în jos. Barrabas o ţinu cât putu de uşor, apoi inspiră profund.

Farurile unei maşini luminară drumul în timp ce zgomotul unui motor indică apropierea unei maşini: Nile slăbi uşor presiunea degetelor asupra clanţei şi aşteptă câteva secunde nemişcat.

Vehiculul îşi văzu de drum, dar pisica, speriată de motorul prea gălăgios. Împinse în uşă şi se refugie în interiorul casei.

Surprins de această reacţie neaşteptată, Barrabas dădu drumul clanţei, lăsând uşa să se deschidă în întregime.

Brusc, în noapte răsună o deflagraţie şi lintoul uşii explodă, împrăştiind schije de lemn într-un nor de fum şi de fragmente de toate mărimile. Cu un mieunat înfiorător, pisica trecu din nou pragul fatal şi dispăru în noapte. Apoi uşa se clătină o clipă înainte de a cădea în exterior cu mare zgomot. La etajul de sus se spărsese o fereastră.

Barrabas simţi o durere ascuţită la faţă. O aşchie de lemn îi rănise uşor obrazul. Suspinară uşuraţi. Dacă pisica n-ar fi intrat prima, explozia aproape că i-ar fi decapitat.

— Colonele, e un PRSA în maşină, spuse Beck.

— Fugi şi adu-l.

Beck fugi să aducă detectorul de explozibili.

Barrabas auzi un zgomot înfundat de paşi deasupra lui şi aruncă o privire prin praful care încă mai stăruia în aer.

— Oh! exclamă Billy II, de la mijlocul scării care ducea la primul etaj.

Se aplecase şi-şi scotea o ţeapă mare din picior.

— S-ar zice că nimeni nu e în casă, zise el.

— Billy! Nu te mişca nici un centimetru, zise brusc Barrabas. S-ar putea ca scara să nu fie „curată”.

Nile scoase o lanternă de la centură şi lumină treptele. Indianul rămăsese încremenit în poziţia iniţială. Barrabas lumină fiecare colţişor al scării dar nu găsi nimic suspect.

Se întoarse spre uşă exact la timp ca să-i primească pe O’Toole, Hayes şi Beck care se întorceau cu detectorul de explozibili.

— Nanos va rămâne la uşă, zise Beck.

— O.K., încuviinţă Barrabas. Billy, nu-i nici un pericol pe scară.

— Dumnezeule mare! Ce s-a întâmplat aici? întrebă O’Toole văzând distrugerile.

— Ar trebui să ştii, răspunse Barrabas, tu eşti expertul în demolări. Unde crezi că a fost instalată următoarea cursă?

— Acolo unde te aştepţi cel mai puţin, răspunse irlandezul.

— Să urcăm la primul etaj de sus, zise Nile.

Billy II se afla deja acolo. Indianul îi anunţă:

— Am intrat pe uşa de sticlă. Dacă cineva e aici, nu poate să se afle decât în dormitoare. În salon nu e nimeni.

Nile se întoarse spre Beck.

— Începi să sondezi acolo unde Billy II a spart fereastra. Sondează la început podeaua, să ştim unde punem piciorul.

Barrabas se uită la uşa care ducea spre terasă şi scoase pumnalul.

— Merg să verific aici, zise el.

— E foarte simplu, explică O'Toole celorlalţi mercenari. Mergeţi pe acolo pe unde vă spune Beck. Nu staţi jos şi nu vă lungiţi nicăieri. Nu atingeţi şi nu deplasaţi nimic. Deschideţi bine ochii şi fiţi atenţi la toate. Priviţi bine podeaua. E posibil să existe fire întinse la nivelul pragului vreunei uşi.

Roşcovanul se alătură apoi lui Barrabas care se apucase de demontat.

— Vrei s-o fac eu? propuse O'Toole.

Nici unul dintre ei nu avea echipamentul de protecţie şi ştiau cât rău putea să producă unui om chiar şi o cantitate infimă de TOT.

— Mulţumesc, Liam, dar mă descurc, răspunse Nile.

Îşi suflecă mânecile. Treaba cerea precizie. Scoase o sârmă de oţel subţire şi rigidă din buzunar şi o introduse încet între uşă şi toc începând cu colţul stâng de jos. Încet, aproape imperceptibil, ducea în sus sârma prin intervalul îngust, concentrându-se la maxim ca să simtă cel mai mic obstacol întâlnit de sârmă. La jumătatea uşii, Barrabas simţi că sârma a întâlnit ceva, un obiect care nu avea nici o legătură cu clanţa uşii.

— Un sistem lateral, murmură O'Toole. Colonele, au un om priceput la acest gen de montaje.

Barrabas se opri.

— Să folosim acelaşi drum ca Billy.

În partea din faţă a vilei, fereastra spartă lăsă destul loc mercenarilor să treacă prin ea fără probleme. În încăpere, Billy II şi Hayes ţineau lanternele aprinse în direcţia lui Nate pentru a-l ajuta să se orienteze în manevrele sale de detectare.

— Podeaua mi se pare bună, zise Nat, dar n-am încercat mobilele.

— Nimeni să nu se apropie de uşa de la intrare, interveni Barrabas. Riscaţi să vă lăsaţi aici bijuteriile familiei.

— Colonele, ia priveşte! şopti O'Toole în spatele lui.

Nile se întoarse. O'Toole trăsese perdeaua dinspre partea uşilor culisante. Un nou sistem exploziv fusese ascuns pe faţa interioară a tocului uşilor. Deschiderea lor ar fi declanşat deflagraţia.

— S-ar zice că nu suntem bine veniţi aici! zise Billy II.

— Îmi pare rău pentru ei, dar am intrat deja.

Totuşi ceva nu era în regulă. Sistemele explozive erau puse în locuri prea evidente pentru un expert. Ceea ce ducea la o întrebare neliniştitoare. Ce se va întâmpla de acum încolo?

Beck şi Hayes dispărură pe culoarul care ducea spre interiorul casei. Barrabas aruncă o privire în jur. Oamenii lui se aflau într-o poziţie delicată, înaintând pas cu pas, fără să îndrăznească să-şi mişte picioarele mai mult decât era necesar.

Casa aceea modernă şi frumos mobilată nu semăna deloc cu un cartier general al unui grup de comando. Două canapele acoperite cu piele încadrau un şemineu imens din piatră. Din decor nu părea să facă parte nici un fel de material militar. Era clar că se aflau într-o casă de tranzit.

Nate fluieră din partea din spate a casei şi Barrabas se apropie de uşă.

— Culoarul e O.K., colonele, spuse Beck.

Hayes zise şi el din altă cameră:

— Vino să arunci o privire aici.

Una dintre camere fusese amenajată în sală de şedinţe. Ferestrele ofereau o vedere panoramică spre ocean. Pe pereţi se puteau vedea hărţi ale Mării Caraibelor şi ale Floridei. Una dintre ele prezenta în detaliu coasta cubaneză.

Barrabas remarcă aproape imediat un mic cerc roşu, la o sută şaizeci de kilometri de coaste. În cameră se afla un birou mare pe care se vedeau câteva blocnotesuri. La celălalt capăt al biroului, nişte căşti erau aşezate lângă un radioemiţător funcţionând pe unde scurte şi a unui tablou de control al cărui beculeţ roşu arăta că funcţionează.

Beck trecu detectorul deasupra firelor şi a teancului de blocnotesuri.

— Carnetele sunt O.K.? întrebă Barrabas după câteva secunde.

Beck dădu afirmativ din cap. Nile luă un blocnotes şi începu să-l răsfoiască. Era vorba de un carnet scris codificat. Pe fiecare pagină se afla o serie de cifre scrise de mână, grupată în coloane lungi.

— Ia aruncă o privire aici, Beck.

Nate se ocupase cu decodificarea cât servise în armata americană. Unele dintre, serviciile secrete ale ţării foloseau acum codurile ingenioase inventate de el.

— Înţelegi ceva? întrebă Barrabas.

— Păi cum! răspunse Beck schiţând un zâmbet de satisfacţie.

E unul de-al meu.

Luă un alt carnet de pe birou şi adăugă:

— Au transformat puţin un sistem făcut de mine. Pot să-l trec prin computer după ce ajungem la vila noastră. Ştii că agenţiile de informaţii au pus mâna pe unele dintre codurile create de mine pentru armată. Tipii ăştia au probabil contacte sus puse şi au luat codurile cu ei. În câteva minute pot să le citesc.

— Luaţi totul şi să ne cărăbănim de-aici, zise colonelul. Luaţi şi harta Cubei. Vreau s-o studiez.

— Colonele, zise Hayes arătând spre un colţ al încăperii.

Beck recunoscu obiectul.

— E sacul pe care îl avea Tony Lopez când a venit la noi la vilă, explică Hayes.

— Luaţi-l şi pe el, zise Nile.

Hayes îşi îndreptă lanterna spre staţia radio.

— E reglat pe canalele marinei. De ce n-am asculta ce se vorbeşte?

Negrul luă căştile şi le puse la ureche. Nu auzi nimic. Dădu mai tare. Nimic. Atunci îşi dădu seama că fişa nu era branşată. O apropie de locaşul corespunzător, gata s-o bage înăuntru. În acea clipă mâna lui Barrabas apăru în faţa ochilor lui şi-i smulse căştile de la urechi.

— Beck, adu detectorul!

Expertul în electronică apropie detectorul. Acul se agită frenetic.

Barrabas deşurubă lent şi cu mii de precauţii cutia receptorului şi descoperi că diafragma fusese scoasă şi înlocuită cu un praf exploziv. Răsturnă o parte pe birou. Sub stratul de culoare închisă fusese fixat un mic detonator electronic.

— Asta ţi-ar fi tras una zdravănă la căpăţână, zise Beck strâmbându-se la gândul distrugerii pe care ar fi putut s-o facă explozia.

— Ba chiar ai fi rămas fără cap, zise Barrabas montând cu grijă la loc sistemul. Poate că cel care l-a instalat va uita de el la întoarcerea acasă.

Puse căştile pe birou în locul pe care îl ocupaseră cu câteva minute mai înainte.

Casa aceea nu era deloc primitoare!

— Să luăm ce ne trebuie şi s-o ştergem, zise Barrabas.

11

După aproximativ o oră, soldaţii lui Barrabas se aflau înapoi la vila din apropierea oraşului Tampa. Nate Beck se îndreptă imediat spre tastatura computerului său portabil. Uitând de tot ce era în jur, începu să-şi încarce cel de al doilea creier al său cu datele din blocnotesurile aduse de la cartierul general al Comandamentului X.

Nanos şi O'Toole se duseseră în oraş, să cumpere de mâncare. Nici unul nu mai mâncase de la micul dejun. Agitaţia le alungase apetitul, dar foamea îşi reintrase în drepturi odată cu instaurarea acalmiei.

Instalat într-un şezlong pe terasa din spate a vilei, cu faţa la Golful Mexic, Barrabas privea valurile care se rostogoleau pe plajă. Puţin mai la nord, luminile oraşului St. Petersburg scânteiau în apele Golfului Tampa. Avea pe genunchi servieta pe care i-o dăduse Jessup în ajun, la New York. Încă nu citise documentele despre Colonelul D.

— Ceva lipseşte, îşi zise el cu voce tare. Ceva sau cineva.

Indiferent ce-ar fi fost, capcana era mortală, era ferm convins de asta.

Tot ce putea face era să adune piesele disparate, sau să se uite la ceea ce avea deja şi să încerce să recunoască forma. Era însă mai uşor de zis decât de făcut.

Tony Lopez rămânea totuşi adevăratul mister. Adolescentul avea o mare dorinţă să-i întâlnească pe prietenii fratelui său, pe care îl idolatriza. Probabil că Tony fusese prins în toată povestea asta pur şi simplu accidental. Dar dacă ăsta era adevărul, ce voia să facă cu el Comandamentul X? Să-l folosească ca momeală pentru Barrabas şi pentru soldaţii lui?

Dacă Tony era momeala şi mercenarii prada ce trebuia capturată, atunci care era capcana?

Barrabas ascultă zgomotul înăbuşit al valurilor ce se rostogoleau pe plajă şi privi un moment luminiţele care sclipeau în jurul Golfului Tampa. Vasul lor mare, lung de douăzeci de metri, ancorat puţin mai departe, se legăna uşor la suprafaţa apei.

Cheia problemei o constituia cu siguranţă torţionarul latino-american, alias Colonelul D., în prezent închis în celula unei foste fortăreţe cubaneze. Nile fu convins de asta chiar din momentul în

care acest gând îi trecu prin minte.

Cineva foarte puternic de la Washington îl contactase pe Barrabas prin „Intermediar” ca să-i propună o misiune deosebită legată de Colonelul D. Mai târziu, apărea faptul că unul dintre membrii Comandamentului fusese ridicat de infamul colonel. Barrabas nu credea în coincidenţe.

În ciuda comportării recente a lui Billy II, nu credea nici în întâmplări miraculoase. Colonelul D. nu putea să se ivească în viaţa lui în aceeaşi zi din două direcţii diferite. Nu putea să fie vorba decât despre derularea unui plan precis şi bine studiat.

Şi găsise un indiciu care îi confirma bănuiala: harta Caraibelor adusă din casa-capcană de pe Anna Maria. Un cerc făcut cu cerneală roşie înconjura un punct căruia îi corespundea acel loc: închisoarea de la Sangrino.

Simţi un uşor fior pe şira spinării.

Nu pentru că acest colonel l-ar fi înfricoşat, după cum nu îl speria nici misiunea relativ directă constând în deplasarea în Cuba ca să-l lichideze pe torţionar. Toate astea se încadrau în linii mari în domeniul activităţii sale.

Dar dacă capcana se instala avându-l ca momeală pe Colonelul D, asta însemna că ea era pregătită de la Washington, nu de Comandamentul X. Iar instigatorul îşi îndrepta colimatorul în direcţia lui Barrabas.

*

* *

Zgomotul cheii în vechea broască ruginită îl trezi pe Colonelul D. din somnul său profund. Avu nevoie de câteva secunde ca să-şi pună ordine în minte şi să-şi amintească unde se află – închisoarea Sangrino.

Omul de la Havana venise în cele din urmă. Mai devreme decât în celelalte zile, dar la fel ca şi în celelalte zile, adormise înainte de sfârşitul discuţiei. Colonelul era încă ameţit din cauza sedativelor pe care era obligat să le ia zilnic.

Uşa celulei se deschise lent şi deţinutul aşteptă nemişcat. Poate că vizitatorul său obişnuit dorea să-i pună noi întrebări. Totuşi nu intră nimeni.

După câteva secunde care i se păru că durează o eternitate, se ridică din pat, cu picioarele jos. O tăcere ciudată învălui acel loc. Părea că în spatele uşii nu se afla nimeni.

Surprins şi stingher, colonelul se aplecă înainte ca să arunce o privire pe culoar. Culoarul era pustiu.

„Din ce în ce mai ciudat” îşi zise el, cu mintea încă înceţoşată.

Se sculă şi înaintă până în pragul uşii ca să se uite pe culoar. Becuri electrice simple şi murdare, instalate la intervale regulate, luminau vag zidurile umede şi acoperite de muşchi.

Se hotărî în cele din urmă să părăsească celula şi se strecură pe culoarul lung, atent la cel mai mic zgomot, dar nu se auzea decât zgomotul uşor al apei pe pietre şi forfota înăbuşită a şobolanilor.

Apoi percepu nişte sunete, foarte slabe, venind parcă de foarte departe. Era o muzică barocă; ca şi cum o orchestră ar fi susţinut un concert în una dintre încăperile închisorii.

Colonelul cunoştea perfect această muzică – muzica sa preferată – pentru că o folosise foarte des în cursul interogatoriilor. Victimele se răsuceau de durere, ţipau acompaniate de sunetul delicat al viorilor şi clarinetelor, iar vocea blândă a „Maestrului Torţionar” le interoga fără odihnă.

Colonelul încercă să se calmeze. Muzica se amplifica, părea că îl cheamă. Străbătu culoarul, asudând din abundenţă, îşi şterse cu nervozitate faţa plină de picăturile sărate de transpiraţie. Valul de sunete melodioase se revărsa printr-o uşă aflată în fundul culoarului.

În timp ce întindea o mână tremurătoare spre clanţă, uşa se deschise brusc şi se trânti de peretele interior al încăperii. Muzica năvăli pe culoar ca un val care se rostogoleşte. Fu orbit imediat de o lumină albă, agresivă şi îşi puse un braţ în dreptul ochilor ca să şi-i protejeze. După câteva secunde, aruncă o privire prudentă. După ce privirea i se obişnui cu lumina puternică, reuşi să distingă contururile, apoi interiorul încăperii. O încăpere de altfel familiară.

O recunoscu imediat: era camera lui de tortură, sau mai exact una perfect asemănătoare cu cea în care acţiona în mod obişnuit, şi, care semăna cu toate celelalte pe care le amenajase în închisorile şi palatele din diferite ţări de pe continentul american.

Pardoseala şi pereţii albi aminteau de sala de operaţii a unui spital. În faţa lui, un fotoliu mare reglabil era încadrat de două. Mese metalice pe rotile pe care se aflau tot felul de instrumente barbare destinate să înţepe, să taie şi să străpungă carnea. În spatele fotoliului se afla o cutie mare de culoare neagră din care ieşeau multe fire ce se uneau pe un perete. Colonelul D. le privi cu atenţie.

Firele se multiplicau în tentacule lungi şi negre care înconjurau corpul legat al unui deţinut, atârnat de tavan de un braţ. Victima

era cu faţa la el, dar după curbele spatelui, fragilitatea umerilor, fineţea taliei şi forma şoldurilor, nu putea fi vorba decât de o femeie.

Muzica continua să învăluie încăperea în ritmul unui menuet lent şi graţios. Lumina roşie începu să clipească din cutia neagră.

Colonelul făcu câţiva paşi înainte, se aşeză pe braţul fotoliului şi se uită la femeia care-şi aştepta supliciul. Răsuci cadranul cutiei până la jumătatea cursei. Se auzi un fel de zbârnâit, apoi corpul victimei tresări cu o frenezie intensă, scuturat de spasme violente. Tânăra femeie scoase un strigăt de durere bătând aerul cu picioarele, în timp ce muzica creştea în intensitate ca să ajungă la o explozie sonoră triumfală.

Colonelul coborî acul la zero. Nefericita încetă să mai ţipe şi corpul ei începu să se rotească lent la capătul frânghiilor care îl ţineau atârnat de tavan. Încăperea fu invadată brusc de râsete ciudate, de parcă nişte spectatori satisfăcuţi îşi exprimau mulţumirea. Colonelul se întoarse brusc, nelinştea accelerându-i ritmul respiraţiei.

În spatele lui, şirurile de medalii străluceau pe piepturile celor mai puternici generali şi dictatori din America Latină. Îi recunoscu pe toţi pentru că lucrase cu ei.

Fiecare avea în mână un pahar de şampanie.

Unul dintre ei, îmbrăcat cu un costum elegant, se desprinse din „grupul” ilustru, îi zâmbi, arătându-şi şirurile de dinţi perfecţi şi albi, şi ridică paharul în direcţia torţionarului.

Îl recunoscu imediat pe ofiţerul CIA, cel care îl poreclise primul „Colonelul D”.

— Haideţi să-nchinăm paharul! exclamă omul de la CIA întorcându-se spre oamenii rămaşi în spatele lui.

Apoi se uită la colonel cu o privire ciudată şi intensă.

— Pentru moartea Colonelului D. şi pentru numeroasele sale talente! zise el.

Arătă spre victima atârnată de plafon cu o mişcare a capului şi adăugă:

— Toţi clienţii noştri declară într-un deplin consens că talentele tale sunt cu adevărat formidabile.

— Pentru Colonelul D.! exclamară ceilalţi ridicându-şi şi ei paharele.

Colonelul îşi îndreptă privirea spre tânăra femeie care atârna de tavan şi care continua să se legene lent, inconştientă. Când reuşi să-i vadă faţa, stomacul i se contractă într-o mişcare deosebit de violentă. Fu cuprins de o remuşcare infernală, dar

era prea târziu, silueta familiară se întoarse de tot spre el, cu ochii încă măriţi de ură, repulsie şi suferinţă.

— Maria! strigă colonelul cuprins de oroare. Nuuuu!

Îşi îndreptă brusc privirea spre cei care fuseseră susţinătorii săi ca să-şi dea seama dacă era vorba de un coşmar sau de o farsă urâtă. Era gata să audă orice, cu excepţia adevărului.

Dar generalii şi dictatorii dispăruseră, locul lor fiind luat de cu totul altceva. Ceva şi mai rău.

Siluetele hidoase stăteau în şir, pline de sânge şi de răni infecte, cu pielea marcată de arsuri, de urmele lăsate de electrozi, cu unghiile smulse; ochii lor scoşi şi limbile violentate atârnau oribil. Trupurile lor goale şi mutilate veneau spre el.

Braţele întinse în faţă îl invitau să se lase agăţat de mâinile lor pline de sânge. Colonelul nu-şi putu reţine un nou ţipăt de groază, de data asta în timp ce se retrăgea spre fundul încăperii.

— Prea târziu.

— Sunteţi morţi! strigă el. Sunteţi morţi! V-am omorât, v-am omorât pe toţi!

Vocea lui acoperea muzica devenită brusc sinistră. Victimele colonelului ieşiseră din morminte să-l hăituiască, să-l înconjoare şi să-l apuce cu mâinile lor osoase şi famelice, să-l împingă spre unul din pereţii albi alături de care se afla o cabină de toaletă a cărui chiuvetă era plină de excremente.

Alte mâini îl apucară de umeri şi îl forţară să se aplece spre materia organică. Ţipetele lui de oroare fură înăbuşite în momentul în care capul îi fii vârât în masa urât mirositoare. Nici una dintre încercările sale de a scăpa din mâinile acelea oribile nu puseră capăt torturii cinice şi colonelul D. începu să se sufoce.

*

* *

Omul de la Havana răsfoi rapid carnetul pe care comandantul închisorii i-l întinsese în momentul în care părăsise celula Colonelului D.

— Totul mi se pare a fi în ordine, zise Luis Castro. Este totuşi regretabil că am primit ordin să duc prizonierul la Havana exact în momentul în care tehnicile de interogatoriu ajungeau în punctul culminant.

— Sper, căpitane, că acest transfer nu se datorează vreunei probleme din cadrul închisorii noastre? zise comandatul. Am urmat cu cea mai mare grijă regimul pe bază de psihotrope, pe care l-aţi prescris pentru prizonier.

— Nici vorbă, comandante. Rezultatele interogatorului meu dovedesc că ai urmat întocmai indicaţiile mele. Nu, e vorba de un zvon. Se spune că ar fi în curs de organizare eliberarea Colonelului D. de către agenţi străini.

— Din închisoarea Sangrino! Dar e cât se poate de absurd…

— Am primit totuşi ordin să-l transport cât mai curând, zise omul de la Havana. Iar ordinul vine din biroul unchiului meu.

Comandantul era vizibil impresionat. Nu era bine să nu respecţi ordinele unchiului lui Luis Castro.

— Cred că ar fi posibil să se obţină de la el ultimele informaţii necesare în două-trei ore.

— Perfect. Adu un blocnotes şi un magnetofon. Va trebui să înregistrăm fiecare cuvânt pe care-l pronunţă.

Comandantul şi căpitanul părăsiră biroul, deplasându-se cu rapiditate pe culoarele care străbăteau închisoarea. Pe drum, căpitanul îşi răsucea cu degetele mustaţa. Un obicei căpătat în urma contactului cu Colonelul D.

Castro era un profesionist al interogatoriului. Cel mai bun din Cuba. Metodele lui lente dar totdeauna eficace se bazau pe o cunoaştere perfectă şi aprofundată a psihicului victimei. În orice forţă exista şi o slăbiciune. Problema era să răstorni această forţă. Fiecare om are demonii lui. E de ajuns să-i scoţi la iveală, să-i eliberezi, pentru ca prizonierul să se prăbuşească brusc.

În timp ce coborau ultimele trepte din zonele inferioare ale închisorii, strigăte de demenţă invadară locurile pe care le traversau. Castro şi comandantul se uitară unul la altul surprinşi, apoi grăbiră pasul.

La capătul culoarului slab luminat, aşteptau câţiva gardieni, cu un aer îngrijorat, în faţa uşii celulei în care se afla Colonelul D. Printre ei se aflau doi oameni în bluze albe, unul dintre ei ducând o tavă pe care se afla o seringă.

— Subiectul a atins punctul maxim al efectului halucinator. A…

Căpitanul intră fără să ezite în celula unde colonelul stătea cu capul în chiuvetă, ca şi cum nişte mâini invizibile îi împingeau faţa în apa limpede a bazinului de email. Schelălăia ca un câine bătut.

— Seringa! zise căpitanul pocnind din degete spre omul din spatele lui.

Tipul cu tava veni lângă el. Castro luă o bucată de vată îmbibată în alcool, ridică mâneca colonelului, îi căută repede vena şi frecă locul ales. Prizonierul nu păru să remarce prezenţa umană din jurul lui. Castro luă seringa şi injectă un lichid galben

în vena deţinutului.

Gemetele lui încetară aproape imediat, corpul acestuia se moleşi.

Castro aruncă o privire la ceas. Antidotul îşi făcea efectul într-un minut.

Lent, deţinutul căzu pe spate în braţele căpitanului. Al doilea tip în bluză albă se apropie şi amândoi îl transportară pe colonelul inconştient pe patul mic al celulei.

Acesta deschise curând ochii. Privirea lui de animal hăituit trecu în revistă chipul oamenilor din faţa lui. Mârâi şi se trase înapoi de parcă ar fi văzut convoiul morţilor din imaginaţia lui.

— Nu, colonele, acum totul s-a terminat, zise cu blândeţe Luis Castro. Toţi au plecat. Cu noi eşti în siguranţă, continuă el prinzându-l de mână. Toţi au plecat…

Colonelul se relaxă vizibil. Pe faţa lui reapăru încrederea.

— Câtă vreme vei fi aici cu noi, nu vor veni să te mai necăjească, zise Castro.

Căpitanul ştia foarte bine ce vorbea. Ordonase doza de drog necesară unui efect specific şi proiectase el însuşi scenariul înainte de a-l imprima în mintea prizonierului prin intermediul unor sugestii hipnotice. După ce descoperise demonii ascunşi ai colonelului, îi eliberase ca să-i distrugă psihicul. Totul se derulase cât se poate de simplu.

De ce se temea cel mai mult colonelul? Fireşte, de propriile lui victime.

— Vrei să rămâi cu mine? întrebă Castro.

— Da! Da, te rog, lasă-mă să rămân cu tine, imploră fostul torţionar.

— Evident, colonele, e foarte posibil, dar trebuie să fii înţelegător. Trebuie să răspunzi la toate întrebările noastre.

— Da! replică deţinutul fără ezitare, ca un copil care promite că va fi cuminte.

Omul de la Havana îşi frecă mâinile cu un aer satisfăcut.

— Foarte bine, colonele, vom sta de vorbă câteva ore. După care te voi scoate din această închisoare pentru totdeauna.

*

* *

Barrabas desfăcu şnurul care lega dosarul, rupse sigiliul şi deschise dosarul gros conţinând documente confidenţiale. Înăuntru, printre biografii şi note explicative, găsi şi hărţile detaliate ale coastei cubaneze şi câteva fotografii secrete ale închisorii Sangrino. Mai era acolo şi un plan al interiorului

închisorii făcut de un „informator” local.

Închisoarea fusese pe vremuri o fortăreaţă construită de spanioli în secolul al XVIII-lea. Azi era folosită pentru alţi „pensionari”. Zidurile mari se ridicau deasupra promontoriului stâncos al unei mici peninsule. Aceasta se întindea de la coasta din interiorul unui golf mic circular, al cărui pasaj era străjuit de două stânci abrupte pe care erau instalate posturi de ascultare. Intrarea portului fusese probabil minată şi fuseseră instalaţi senzori de siguranţă. Accesul la închisoare nu era deci posibil decât prin conductele de drenare, submarine, care se vărsau în golf.

— Hayes! strigă Barrabas peste umăr.

După câteva clipe, negrul apăru pe terasă.

— Da? zise Hayes trăgând un scaun lângă el.

— În ce stare se află vasul? întrebă Barrabas.

— Într-o stare perfectă, colonele. E cel pe care Nanos, Lopez şi Beck l-au cumpărat cu câtva timp în urmă dintr-o toană. Mai înainte ca Lopez să fie ucis. A fost revizuit minuţios, căci aveau intenţia să-l re vândă la sfârşitul antrenamentului.

— În cât timp ne-ar duce în Cuba?

Claude Hayes se uită fără să clipească la colonel, fără ca nimic să indice surpriza pe care i-o provoca întrebarea şefului său.

— Cam trei ore.

Barrabas aruncă o privire la ceas. Era aproape miezul nopţii.

— Şi la ce oră răsare soarele?

— La cinci şi douăzeci, colonele.

Nile dădu din cap, lăsându-şi privirea să rătăcească peste valuri. După câteva minute, Hayes îl întrebă:

— Aş putea şti pentru ce?

În acel moment apăru pe terasă Nate Beck.

— Am determinat variaţia codului şi am decodificat două documente. N-o să vă vină să credeţi!

— Are vreo legătură cu Cuba? întrebă Hayes.

— De unde ştii? replică Nate surprins.

— Colonelul e totdeauna în avans faţă de noi, îi explică Hayes.

— Care e treaba, Nate? întrebă Barrabas.

— Aceşti tipi din Comandamentul X au prevăzut pentru seara asta un fel de misiune constând din scoaterea unui prizonier din închisoarea Sangrino.

Nile îi întinse lui Hayes paginile dosarului confidenţial.

— Aruncă o privire. Cred că am putea încheia operaţiunea la răsăritul soarelui, dar aş vrea să am şi părerea altuia. Dacă nu

plecăm de-acolo la răsăritul soarelui nu mai plecăm în veci.

Uşa de la intrare se trânti cu zgomot din interiorul casei.

— La masă, băieţi! Haleala e gata!

Cei trei mercenari părăsiră terasa şi reveniră în salon. Nano şi O'Toole desfăceau cutiile de carton alb cu mâncarea adusă şi le întindeau pe masă. Încăperea fu invadată de aroma unor mâncăruri exotice.

— Abia acum îmi dau seama cât îmi era de foame.

— E grozav! exclamă Nanos cu entuziasm. N-o să ghiciţi ce-am adus.

Barrabas se uită la conţinutul cutiilor.

— Seamănă cu un fel de mâncare thailandeză la limita comestibilului!

Nanos păru pe moment dezamăgit.

— O.K., zise el. Acum e clar că în ultimii douăzeci de ani am trăit într-o grotă.

— Nu, Alex, nici vorbă, zise cu un ton ironic Billy II, asta înseamnă, în cazul tău, că a mânca înseamnă a avea botul băgat în...

— Starfoot! mormăi Nanos întinzând pumnii. La dracu'!

— Ce-i, Alex? Oare amintirea vieţii tale de gigolo te calcă pe bătătură? zise O'Toole.

— E-hei! A trecut ceva timp de când n-am mai ieşit cu gagicile! Dar n-am s-o fac până când nu termin cu antrenamentul.

— Băieţi, în seara asta veţi avea ocazia să folosiţi cum nu se poate mai bine ceea ce-aţi învăţat până acum, zise Barrabas pe un ton care cerea toată atenţia oamenilor săi.

Mercenarii ridicară ochii spre el.

Pe măsură ce explica detaliile misiunii, mercenarii simţeau că le dispare apetitul.

— Nu-mi mai e foame, zise Nanos împingându-şi într-o parte farfuria.

— Colonele, am studiat planurile, zise Hayes. Dacă coborâm toţi patru în costume de scafandru, şi ţinând cont de timpul de care am avea nevoie ca să dezamorsăm minele din port, avem posibilitatea să operăm în două ore. Ceea ce ne lasă apoi destul timp să scoatem vasul din apele cubaneze înainte de răsăritul soarelui.

Barrabas se ridică şi se apropie încet de fereastră.

— Problema e să ştim ce vom avea de făcut, zise el cu gravitate. Dacă sosim acolo primii, putem să-l luăm cu noi pe

Colonelul D. şi să-l schimbăm cu Tony Lopez. Dar dacă ei ajung primii, atunci cu siguranţă că ne vom întâlni cu ei la ieşire şi vom putea să-i despărţim de Lopez, dar…

Nile făcu o pauză scurtă ca să se gândească la ce avea de spus:

— … Mă întreb dacă această capcană e într-adevăr o capcană veritabilă.

— Ce vrei să spui, colonele? întrebă O'Toole.

— Important e că atunci când ştii de existenţa unei capcane undeva şi mergi mai departe, asta presupune un anumit fel de a duce ofensiva şi de a întoarce cursa împotriva celui sau a celor care au instalat-o.

— Iar pe de altă parte, poate că asta e exact atitudinea pe care inamicul vrea s-o ai, atrase atenţia Billy II.

— Mda. Şi în felul ăsta, am continua să acţionăm de-a-ndoaselea… ceea ce ar explica chestia cu Tony Lopez.

— În orice caz, există ceva mai rău decât să mergi drept într-o capcană, zise brusc Nanos.

— Adică? întrebă Beck.

— Să stai aici şi să aştepţi să se întâmple ceva.

În cameră răsună vocea gravă şi impunătoare a lui Liam O'Toole:

— Atunci, să mergem, băieţi! exclamă el lovind cu palma în masă.

Barrabas se uită o clipă la oamenii lui. Zâmbi satisfăcut apoi zise:

— Exact asta voiam şi eu s-aud!

12

Exact la limita apelor teritoriale ale Cubei, un velier ciudat cu coca neagră brăzda Marea Caraibelor, legănându-şi catargul mare de treisprezece metri în ritmul regulat al hulei. Luminile puternice ale cabinei străpungeau noaptea şi radiau pe suprafaţa apei. Se puteau auzi vocile răguşite ale unor oameni care jucau o partidă de cărţi.

De pe pasarelă, şeful Comandamentului X scruta coastele Floridei cu ajutorul unui binoclu cu infraroşii. Apoi se uită la ceas. Acesta arăta aproape trei dimineaţa. Stelele dispăruseră în spatele unui nor, făcând marea şi mai întunecată. Numai două-trei puncte mici scânteiau slab pe coasta depărtată a Cubei. Începea să bată vântul. Previziunile meteorologice se dovedeau corecte.

Auzi zgomot de paşi pe punte. George Hampton se îndrepta spre pasarelă.

— Vin? întrebă el.

— În curând, George. Omul de pe coastă a sunat în urmă cu trei ore. Ar trebui să apară. Apropo, au declanşat câteva din micile tale mine intrând în vila de pe plajă.

— Adevărat? zise Hampton satisfăcut.

— Mda, dar nimeni n-a păţit nimic.

— Imposibil!

— Băieţii n-au găsit nici o urmă de sânge, nici cea mai mică bucăţică de carne, nimic. Cu excepţia unui toc de uşă spart în bucăţi.

Hampton îşi smuci capul, vizibil dezamăgit şi intrigat.

— Cum au putut să scape?

— Nu ştiu. Apoi au spart o fereastră şi o uşă de la etaj. Au traversat încăperea fără să declanşeze nici o bombă. Păcat. Ar fi fost foarte bine ca unu-doi dintre ei să fi sărit în aer înainte de a ne înfrunta cu ei.

— Care e planul nostru acum?

Braun aprinse o ţigară şi îl servi şi pe interlocutorul său.

— După ce oamenii lui Barrabas vor degaja intrarea portului, vom putea intra în golf, cu motoarele oprite. În acest timp, doi dintre oamenii noştri vor instala explozibili pe coca vasului lor la ancorare. Vom ajunge la închisoare exact la timp ca să-l luăm pe Colonelul D. din mâna lor. Apoi ne întoarcem în Florida şi ne

vedem de treburile noastre...

— Şi cu puştanii ce facem? întrebă Hampton.

— Îi vrei, George? întrebă Braun privindu-l fix.

Big George nu-şi putu ascunde bucuria şi zâmbi.

— Atunci sunt ai tăi, dacă îi lichidezi după ce vei termina cu ei.

— Oh! În privinţa asta nu e nici o problemă. Nu va mai rămâne nici o bucăţică din ei.

— Cum vrei tu, George.

Braun duse din nou binoclul la ochi şi examină întinderea de apă. Trăsăturile i se încordară brusc.

— Ei sunt! Sunt acolo! exclamă el.

Din cabină izbucni chiar în acea clipă o explozie de râsete.

— Coboară, şi spune-le să-şi ţină gura, ordonă Braun. Şi puneţi caseta peste cinci minute. Vor avea nevoie de vreo douăzeci de minute ca să treacă de noi.

— E o idee genială; ca să prevenim orice bănuială din partea lor, zise Hampton coborând treptele spre punte.

— Uneori, cea mai bună acoperire e să n-ai nici una, răspunse Braun în timp ce George dispărea în întuneric.

Cabina principală a vasului era plină de un fum gros de ţigară. Puştanul râdea zgomotos de gluma spusă de cineva. În timp ce se legăna pe scaun, îşi întoarse cărţile din mâini şi trase cu sete din ţigara subţire pe care o aprinsese în urmă cu câteva minute. La masă, Zetmer şi alţi patru oameni din Comandamentul X chicoteau şi spuneau glume fără perdea.

Zetmer aruncă o privire spre Puştan apoi se uită din nou la cărţile din mână. Îl urmărea pe tânăr încă de la începutul serii, fără ca acesta să-şi dea seama de ce. Puştanul se mulţumea să-i răspundă cu un zâmbet amical. Dar Zetmer nu era un tip care zâmbea.

— Hei, Tony! strigă Puştanul.

Tony Lopez stătea pe o banchetă mică sub hublou.

— Haide să joci cu noi. Haide, vino!

Tony pica jos de somn. Când îşi auzi numele, băiatul scutură uşor din cap ca să-şi limpezească mintea şi aruncă o privire în jur, înţelegând treptat ce voia de la el Puştanul. Scutură încă o dată din cap ca să-şi arate dezacordul.

Puştanul îşi aduse scaunul în poziţie normală.

— Haide! strigă el.

— Nu, bătrâne, răspunse Tony mai categoric, n-am chef.

De altfel, nu mai era foarte sigur că voia să rămână prea mult în compania lor.

Încă de la începutul serii fusese cuprins de îndoieli în privinţa bunei credinţe a tipilor cu care se înhăitase. Îşi dăduse seama atunci că Barrabas, oamenii lui şi mama sa se vor supăra rău de tot pentru că fuseseră abandonaţi în acest fel. Iar tipii cu care se afla, probabil că erau mercenari, în orice caz aveau destule arme ca s-o dovedească. Dar după câteva ore, Tony nu putu să mai înghită pe nici unul dintre ei, nici măcar pe cei noi care veniseră ceva mai târziu. Chiar şi puştanul părea ciudat. Totuşi nu putea să facă mare lucru pe acel vas care brăzda Marea Caraibelor, pentru o misiune despre care nu i se spusese nimic.

Acum Tony nu mai dorea decât să doarmă.

Totuşi, Puştanul nu considera refuzul lui drept un răspuns.

Părăsi brusc scaunul străduindu-se să aibă o alură de stăpân, dar mişcările vasului şi alcoolul care îi curgea prin vene îl împiedicau să stea drept. Ceilalţi se opriră din joc ca să-l urmărească.

Puştanul ajunse în sfârşit în locul unde se afla Tony.

— Mişcă-te, zise el pe un ton provocator.

— Nu, repetă Lopez ridicând ochii spre Puştan care se legăna în faţa lui.

— Am zis să te mişti! strigă tânărul derbedeu apucându-l pe Tony de umăr, încercând să-l oblige să se ridice.

Tony îi respinse scurt mâna, dar Jimmy îl apucă din nou.

— Ascultă, bătrâne, ţi-am spus că nu vreau să joc cărţi, aşa că ia laba de pe mine! zise Tony, apucând mâna agresorului, şi-i respinse braţul.

De data asta, Puştanul recidivă, scos din sărite.

— Îţi spun eu c-o să vii să joci!

Întinse mâna, îl apucă pe Tony de gulerul hainei, îl ridică cu brutalitate şi îl lipi de peretele cabinei.

— Nu vreau să avem necazuri! îl preveni Tony încercând să respingă mâinile lui Jimmy.

— Atunci joacă şi tu cărţi! răcni Puştanul aruncând stropi de salivă din gură.

— Hei! N-am nevoie de duş, zise Tony Lopez ştergându-şi faţa cu dosul mâinii.

Tipii de la masă chicotiră zgomotos.

— La dracu'! Ia să vezi tu cum o să joci! strigă Puştanul trăgând de Tony ca să-l aşeze cu forţa la masă.

Apoi apucă pistolul-mitralieră Uzi aflat la îndemâna lui şi îl lipi cu brutalitate de tâmpla adolescentului. Se uită la el cu ură şi zise:

— Acum joacă, idiotule!

Apoi rânji sarcastic.

— Ra-ta-ta-ta! exclamă el spre Tony care se uita fix la masă fără să facă nici o mişcare, palid la faţă.

Puştanul se aplecă la urechea lui şi zise cu o voce ameninţătoare:

— Tocmai te-am împuşcat.

— Gata băieţi! Mucles şi fiţi pregătiţi, se auzi brusc vocea lui George de la intrarea cabinei. Sosesc. Bill, maiorul vrea să dau drumul la casetă peste cinci minute. Începând din acest moment, să nu se mai audă nici un zgomot.

Oamenii strânseră cărţile şi împinseră masa lângă perete.

Tony se uită la ei un moment, după care se întoarse spre Zetmer.

— Eu ce trebuie să fac? întrebă el.

Zetmer se uită la el cu răceală şi răspunse:

— Stai nemişcat într-un loc până când toată lumea va fi gata.

13

Drumul spre Cuba fusese liniştit până în ultima oră, apoi cerul se acoperise de nori, ascunzând stelele şi sporind întunericul. Soldaţii lui Barrabas simţiră curând pe feţe un vânt răcoros. După buletinul meteo, rafalele aveau să se intensifice în cursul nopţii.

Până în acel moment, Comandamentul X nu dăduse nici un semn al prezenţei sale. Nici o ambarcaţiune nu se găsea în împrejurimi, cu excepţia unei goelete luxoase cu o cocă ciudată de culoare neagră, ancorată la limita apelor teritoriale cubaneze. Era luminată ca un pom de Crăciun de la proră la pupă, dinspre ea auzindu-se hohotele de râs vesele ale unor bărbaţi şi femei ameţiţi de alcool şi muzică. Petrecerea părea în toi.

— Hmmm, ăştia nu par să se plictisească, zise cu glas tare Nanos aflat pe pasarelă. O să pot face şi eu la fel după ce terminăm cu misiunea asta.

Barrabas examina nava cu binoclul. Dar cabina avea perdelele trase şi pe pasarelă nu era nimeni.

Nanos conduse cu abilitate vasul pe lângă iahtul luxos în direcţia masei mari întunecate pe care o forma Cuba, aflată la câţiva kilometri de poziţia lor. Muzica şi râsetele se mai auziră câteva momente, înainte de a se pierde definitiv în noapte.

Examinarea minuţioasă a hărţii le indicase un golf mic ferit de priviri indiscrete la mai puţin de o mie cinci sute de metri de intrarea în Golful Sangrino. Urmându-şi instinctul şi experienţa de navigator, Nanos îi dusese exact în acel loc. Acolo, vasul lor avea să rămână într-o apă cu o adâncime mică, departe de raza vizuală a patrulelor de coastă care brăzdau în mod regulat apele teritoriale.

Nanos opri motoarele în timp ce O'Toole dădea drumul la ancoră. Până când grecul ajunse pe punte lângă ceilalţi mercenari, Nate Beck, Claude Hayes şi Barrabas îşi îmbrăcaseră deja costumele de scafandru şi-şi fixau pe spate buteliile de oxigen ale scafandrului autonom MK-VI.

— Mişcă-te, Alex, îi ordonă, colonelul.

Nile puse o puşcă de asalt M-16 într-o sacoşă impermeabilă şi o întinse lui Nanos. Hayes şi Beck, practic gata, îşi fixau cuţitele, lanternele şi busolele în buzunarele de la centură... în completarea materialului, oamenii primiră un sortiment de explozibil, cabluri şi cleşti de tăiat lanţuri, precum şi corzi de

nylon. După ce toţi fură echipaţi, se aşezară pe marginea punţii şi-şi puseră labele de cauciuc.

O'Toole îi întinse lui Barrabas un mic pachet negru pe care acesta îl fixă pe spate. Era vorba de un combinezon şi de un rezervor de oxigen suplimentar destinat Colonelului D.

— Va şti să înoate? întrebă irlandezul strângând curelele.

— Dacă nu ştie, va avea ocazia să înveţe, răspunse Barrabas.

— Vom avea nevoie cam de zece minute să ajungem la intrarea portului cu tot materialul, zise Hayes punându-şi o labă de cauciuc. După care, timpul necesar va depinde de ceea ce vom descoperi de partea cealaltă.

Barrabas desfăcu o coardă lungă şi fiecare mercenar îşi agăţă de ea un inel metalic pe care îl fixă apoi la centură. Asta le va permite să nu se rătăcească în apa întunecată.

— Staţi cu ochii pe fasciculul lanternelor voastre, le aminti Nile. Sunteţi gata?

Toţi încuviinţară cu o mişcare a capului.

— Noroc tuturor! zise O'Toole, cu o fărâmă de decepţie în glas. Dacă Starfoot şi cu mine am fi ştiut să folosim echipamentul de scufundare, acum am fi fost şi noi alături de voi.

— E nevoie de cineva care să piloteze vasul, răspunse Hayes.

— Mda, adăugă Nanos, şi am eu aşa o presimţire că la întoarcere o să fim tare nerăbdători s-o ştergem cât mai rapid din zona asta.

— Cu jumătate din marina cubaneză după curul nostru, glumi Beck.

— Apropo de cur, zise Nanos, imediat ce vom termina cu misiunea asta, va trebui să plec în căutare de gagicuţe buneee!

— *Go!* zise Barrabas lăsându-şi masca în jos şi sărind în apă, urmat imediat de Hayes, Nate Beck şi Alex Nanos.

O'Toole şi Billy se uitară la bulele de aer care se ridicau la suprafaţă, în timp ce prietenii lor dispăreau în apa întunecată. După câteva secunde, fasciculul lanternelor străbătea apa calmă din adâncuri şi se estompau într-un halou pe măsură ce se cufundau mai adânc.

— Acum nu mai avem nimic altceva de făcut decât să aşteptăm, zise domol O'Toole privind în depărtare contururile întunecate ale palmierilor micului golf, care se detaşau vag pe cerul acoperit. Sper ca Fidel Castro să nu fie cu binoclul pe noi!

Billy II dădu din cap şi se îndreptă spre partea din faţă a vasului. Uitându-se în urma lui, O'Toole remarcă un detaliu care îl făcu să zâmbească. Indianul era tot cu picioarele goale.

*

* *

Drumul de peste un kilometru până în Golful Sangrino se derulase fără nici o problemă. Cei patru mercenari înaintau unul lângă altul, Claude Hayes puţin mai în faţă datorită experienţei sale. Lăţimea mare a labelor de cauciuc le permitea o înaintare rapidă. Totuşi, chiar şi în cazul unei scufundări mai puţin profunde, obscuritatea totală provoca un sentiment de claustrofobie. Aveai impresia că presiunea apei voia să te turtească până la strivirea completă.

Un sentiment pe care Barrabas fusese nevoit să înveţe să şi-l stăpânească din primele zile ca soldat în armata americană.

Antrenamentul nu era suficient pentru combaterea unor instincte primare ale fiinţei omeneşti: izolarea şi frica. În cursul unei astfel de incursiuni, privirile avide ale terorii şi panicii te urmăresc prin obscuritatea apei.

După treisprezece minute de la părăsirea vasului, Hayes se opri brusc, apoi se întoarse spre mercenari, atingându-i pe fiecare pe umăr, cerându-le să nu mai mişte. Îl desprinse pe Nate Beck de coardă, despărţindu-l de Barrabas şi de Nanos, şi arătă cu fasciculul lanternei un loc precis prin masa de apă.

La mai puţin de doi metri de poziţia lor, mine în formă de con pluteau între două ape.

Ajunseră la intrarea în port.

Hayes îl apucă de braţ pe Beck, îl duse spre mine şi se întoarse la Barrabas şi la Nanos, îndreptându-şi lanterna într-o altă direcţie.

Altă mină se legăna la capătul cablului, la câţiva metri de acolo. Hayes strecură fasciculul luminos între două bombe ca să scoată în evidenţă cablul care le lega într-un circuit periculos. Era destul să declanşezi una pentru ca toate celelalte să explodeze în serie.

Înaintând lent prin întuneric, Beck şi Hayes ajunseră curând la poalele falezei care delimita o parte a golfului. Până acolo trecuseră pe lângă alte trei mine. Alte cinci-şase barau probabil intrarea portului.

Lumina lanternei îi permise lui Hayes să urmărească cablul până la un conector încastrat într-o fisură a stâncii. Alte cabluri urcau la suprafaţă.

În timp ce Hayes îl lumina pe Beck, acesta strecura încet mâinile spre conector. În cele din urmă găsi ceea ce căuta: şurubul care permitea joncţiunea cu un alt cablu care ducea la

sursa electrică de la suprafaţă.

Nate luă un cleşte de la centură, degajă şurubul şi confecţiona o „punte” electrică pe care o legă la o cutie specială. Cutiuţa conţinea un circuit electronic care funcţiona cu baterii. Anclanşat astfel la conector, el avea să trimită semnale specifice senzorilor instalaţi la suprafaţă, ceea ce permitea mercenarilor să deconecteze cablul care lega minele, fără să declanşeze sistemul de siguranţă de la sol.

După care, Nate apucă cleştele mare de la centură, fixă cablul între fălcile de oţel, luă capsula explozivă întinsă de Hayes şi o ataşă de cleşte în locul prevăzut în acest scop. Claude ţinea declanşatorul.

Apoi cei doi se depărtară de cablu. Cleştele era încărcat cu Compoziţie B, un amestec de TNT şi ciclonit care garanta tăierea curată a cablului. Dar, după tăierea cablului, mai exista riscul ca minele să explodeze una după alta. Nu se putea şti ce se va întâmpla mai înainte de a încerca.

Fără să ezite, Hayes apăsă pe partea cauciucată a declanşatorului. Auziră aproape simultan un şuierat înăbuşit în timp ce compoziţia B exploda şi o turbulenţă provocată de unda de şoc agită un moment stratul de apă în care se aflau. Zăriră în cele din urmă cablul secţionat plutind liber la câţiva metri de poziţia lor.

Câştigaseră. Cel puţin în ceea ce privea prima parte a misiunii.

Apucară capătul de cablu acum liber şi începură să înoate. După câteva minute, primiră două semnale luminoase drept răspuns la cele trimise de ei. Barrabas şi Nanos li se alăturară cu rapiditate, apucară cablul şi toţi patru începură să tracteze şiragul de mine perpendicular pe coastă.

Beck se deplasă până la cea mai depărtată dintre mine, apoi deblocă compartimentul cu aer care se umplu foarte repede cu apă şi o făcu să coboare în adâncurile golfului, ancorându-le pe celelalte în acel loc. Mercenarii îşi continuară înaintarea. Barrabas trase de trei ori de coardă, semnalându-le oamenilor săi că era timpul să urce la suprafaţă. Schimbară direcţia şi ajunseră curând în aer liber, între cele două piscuri stâncoase care marcau accesul în golf. La opt sute de metri de-acolo, zidurile sinistre ale fortăreţei se ridicau la marginea unui contrafort natural care se termina în golf.

La fiecare colţ al fortăreţei se ridicau turnuri de observaţie, legate prin culoare care se întindeau de-a lungul fortificaţiilor, în partea de sus a zidurilor se zăreau ferestruicile de apărare. Ele

permiseseră pe vremuri apărătorilor fortăreţei să tragă în invadatori rămânând la adăpost de riposta lor. Probabil că acum foloseau drept ferestre unor celule minuscule.

Luminată de felinare fixate în stâncă, o alee pavată dădea ocol bazei închisorii la mai puţin de un metru deasupra apei. Barrabas zări deodată ceva ce nu fusese menţionat în documentele lui Jessup: şalupe lansatoare de torpile. Cel puţin două, după câte putea să vadă; altele aşteptau cu siguranţă ceva mai departe.

Lângă fiecare turn, reflectoare mobile şi mari îşi proiectau fasciculele agresive în curtea interioară a fortăreţei înainte de a aluneca de-a lungul zidurilor. Aceste reflectoare serveau în principal ca intimidare, pentru ca deţinuţii să înţeleagă că sunt supravegheaţi zi şi noapte.

Dar asta nu era totul. Nişte siluete întunecate, uneori scoase în evidenţă de limbi lungi de culoare galbenă îi indicau lui Barrabas că echipamentul militar era completat de mitraliere.

Soldaţii lui Barrabas dispărură din nou sub apă, Hayes aflându-se în continuare în fruntea micului grup. În timp ce se apropiau de închisoare, fasciculele luminoase măturau uneori suprafaţa mării în direcţia lor, proiectând umbre mari deasupra soldaţilor lui Barrabas. Schimbară uşor direcţia ca să evite pe cât posibil luminile.

Înaintarea le fu curând întreruptă de zidăria solidă, acoperită de alge, care constituia baza imensului edificiu. La o depărtare de şase metri se afla punctul final: un pasaj cu grilaj larg de mai mult de un metru fusese deschis în perete, dar barele metalice enorme constituiau o problemă. Şi ea trebuia soluţionată imediat. Cleştele mare de tăiat cablul nu era suficient în acest caz.

Mercenarii stătură pe loc câteva secunde, gândindu-se la o soluţie. În cele din urmă, Barrabas înaintă, puse o mână pe una din barele metalice pe care încercă s-o mişte. Bara rezistă, dar putu să remarce stratul gros de rugină care acoperea aproape tot metalul. Nu mai fuseseră schimbate de mulţi ani. Trecu la a doua bară şi încercă acelaşi lucru, degajând de data asta straturi groase de rugină.

Ceilalţi mercenari înţeleseră imediat ce trebuia făcut şi testară fiecare bară. Barrabas găsi punctul sensibil, pe undeva pe la centru. Dădu jos destulă rugină astfel ca să rămână doar o grosime de circa patru centimetri.

Apoi Hayes pregăti o pastilă explozivă pe care o puse între fălcile cleştelui de tăiat cablu şi i-l întinse lui Nate care fixă scula

pe partea sensibilă a barei.

După câteva clipe, o nouă explozie făcu să clocotească marea în faţa lor.

După ce spuma albă se risipi, în faţă le apăru o deschizătură în grilaj de aproximativ şaizeci de centimetri. Destul ca să poată trece un om. Se văzură obligaţi să-şi desfacă echipamentul, pe care-l strecurară pe rând prin spărtură. Imediat ce trecură dincolo, Barrabas observă că doi din explozibilii agăţaţi la centura lui dispăruseră. Aruncă o privire la cadranul luminos al ceasului de la mână. Acesta arăta patru dimineaţa. Le rămăsese mai puţin de o oră ca să pună mâna pe Colonelul D. şi să fugă din închisoare.

*

* *

După ce fură depăşiţi de vasul soldaţilor lui Barrabas, Braun mai aşteptă zece minute. Oamenii din Comandamentul X, Puştanul şi Tony stăteau liniştiţi în cabina principală. Unii îşi verificau puştile automate, alţii se uitau ţintă la un punct imaginar, închipuindu-şi scenele pe care le evocau muzica şi râsetele femeilor înregistrate pe casetă.

Pentru oricare alt observator din exterior, iahtul transporta un grup de amorezi bogaţi însoţiţi de o trupă de fete frumoase. Fusese ideea lui Braun pentru camuflarea prezenţei lor în acel loc.

După ce lăsă să treacă suficient timp, opri aparatul. Tăcerea bruscă îi făcu pe unii dintre ei să tresară.

— Haideţi! zise el cu asprime.

Echipajul năvăli afară din cabină. Braun se întoarse spre Puştan şi spre Tony care şi ei se ridicaseră ca să iasă.

— Voi doi rămâneţi aici.

— Dar... începu să protesteze Puştanul.

Braun întinse spre el un deget ameninţător.

— Fără discuţii. Dacă nu respectaţi disciplina, veţi fi pedepsiţi. Ăsta e primul lucru pe care trebuie să-l învăţaţi.

— Da, domnule! zise Puştanul, nerăbdător să-şi mulţumească şeful.

Tony dădu încet din cap. Avea sentimentul că se punea ceva la cale, dar nu reuşea să-şi dea seama despre ce era vorba.

— Voi veni să vă iau când veţi fi pregătiţi.

Braun le întoarse spatele şi părăsi cabina.

Când ajunse pe punte, văzu că oamenii lui desfăşurau deja pânzele mari de culoare neagră care erau imediat umflate de

vântul ce bătea din nord-est. Iahtul înainta cu o viteză bună şi în curând coasta Cubei apăru ca o linie o întunecată, pe cerul doar cu foarte puţin mai luminos.

Braun vedea de pe punte cum conturul se măreşte.

Zetmer se afla la cârmă şi conducea vasul cu o viteză mulţumitoare.

La mai puţin de opt sute de metri de coaste, Braun strigă:

— Aici!

Arătă cu degetul un punct aproape vizibil pe malul întunecat. O mică deschizătură în stâncă: intrarea în Golful Sangrino.

Zetmer roti uşor cârma ca să modifice direcţia. Pânza mare se umflă şi se cută la unul din colţuri.

— Să păstrăm aceeaşi viteză, Bill, ordonă Braun.

Zetmer dădu din cap şi pronunţă câteva cuvinte în interfonul cabinei. Undeva pe punte, un membru al echipajului strânse pânza principală.

Braun se apropie de oamenii lui. Doi scufundători în ţinute corespunzătoare aşteptau pregătiţi, aşezaţi pe margine. Amândoi lăsară în jos măştile la sosirea lui Braun. Acesta îi cercetă imediat cu privirea. Fiecare purta o încărcătură explozivă, un cuţit, o lanternă şi un pistol, într-o geantă etanşă. Unul dintre ei avea un mic dispozitiv prins la centură care emitea un semnal radio de joasă frecvenţă.

— Sunteţi gata? întrebă Braun.

Cei doi oameni dădură afirmativ din cap. Cel aflat mai aproape de Braun se aplecă pe punte, ca să tragă o geamandură metalică în formă de con. Aceasta era legată de o frânghie lungă, ea însăşi prinsă de ancoră.

— Se va scufunda în acelaşi timp cu noi, explică el.

— Vă reamintesc instrucţiunile, zise Braun. Micul golf unde au aruncat ancora se află la aproximativ un kilometru şi jumătate de poziţia noastră. Imediat ce terminaţi treaba, vă întoarceţi pe acelaşi drum pe unde aţi venit. Urmaţi cu rigurozitate indicaţiile busolelor. După ce vă apropiaţi, declanşaţi semnalul radio şi geamandura se va lumina. Slab şi pentru foarte puţină vreme. Veţi rămâne lângă ea. Vă vom aduce la bord când vom trece pe lângă voi la întoarcere. Dar vă previn, ne vom mişca foarte repede. Nu încurcaţi lucrurile, nu aveţi decât o singură şansă.

Cei doi oameni dădură iar din cap.

Braun le dădu semnalul de plecare.

Amândoi îşi fixară măştile şi tuburile în poziţia de imersiune, apucară ancora şi geamandura şi săriră simultan.

Braun se întoarse şi îl chemă pe Hampton care stătea în picioare lângă scara pasarelei.

— Restul echipajului să se pregătească pentru scufundare, ordonă el.

Hampton se grăbi să transmită mesajul.

Iahtul Comandamentului X se deplasa în linie dreaptă spre intrarea în Golful Sangrino.

14

Iarăşi, Claude Hayes fu cel care conduse micul grup de mercenari prin îngusta conductă submarină. Barrabas, Beck şi Nanos veneau imediat în urma lui ghidaţi de fasciculul lanternei sale. Apa rece le amorţea mâinile şi picioarele. Părea imposibil să găseşti un loc mai întunecos sub apa oceanului. Pasajul era mai lung decât indicau planurile. Barrabas se aştepta la un parcurs de şaizeci, de metri, dar deja făcuseră vreo sută şi cincizeci.

În fine, Hayes se opri şi scutură coarda de trei ori. Ajungeau la capătul pasajului.

Acum urma escaladarea unui puţ vertical. După vreo cincizeci de metri ajunseră la suprafaţa apei.

Fasciculul lanternei lui Claude lumină o clipă pereţii din piatră. Mercenarii auziră nişte zgomote ciudate dinspre marginile puţului, deasupra capului lor.

— Şobolani, murmură Barrabas scoţându-şi tubul respirator.

Imediat fură asaltaţi de un miros urât, deosebit de puternic.

Mirosul canalelor de scurgere.

— La dracu! bombăni Nanos. Eu am oroare de şobolani.

— Pe-aici, zise Hayes, luminând o scară metalică fixată în perete.

Barrabas îşi scosese deja labele de cauciuc şi le legase la centură. Apucă prima treaptă şi se ridică afară din apa rece.

Ajuns în capătul de sus, simţi pe faţă adierea unui aer mai curat. Se aşeză pe marginea puţului şi semnaliză cu lanterna.

Acum se afla la intrarea unei mici galerii. O apă închisă la culoare şi puturoasă curgea din înălţimea fortăreţei. Probabil un amestec de mizerii, de apă de ploaie şi de ape subterane.

Hayes urcă şi el, urmat de ceilalţi. Îşi scoaseră rapid echipamentul şi deschiseră cutiile etanşe în care se aflau puştile de asalt M-16. Aveau să lase în acel loc rezervele de oxigen precum şi echipamentul adus pentru Colonelul D., până la întoarcere.

Barrabas aşteptă ca toată lumea să fie gata, apoi se aşeză în fruntea şirului şi porniră pe galeria care ducea în inima vechii fortăreţe spaniole.

Tunelul nu prea înalt îi obliga pe Barrabas şi pe Hayes să înainteze cu capul în jos. Zgomotul unei căderi de apă creştea în intensitate pe măsură ce înaintau. Încă o dată, distanţa era mai

lungă decât indicau planurile. În fine, Barrabas zări capătul tunelului.

Acolo apa curgea, formând o cascadă mică, dintr-o deschizătură îngustă durată în piatră. În fundul aleii, câteva trepte fixate în stâncă duceau la o uşă metalică.

Nile agăţă arma pe umăr şi începu să urce. Apoi se strâmbă încercând să mişte clanţa ruginită. Aceasta era blocată şi timpul trecea în defavoarea lor.

— Hayes! zise Barrabas coborând câteva trepte. Dă-mi o jumătate de livră de explozibil.

Claude îi întinse o bandă de plastic pe care Barrabas o plasă în interstiţiile dintre balamale şi clanţă şi coborî să prindă firele detonatorului pe care le înfipse în încărcătura explozivă. Hayes îi dădu cutia detonatorului şi cei patru mercenari se retraseră cât de mult le permiteau firele, lipindu-se cum putură mai bine de pereţii tunelului.

Nile apăsă pe buton.

Deflagraţia li se păru enormă. O ploaie de bucăţi fragmentate din construcţie căzu în cascadă pe sol şi în apa micului canal. Uşa metalică se prăbuşi şi ea în mijlocul unui nor de fum care se împrăştie treptat. Aveau impresia că au nişte roiuri de albine în urechi.

— La dracu, colonele! Crezi c-au auzit explozia? întrebă Nanos.

— Nu.

— Eşti sigur?

— Dacă au auzit, bătrâne, suntem în rahat până la nas!

Barrabas sări peste uşă, se agăţă de trepte şi trecu. Ceilalţi îl urmară cu repeziciune.

Culoarul pe care se aflau acum era uscat în comparaţie cu cel pe care tocmai îl părăsiseră. Percepură duduitul îndepărtat al unor maşini în funcţiune. La vreo zece metri de poziţia lor, acolo unde culoarul se termina în formă de T, o mică lampă electrică răspândea o lumină anemică.

Barrabas se opri la capătul culoarului şi-şi rememoră planurile dispozitivului de luptă. După câte îşi amintea, culoarul din stânga ducea la sala maşinilor, care furnizau electricitate şi apă fortăreţei; cel din dreapta ducea la celule. Nile se întoarse adresându-se celorlalţi.

— Nate, rămâi aici. Claude!… Dă-i explozibil.

Apoi arătă cu degetul spre tavan şi continuă:

— Pune câteva bucăţi acolo şi coboară firele. Dacă avem noroc, poate că nu va fi nevoie să le folosim, dar e posibil să fim

nevoiţi să provocăm o mică diversiune la întoarcere. Până atunci, stai pur şi simplu ascuns. Dacă n-am venit în douăzeci de minute, nu mai e cazul să ne aştepţi. O.K.?

Barrabas aruncă o privire pe culoarul din dreapta. După câţiva metri, acesta făcea un unghi drept.

Porniră.

La fiecare cinci-şase metri, becuri electrice protejate de mici cuşti metalice luminau slab locul. Planurile păreau să corespundă cu realitatea. O uşă metalică deschisă marca sfârşitul culoarului. De cealaltă parte a uşii, drumul continua cu câteva trepte de piatră.

La capătul de sus, după vreo treizeci de trepte, descoperiră un culoar lung. Planurile indicau că ducea la celula Colonelului D.

Mercenarii se opriră câteva clipe să-şi tragă sufletul, înainte de a intra în acţiune. Barrabas se aplecă cu precauţie într-un colţ al culoarului umed. Fusese inspirat. Un gardian se afla la post la vreo zece metri, cu două trepte mai jos.

Îmbrăcată într-o uniformă kaki şi purtând o cască metalică, santinela se mişca încet de-a lungul şi de-a latul culoarului, cu un aer posac. Paza unui deţinut în inima unei fortăreţe era cum nu se poate mai plictisitoare.

Nile se întoarse spre oamenii lui şi le vorbi cu glas scăzut. Apoi scotoci în buzunarul combinezonului şi scoase un detonator metalic pe care îl aruncă pe culoar cu un gest discret. Obiectul sări de două ori înainte de a se opri pe pardoseala de piatră.

Nile ascultă şi auzi imediat ce dorea să audă; paşi care se apropiau. Făcu un nou semn lui Hayes şi Nanos care se ascunseră, lipindu-se de perete.

Paşii se auzeau din ce în ce mai clar, apoi urmă o tăcere, gardianul păru că ezită şi mercenarii îşi dădură seama că tipul urca cele două trepte înainte a se opri din nou. Încerca să determine sursa zgomotului.

Barrabas îl observa tăcut din întuneric. Omul se întorcea în toate părţile privind în stânga şi în dreapta spre micile culoare laterale.

Discret ca o umbră, Barrabas se aruncă asupra soldatului, îl dezechilibră şi, mai înainte ca santinela să poată înţelege ce i se întâmplă, Nile îi scoase casca şi se folosi de ea ca să-l lovească violent la baza craniului. Tipul se prăbuşi inconştient în braţele mercenarului care îl târî spre Hayes.

— Leagă-l! ordonă el înainte de a se întoarce lângă uşă ca să arunce o nouă privire pe culoar.

Gardianul avusese mare noroc nelegându-şi cureaua căştii, în caz contrar, şeful mercenarilor ar fi fost obligat să-i rupă gâtul.

Nanos şi Hayes îl legară fedeleş pe gardianul inconştient şi îl împinseră în spatele uşii. Barrabas se întoarse spre ei. Amândoi dădură din cap, indicându-i că erau pregătiţi. Mai aruncă o privire pe culoarul pustiu. Cei trei mercenari porniră, săriră câteva trepte şi trecură în fugă pe lângă şirul de celule. Se îndreptară fără ezitare spre ultima din dreapta.

Chiar mai înainte de a ajunge acolo, Barrabas presimţi începutul unor probleme grave.

*

* *

În acest timp, la bordul vasului, Billy II şi Liam O'Toole aşteptau în tăcere întoarcerea camarazilor.

Din când în când, O'Toole se uita la Billy II care, cu pieptul gol, stătea nemişcat, sprijinit de marginea vasului. Un vânt uşor îi agita părut lung şi negru în care se amestecau câteva pene colorate. Dungile colorate de pe faţa sa luceau în întuneric.

O'Toole dădu cu tristeţe din cap gândindu-se la vremea când indianul, ca toţi ceilalţi soldaţi ai lui Barrabas, se distra şi participa la glumele tradiţionale care precedau misiunile. Acum totul se sfârşise, de când Spetsnaz şi psihiatrii sovietici îi distruseseră o parte din judecată.

Billy II trăia, dar suferise multe „pierderi". În locul lui Barrabas, O'Toole nu l-ar fi lăsat să vină cu ei, nici măcar la plimbare. „Un arc cu săgeţi! îşi zise O'Toole. Un prăpădit de arc cu săgeţi. Tipul ăsta e sărit de tot de pe fix!"

Apoi dădu din nou din cap cu un aer foarte mâhnit.

În partea din faţă a vasului, Billy II nu se simţea totuşi deloc trist şi părea că nu prea ia în seamă propria lui sănătate.

Indianul asculta.

Foşnetul palmierilor de pe mal mângâiaţi de vânt, clipocitul uşor al apei lângă flancurile vasului, dar şi un zgomot diferit, care se detaşa de celelalte.

Un zgomot care venea dinspre mare şi nu avea nimic natural.

Ascultă atent, încercând să izoleze zgomotul de cel al vântului şi al valurilor, încercând să sesizeze acea diferenţă aproape imperceptibilă pe care o simţea într-un mod ciudat.

Se apropie şi mai mult de pupa şi-şi lipi urechea de peretele metalic al vasului, apoi închise ochii. Gata. Acum capta undele create de o mişcare sub cocă.

O mişcare deosebită şi umană.

Billy II deschise ochii şi lăsă să pătrundă întunericul, proiectându-şi ca o plasă privirea deasupra apei întunecate, apoi adulmecă aerul.

Fără să-şi poată explica, ştia că erau doi şi îi localiza foarte precis.

Indianul puse o mână pe mânerul cuţitului din tocul de piele prins pe pulpa piciorului, doar ca să se convingă că era acolo.

O'Toole îl văzu urcând brusc pe marginea vasului. Se pregătea să-l strige, dar indianul dispăru imediat. Liam se repezi spre pupă şi se aplecă peste balustradă.

*

* *

Corpul zvelt al lui William Starfoot II se cufundă brusc în apa întunecoasă. În secunda de care avu nevoie ca să-şi încetinească plonjonul, indianul descoperi ce căuta: gâtul unui om. Mâinile lui mari începură să strângă ca fălcile unei menghine. Degetele mari de la ambele mâini aplicară o presiune inflexibilă şi mortală.

Cele două corpuri ieşiră la suprafaţă. Billy II putu să vadă ochii victimei sale în spatele măştii de scufundare. Ochii injectaţi de sânge şi deja întunecaţi de moartea apropiată. Degetele strângeau din ce în ce mai tare. Tubul de alimentare cu oxigen al scafandrului scăpă din gura acestuia, apoi limba muribundului păru că vrea să părăsească acel corp condamnat.

O voce auzită numai de el murmură atunci în capul lui Billy II:

— În spatele tău, Starfoot.

Simţi imediat turbulenţa valurilor provocată de un înotător care urca la suprafaţă. Complicele victimei. Al doilea inamic.

Billy îşi umplu plămânii cu aer, îşi cufundă victima în apă până când ultimul licăr de viaţă dispăru. Apoi îşi încolăci picioarele în jurul braţelor şi torsului victimei sale, blocându-l pe om la adâncime. Îi dădu drumul la gât, apoi se îndoi şi porni într-un înot energic spre fiind, trăgându-l după el pe scafandrul neputincios.

Atunci îşi făcu apariţia al doilea duşman. Tipul venea spre el. Billy zări strălucirea argintie a unei lame de cuţit venind în direcţia lui.

Prea târziu ca s-o oprească!

Îşi reţinu un strigăt de durere în momentul în care metalul rece îi intră în coaste, ratând de puţin unul dintre rinichi.

Valul de sânge clocotitor ţâşni în apă.

Billy slăbi presiunea picioarelor, eliberându-l pe primul tip, îşi arcui din nou corpul şi continuă să coboare spre fund. Plămânii lui cereau aer şi inima îi bătea cu putere.

„Nu acum”, îşi zise el.

Pulsaţiile se domoliră uşor.

Ajunse sub al doilea duşman care acum încerca să fugă. Billy îşi blocă coborârea şi se plasă într-o poziţie verticală. Picioarele lui puternice îl propulsară ca o rachetă care părăsea o rampă de lansare. Mâinile întinse deasupra capului strângeau cuţitul indian.

Billy împinse din nou cu picioarele, aducându-şi corpul la nivelul scafandrului căruia îi opri ascensiunea. Apucă cu o mână pieptul adversarului, apoi îşi folosi toate forţele ca să urce la suprafaţă, trăgându-l după el. Nu mai avea aer. Avea impresia că se află pe punctul de a exploda.

Restul se derulă în mod automat. Pumnalul, ţinut cu fermitate, se răsuci şi tăie în carne vie. Imediat ce lama ascuţită părăsi pântecele tipului, un val de sânge amestecat cu fragmente de măruntaie începu să iasă într-un jet continuu. Indianul mai înfipse o dată lama în trupul victimei sale în dreptul inimii. Muribundul fu scuturat de un spasm.

Capul lui Billy II ieşi curând la suprafaţa apei ca periscopul unui submarin. În timp ce respira cu lăcomie, i se păru că aude pe cineva strigând.

Primul scafandru, pe care fusese nevoit să-l părăsească, înainta zgomotos în direcţia coastei.

Billy II fu lângă el în mai puţin de un minut. Îi blocă gâtul cu antebraţul, îi scoase cuţitul de comando de la centură şi îl aruncă.

Cuprins de panică, scafandrul ţipa şi se tânguia. Billy îl apucă de bărbie şi începu să înoate spre vas.

O’Toole îl aştepta pe puntea din spate.

— Dumnezeule mare! Lasă-mă să-ţi dau o mână de ajutor. Ce naiba se punea la cale dedesubt? La dracu’…

O’Toole trecea prin unul dintre rarele lui momente de mare uimire.

— Apucă-l bine, zise Billy împingându-l pe scafandrul încremenit spre cocă.

O’Toole se aplecă în timp ce indianul ridica prizonierul cu o mişcare bruscă şi puternică. Irlandezul îl trase pe necunoscut pe punte unde rămase prăbuşit ca un peşte scos din apă. Îi scoase masca şi buteliile de oxigen, în timp ce Billy II urca pe scară.

— De ce n-ai venit să mă ajuţi? întrebă Billy scuturând capul ca să-şi alunge apa din păr.

O’Toole ridică ochii spre el, roşu de stinghereală.

— La dracu’, Billy! zise el brusc. Nu ştiu să înot!

— Nu ştii să înoţi?

Privirea lui O’Toole era plină de ruşine. Billy II dădu din umeri.

— Fiecare cu talentul lui, zise el.

Brusc, prizonierul se zbătu în momentul în care irlandezul îi desfăcu fermoarul costumului de scafandru. Încercă să se avânte în afara punţii, dar Billy îl prinse din urmă imediat şi îl apucă de gât. Amintindu-şi de mâinile mari care îi mai vătămaseră o dată gâtul, tipul se opri locului.

— Spune-ne tot ce trebuie să ştim, ordonă Billy II. Am zis totul. Ai înţeles?

Pe jumătate sugrumat, tipul se exprimă cu o voce răguşită, trăgând aer după fiecare cuvânt pronunţat. Ochii holbaţi i se agitau cuprinşi de panică.

— Comandamentul X... Maiorul Braun ne-a trimis... ca să punem explozibili sub vasul vostru. Vă urmărim din Florida.

— Unde e Comandamentul X? întrebă Billy ameninţându-l cu pumnul.

— La închisoarea Sangrino. Oamenii voştri, Barrabas şi ceilalţi, au neutralizat minele. Comandamentul X a putut astfel să treacă fără probleme. E o capcană.

Billy II auzise destul.

Trecu brusc în spatele prizonierului, îi prinse gâtul între braţe şi, cu un strigăt de furie, efectuă o presiune scurtă şi precisă la baza capului. Se auzi un pârâit de vertebre. Tipul se prăbuşi cu moartea încremenită în privirea lui acum goală şi tulbure.

Billy ridică cadavrul şi îl aruncă peste bord.

— Eşti rănit, Billy, zise O’Toole arătând sângele care îi impregna pantalonii uzi de apa mării.

— Un fleac! zise indianul. Trebuie să ajungem la Barrabas.

— Eu pot să mă ocup de navigaţie. Între timp, tu ocupă-te de rană.

Fără să facă prea mare caz de ce spusese irlandezul, Billy II îşi duse mâinile la păr ca să-şi desfacă penele ude.

— Starfoot! E un ordin! Mai întâi rana, pe urmă penele!

Billy zâmbi. Omul alb cu păr roşu era un mare războinic, chiar dacă nu ştia să înoate, dar nu va înţelege niciodată.

— O.K., răspunse Piele Roşie. Tu pilotezi şi eu îmi oblojesc rana.

15

Barrabas, Hayes şi Nanos se năpustiră în interiorul celulei deschise, cu armele în mână, gata de orice, chiar să pună capăt definitiv surprizei lui Luis Castro şi infamului Colonel D.

— Constat că nu ne-am mişcat destul de repede, zise cu gravitate ofiţerul cubanez uitându-se la cei trei mercenari americani.

Barrabas făcu câţiva paşi înainte, aruncă o privire rapidă spre restul celulei, rotindu-şi puşca de asalt, cu trăsăturile încordate, cu fiecare fibră a corpului în alertă. Nanos rămase alături de el. Hayes supraveghea culoarul.

— Cubanezul... la zid! ordonă Barrabas.

Castro se îndreptă lent spre zidul din fund. Barrabas avu o secundă impresia că remarcă un zâmbet pe buzele cubanezului, apoi zări magnetofonul.

— Prin urmare, aţi venit să-l eliberaţi pe cel mai mare torţionar pe care americanii l-au cunoscut vreodată, zise cu ironie cubanezul. Asta e democraţia voastră. Libertatea de a brutaliza poporul!

— Gura! ordonă Barrabas. Pe tine te luăm de-aici, continuă colonelul arătând cu degetul spre Colonelul D. Nanos, leagă-l pe cubanez.

Nanos se apropie de Castro care continua să vorbească parcă cu părere de rău.

— Peste câteva minute aş fi putut să-l transfer liniştit pe maestrul vostru torţionar la Havana, unde ar fi putrezit în altă închisoare până la sfârşitul zilelor. Lumea ar fi fost mai în siguranţă. Dar voi, americanii...

Castro fii împins jos pe burtă şi Nanos îi legă picioarele.

— Îl veţi duce pe diavolul ăsta în America şi îl veţi lăsa liber. Dar această libertate va constitui victoria noastră. Toate popoarele asuprite din lume vor vedea cauza pe care o susţine naţiunea voastră.

— Nu-l vom elibera, mormăi Barrabas.

Luis Castro râse cu dispreţ.

— N-o să-l eliberaţi! Atunci ce căutaţi aici? Îl duceţi în America să-l judecaţi?

— Cam aşa ceva, răspunse Nile. Pune-l pe burtă în pat, Alex. Leagă-i gleznele de mâini şi pune-i un căluş în gură.

Luis se uită o clipă la mercenarul cu păr alb.

— N-am să te uit, zise el înainte de a fi întrerupt de banda adezivă pe care Nanos i-o aplica pe buze.

— Nu e mare chestie, zise grecul. Zilnic ne facem un nou duşman. Asta e viaţa.

După ce Nanos termină, Barrabas îl împinse pe Colonelul D. afară din celulă. Urmat de Nanos, Nile se întoarse încă o dată spre Luis Castro.

— Mă cheamă Barrabas. Acest ticălos nu va fi eliberat. Nu, dacă mă ocup eu de el. N-am venit pentru asta.

Cubanezul se uită la colonel cu o privire ciudată.

Barrabas părăsi celula.

Mercenarii făcură cale întoarsă pe culoarele fortăreţei.

Prizonierul nu pronunţase încă nici un cuvânt, nici măcar o vorbă de protest şi nu cerea nici o explicaţie. Atitudinea lui părea ciudată. Barrabas remarcă urmele injecţiilor de pe braţ, în timp ce continuau să înainteze cu rapiditate.

Micul grup pătrunse în sfârşit pe culoarul în formă de T unde îl lăsaseră pe Nate Beck. Totuşi acesta nu se vedea nicăieri. Instalase o încărcătură explozivă pe tavanul jos, dar el nu se vedea.

— Mergem mai departe, zise Barrabas.

Hayes porni în faţă, cu puşca de asalt M-16 într-o mână şi cu lanterna în cealaltă. Ajunseră curând la puţul care ducea la conducta de drenare. Hayes intră primul în puţ, agăţându-se de scara metalică. Colonelul D. începu să reacţioneze în momentul în care trebui să înceapă coborârea. Fu cuprins de un tremur de spaimă.

— Haide! mormăi Nate.

— Coboară, zise Barrabas. Ţi-l dau eu.

Îl ridică pe prizonier de guler şi de centură, coborându-i lent picioarele spre Nanos. „Maestrul morţii” se tânguia şi se agăţa de cămaşa lui Barrabas care îl pocni cu dosul mâinii. Efectul fu imediat. Ochii Colonelului D. Se agitară un moment, dar nu mai gemu.

După ce dădu drumul prizonierului, Nile coborî şi el. În fundul conductei îi găsi pe cei doi mercenari a căror faţă era luminată în mod sinistru de lanterna lui Hayes.

— Beck e aici?

Mercenarii scuturară din cap.

— La dracu’!

Atunci auziră un zgomot pe care îl identificară imediat. Un

zgomot metalic. Cel al unei arme pe care o încarci. Strălucirea unei lanterne îi orbi brusc. Trei oameni veneau spre ei. Unul dintre ei mergea uşor în faţa celorlalţi. Un al patrulea ţinea o lanternă. Toţi erau înarmaţi.

O voce zise:

— Lăsaţi armele dacă vreţi să vă revedeţi prietenul viu!

Barrabas ezită o secundă, gândindu-se la noua situaţie. Dar îşi dădu seama că nu exista altă cale.

Lăsă lent în jos puşca de asalt M-16.

Hayes şi Nanos mai aşteptară:

— Lăsaţi armele, le ordonă el oamenilor săi.

În spatele fasciculului de lumină se auziră gemete.

— E prietenul vostru. E încă în viaţă.

Barrabas recunoscu vocea maiorului Braun. Căzuseră în capcană.

— Vezi, Barrabas? Ne-am întâlnit din nou. Lumea e mică, nu-i aşa?

— Prea mică pentru paraziţii de teapa ta, Braun, replică tăios Barrabas.

Faţa interlocutorului său rămânea în întuneric.

— Paraziţi ca mine? zise Braun rânjind. Mă surprinde să te aud spunând asta. La urma urmelor, eu sunt cel care crede în ceea ce face. Am o cauză de apărat şi cred în ea.

— Serios? Despre ce e vorba?

— Debarasarea de pleava societăţii şi de ticăloşii care distrug America: comuniştii şi homosexualii.

— Precis şi negrii şi evreii, adăugă Hayes cu o voce care-i trăda mânia şi dispreţul. Cunosc specimenele de felul tău. Un specimen care crede în multe cauze.

— Spune-i să-şi ţină gura, Barrabas, altfel o să i-o închid aşa cum ştiu eu.

Barrabas nici nu clipi.

— Mă dezgusti, continuă Braun. Te dai drept un salvator al omenirii, dar dacă te uiţi mai bine, nu acţionezi decât pentru bănişori, ca în Rhodesia, în Angola sau în Bolivia. Pentru toţi cei care au mălai. Dar şi pentru că eşti un ucigaş.

— Ai dreptate, Braun. Sunt un mercenar. Nu cred în cauze. Am văzut destule cauze schimbându-se de la o zi la alta, iar atunci când se schimbă, trag după ele cadavrele victimelor. Ai dreptate, sunt un profesionist. Aleg şi iau ce-mi convine. După propriile mele principii. Dar nu încerc niciodată să-i fac pe ceilalţi să creadă că munca mea e mai bună decât e în realitate.

— Câtă nobleţe! zise Braun sarcastic. Acum îl vom lua cu noi pe Colonelul D. Are de făcut o treabă importantă pentru noi în Statele Unite. Zetmer, ocupă-te de fostul tău profesor.

Zetmer se apropie de prizonierul speriat şi îl duse în tabăra lor.

Braun continuă:

— Planul nostru a mers ca pe roate, Barrabas. Aveam nevoie de Colonelul D. Alte părţi interesate voiau să vă vadă eliminaţi din drumul lor. Ne-am unit forţele. Plecând în căutarea Colonelului D., ne-aţi permis să vă urmărim. Astfel, vânătorii au devenit vânaţi.

— Iahtul pe lângă care am trecut...

— Exact, noi eram. Hărmălaia acelei mici petreceri pe care aţi auzit-o provenea pur şi simplu de la o casetă. Un camuflaj foarte inteligent, nu?

— Şi Tony Lopez?

— A căzut ca fraierul. La început, când am aflat că refuzi misiunea din cauza lui Lopez, am fost... preocupaţi, îngrijoraţi pentru reuşita planului nostru. Dar şansa ne-a zâmbit şi am profitat de prostia băiatului în avantajul nostru.

— Unde e?

— În siguranţă, cu noi. Cel puţin deocamdată. Imediat vom pleca. Dacă unul dintre voi încearcă să ne oprească, Tony Lopez va muri. Lent...

Cunoscându-l pe Braun, Barrabas nu se îndoia deloc de ameninţarea sa.

— Suntem gata, îi zise Zetmer şefului său.

Oamenii Comandamentului X îşi îmbrăcaseră costumele subacvatice. Aveau butelii de oxigen şi pentru Colonelul D.

— Perfect, zise Braun.

Apoi, adresându-i un zâmbet perfid lui Barrabas, spuse:

— Arătaţi-le acestor tipi prietenul...

Cel care ţinea lanterna îndreptă fasciculul luminos spre locul unde se afla Nate Beck. Îl văzură cu braţele în cruce, ţintuit de perete în cuţite care-i străpungeau bicepşii. Agonia lui era vizibilă.

— Nu! strigă Nanos năpustindu-se spre prietenul său.

Unul dintre soldaţii Comandamentului X făcu un pas înainte şi-i înfipse cu brutalitate patul armei în stomac. Grecul se îndoi de durere, primi un pumn în faţă, urmat imediat de o a doua lovitură de armă, şi se prăbuşi la pământ inconştient.

— Acum arată-le echipamentul lor, ordonă Braun.

Fasciculul luminos alunecă până la echipamentul de scufundare împrăştiat pe jos. Valvele buteliilor de oxigen fuseseră deschise, tuburile ciopârţite, totul fiind acum inutilizabil.

— Luaţi-le lanternele.

Unul dintre soldaţi execută ordinul şefului. Braun aruncă preţioasele obiecte în apa canalului.

— Le luăm şi armele? întrebă alt om.

— Nu, să le lăsăm armele. Ca să iasă de-aici, vor fi nevoit să se bată cu cubanezii. Cunosc spiritul de luptă al lui Barrabas. Va încerca să omoare cât mai mulţi duşmani. Dar până la urmă, vor fi prea mulţi, iar dacă el şi oamenii lui nu vor muri de gloanţele cubanezilor, vor sfârşi torturaţi de ei.

Braun se dădu un pas înapoi.

— Plecarea! ordonă el oamenilor săi.

Doi dintre ei se scufundară în apa întunecoasă, luându-l cu ei pe Colonelul D., care gemea cuprins de panică.

— Dă-mi lanterna!

Al patrulea soldat îi întinse lanterna lui Braun care o sparse de perete, cufundând tunelul în beznă.

În curând, oamenii Comandamentului X săriră în apă şi se făcu tăcere.

*

* *

În mijlocul Golfului Sangrino, marele iaht aştepta întoarcerea maiorului Braun.

Un om stătea de pază pe punte, uitându-se din când în când la ceas. Braun şi ceilalţi urmau să apară curând împreună cu Colonelul D. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Reflectoarele care luminau zidurile fortăreţei îi făceau pe soldaţi foarte nervoşi.

Vântul spori în intensitate şi peste ocean se abătu ploaia.

Pe punte, în cabina principală, se derula o altă scenă. George Hampton îşi acorda un răgaz de distracţie.

— Hei, Tony! Trebuie să faci ceva imediat.

— Ah, mda? răspunse Tony bănuitor.

— Mda, vino să vezi. Pune-ţi rucsacul ăsta.

Hampton îi întinse un mic rucsac.

— Grăbeşte-te, insistă el.

— Ce are înăuntru?

— O să-ţi explic în timp ce-ţi potrivesc curelele. Haide, nu avem prea mult timp la dispoziţie.

Tony luă sacul în spate fără tragere de inimă. Hampton începu

imediat să strângă curelele.

— Nu atât de tare! protestă Tony.

— Ba da, trebuie să fie strânse, răspunse Hampton vizibil excitat de ceea ce făcea.

— Ce-i înăuntru?

— Două livre şi jumătate de TNT.

Tony se gândi în tăcere la ceea ce auzise apoi spuse pe un ton neîncrezător:

— Hei!… Nu-i adevărat?

— Ba da, răspunse George cu entuziasm.

Puştanul urmărise conversaţia cu mare interes. Brusc, începu să râdă în hohote. În momentul în care Tony începea să se zbată. Big George îl prinse de braţe şi i le blocă la spate. Adolescentul îi trase atunci o lovitură puternică cu genunchiul între picioare.

Hampton se îndoi din pricina durerii.

— Ticălosule! izbucni el, lovind cu pumnul în ochiul lui Tony.

Adolescentul căzu pe spate, dezechilibrat de greutatea rucsacului. Puştanul se repezi, blocă picioarele lui Tony care se zbătea. Şi continuă să râdă ca un dement. Lopez reuşi să scape din mâinile adversarului său, o luă la fugă şi fu prins de Hampton.

Acesta nu se mai distra acum. Îl prinse cu putere de braţe şi lipi de perete cu ajutorul unui genunchi pe care i-l apăsă în şale. După ce-i legă mâinile, bruta trecu la picioare.

Puştanul se uită ia adolescent cu un aer ironic.

— Ha, hai Ai căzut în plasă ca un tâmpit!

— Mda, zise George chicotind. Ai fost pe post de momeală, Tony. Ca să-i atragem pe oamenii lui Barrabas până aici. Nu ştiai? Teroriştii căutaţi de noi erau pur şi simplu bunii tăi prieteni, colonelul Barrabas şi oamenii lui. Ne-ai ajutat foarte bine să-i atragem în capcană. Ce simţi acum când ştii că ţi-ai trădat prietenii, Tony? zise el prăpădindu-se de râs.

Când auzi cuvântul „trădare”, Lopez nu se mai zbătu. Realitatea depăşea cu mult durerea pe care o simţea în şale.

— Ia uite, se smiorcăie! zise ironic Puştanul arătându-l cu degetul.

Lacrimile îi umpleau ochii şi se rostogoleau pe obrajii lui Lopez.

Nu mai plânsese aşa de foarte mulţi ani. George sfârşi cu legatul, făcu un pas spre pachetul de lângă el şi scoase un mosor. Apoi scotoci în rucsac.

— Ce-ai acolo? întrebă Puştanul.

— Fir exploziv *Primacord,* explică Hampton legându-l la TNT-ul din interiorul rucsacului.

— La ce foloseşte?

George aruncă o privire ciudată interlocutorului său apoi răspunse:

— E un fir etanş cu un detonator extrem de sensibil la capătul firului. Când voi declanşa sistemul, explozia va fi instantanee şi Tony Lopez va fi distrus. Înţelegi?

— Ha, ha! Ai auzit, Tony? Eşti în rahat rău de tot!... Unde se va întâmpla asta? continuă el adresându-se lui Big George.

— O să-l arunc peste bord, răspunse Hampton terminând de făcut legătura.

Apoi închise clapa rucsacului.

— După care, continuă el pe un ton sadic, voi derula *Primacord*-ul. În timp ce vom părăsi portul, va avea loc un „bum" formidabil spre marea surpriză a cubanezilor, şi... s-a zis cu Lopez! Pateuţ pentru peştişori!

— O idee cu adevărat genială, George! Te voi ajuta să-l arunci în apă.

— Nu, nu vei putea, zise George întorcându-se spre el.

— Cum aşa?

— Pentru că pot să aşez de *Primacord* câte bocceluţe explozive vreau. Două vor fi de ajuns, conchise el apropiindu-se de Puştan.

— Mda?

— Bineînţeles, şi ştii ceva?

— Nu. Ce? zise Puştanul redevenind brusc serios văzând privirea ameninţătoare a lui George.

Nu-i venea să creadă.

— Tu vei purta a doua bocceluţă.

Mâna lui George apucă brusc umărul celei de a doua victime.

— Hei! Cred că e o glumă, George?

— Nu. Nu e nici o glumă.

— Dar ce înseamnă asta? V-am ajutat, nu?

— Mda, ne-ai fost de mare ajutor, dar acum nu ne mai foloseşti la nimic.

Puştanul se zbătu şi protestă inutil. George îl ridică în sus şi îl lipi de perete. Ochii puşlamalei se umplură de groază.

— Nu poţi să faci asta! răcni el.

— Serios? Şi cine o să mă împiedice?

Big George îl obligă pe Puştan să se lungească pe burtă, îl blocă cu genunchiul şi îl legă fără grabă în timp ce băiatul se

zbătea şi protesta cu furie.

— Cine o să mă împiedice? repetă el rânjind.

16

Prima aversă începea să cadă peste puntea vasului în timp ce Liam O'Toole se străduia să-l piloteze printre falezele care străjuiau intrarea în Golful Sangrino.

Sub cocă se rostogoleau valuri mari şi furioase. Irlandezul trase o înjurătură şi apucă cu mai multă fermitate cârma. Nu avea o experienţă deosebită în privinţa vaselor şi a mării. Excelent soldat pe uscat, fost sergent în armata americană având o mare experienţă în materie de sabotaj şi demolare, O'Toole nu se simţea deloc în largul lui în elementul acvatic.

În picioare la proră, cu pieptul gol, cu faţa în bătaia vântului, Billy II scruta marea fortăreaţă care se ridica la marginea apelor agitate şi întunecoase ale golfului. O'Toole îl convinsese să-şi bandajeze rana, înfăşurându-se la brâu chiar deasupra pantalonilor murdari de sânge.

Indianul reveni brusc pe pasarelă.

— Mai e o navă acolo, anunţă el arătând spre o parte a portului.

— Unde? zise O'Toole concentrându-şi privirea şi încercând să vadă prin perdeaua nopţii.

În cele din urmă localiză un iaht mare şi negru, al cărui steag de aceeaşi culoare se agita în vânt la capătul de sus al catargului principal.

— E iahtul pe lângă care am trecut mai devreme, zise el ducând la ochi binoclul cu infraroşii.

Manevră spre a se direcţiona spre intrarea portului.

În curând apăru o mişcare la pupa navei misterioase. Câţiva oameni ieşeau din apă şi urcau la bordul iahtului. O'Toole mări viteza. Vasul trasă o urmă lungă în apele agitate ale golfului peste care se abătea ploaia torenţială.

Câteva siluete întunecate se agitau pe puntea iahtului. Aruncară imediat un fel de pachet mare în apă, apoi al doilea pachet. Pachetele semănau în mod ciudat cu nişte corpuri omeneşti.

— Oh, Dumnezeule mare! Nu! exclamă Liam. Te rog, Iisuse Hristoase, spune-mi că nu e asta!

Gândul că Barrabas şi oamenii lui fuseseră lichidaţi îl făcuse pe irlandez să îngheţe. De parcă drama n-ar fi fost de ajuns, o altă scenă se derula acum în faţa ochilor săi, aproape

îndemnându-l să se întoarcă înot în Florida. Luminat de primul fulger al furtunii, cu pieptul gol, sfidând elementele dezlănţuite, Billy II stătea în picioare la capătul prorei, în mână cu afurisitul lui de arc.

Liam putu să audă cele câteva cuvinte strigate de prietenul său:

— Oamenii care fac rău trebuie să moară!

Războinicul indian puse o săgeată şi încordă arcul.

*

* *

Braun urcă ultimul la bordul iahtului, gâfâind după străbaterea apei tumultuoase.

— S-o ştergem de-aici! ordonă el oamenilor săi care-şi scoteau costumele subacvatice. Furtuna asta a venit mai repede decât se prevăzuse.

Colonelul D., rămas în costum de scafandru, stătea în picioare, nemişcat la marginea punţii, în stare de şoc.

— Zetmer, dezbracă-l şi coboară-l în cabină, zise Braun înainte de a remarca prezenţa lui Tony şi a Puştanului, lungiţi pe punte şi legaţi fedeleş.

Amândoi purtau o vestă de salvare şi nu se putea să nu le vezi rucsacurile pline cu explozibili MK 133 bine legate de spatele lor.

Hampton apăru lângă el.

— Ce-ai de gând cu ei? întrebă Braun.

— M-am gândit că n-ar fi rău să-i aruncăm peste bord şi să-i târâm după noi un timp, apoi să-i aruncăm în aer, răspunse Hampton zâmbind.

Noaptea răsuna de bubuiturile tunetului.

— Aruncă-i în apă şi omoară-i imediat! ordonă Braun pornind spre cabină.

Hampton se îndreptă spre cei doi adolescenţi. Văzându-l că se apropie, ochii lor se umplură de groază.

— Haide, băieţeilor, a sosit momentul! zise el cu o voce sarcastică apucându-l pe Tony şi aruncându-l în apa agitată.

După câteva secunde, veni rândul Puştanului. Ţipetele lui se dovediră inutile şi ajunse rapid alături de Lopez în apa rece ca gheaţa.

Firul detonator se derula pe măsură ce iahtul înainta, lăsându-i pe cei doi adolescenţi singuri în mijlocul golfului ca două flotoare care se legănau la capătul unui fir. George luă declanşatorul şi aşteptă lângă cabină, urmărindu-şi câteva momente victimele care se depărtau de iaht. În acel moment zări nava inamică.

Vasul venea în direcţia lor.

Big George se năpusti în cabină.

— Maior Braun!

Panica din vocea lui Hampton îl avertiză imediat pe Braun de pericolul iminent.

— Sunt aici! Vin direct spre noi!

— Cine? Cine vine? răcni Braun ieşind din cabină să vadă cu ochii lui.

Tunetul bubui din nou şi două fulgere brăzdară cerul nopţii, străpungând întunericul din jur.

Braun zări şi el vasul oamenilor lui Barrabas. Un tip stătea cu pieptul gol la proră, în mijlocul furtunii. Probabil că era complet nebun!

— Aruncă-i în aer pe puşti, îi ordonă el lui Hampton, după care vei încerca să scapi înaintând cu toată viteza. Nu vor folosi arme de foc; asta i-ar trăda.

Hampton, care venise lângă şeful lui, aruncă o ultimă privire spre cele două victime rostogolite de valuri. Vestele de salvare îi menţineau pe băieţi la suprafaţa apei. Un zâmbet sadic îi apăru pe buze.

— Acum! strigă Braun care nu mai suporta aşteptarea.

Big George făcu un gest cu mâna în direcţia butonului.

Se auzi un şuierat urmat de un zgomot ciudat.

Hampton fu brusc proiectat de peretele cabinei. Detonatorul îi scăpă din mâini şi se rostogoli pe punte.

— Ce mama dracului faci acolo! răcni Braun.

Se auzi din nou bubuitul tunetului. Braun amuţi în faţa spectacolului incredibil.

O săgeată trecuse prin gâtul lui Hampton.

Cu o tresărire, reuşi să smulgă vârful săgeţii din peretele de lemn al cabinei, dar era prea târziu. Artera fusese secţionată.

Hampton murea.

Un val de sânge începu să i se reverse din gură şi din gât în timp ce aluneca lent. Corpul lui, cuprins de spasme, tresări de câteva ori. Un horcăit prelung puse capăt vieţii sale terestre, apoi se prăbuşi ca o marionetă dezarticulată.

„Oamenii care fac rău trebuie să moară!”

A doua săgeată se înfipse în lemnul cabinei, ratându-l pe Braun cu câţiva centimetri.

Mercenarul se aruncă pe burtă. Putea să vadă prin bord vasul aflat la vreo cincizeci de metri.

Imediat ştiu ce trebuie să facă: să acţioneze detonatorul.

Explozia ar fi creat o diversiune. Ea ar fi alarmat şi gardienii închisorii.

O a treia săgeată aterizâ pe punte exact în spatele lui Braun care începu să se târască pe burtă în direcţia declanşatorului. Firele erau răsucite în jurul cadavrului lui George.

*

* *

Billy II nu mai putea să distingă bine ţinta mobilă şi tirul de tatonare nu făcea decât să-i reducă în mod inutil rezerva de săgeţi. Valurile înalte îl împiedicau să vadă iahtul inamic când vasul se cocoţa uneori pe creasta unui val mai înalt decât celelalte.

Furtuna se transformă în curând în potop, vizibilitatea deveni aproape nulă. Se întoarse spre pasarelă unde Liam O'Toole se lupta îndârjit cu smuciturile cârmei. Deodată i se păru că aude o voce.

Una din halucinaţiile lui?

Se opri o clipă ca să asculte. Dar nu mai auzea nici un murmur, nici un cuvânt nu se mai forma în mintea lui. În jur, furtuna era în toi. Totuşi, un sentiment ciudat îi cuprindea. Întreaga fiinţă, ca un fel de semnal de alarmă imprimându-se în fiecare atom al corpului său. Se agăţă de bastingaj şi se aplecă să privească suprafaţa agitată a mării.

Fulgerele brăzdară din nou cerul, permiţându-i lui Billy II să zărească două obiecte rostogolite de valuri.

Indianul puse jos arcul, îşi scoase pantalonii, rămase gol, cu excepţia centurii de care atârna cuţitul şi a bandajului care îi acoperea rana.

Billy plonjă în valuri, ieşi imediat la suprafaţă între două valuri mari şi luptă ca să se menţină cu capul afară din apă. Un moment fu dezorientat de apa turbulentă, apoi localiză vasul din spatele lui şi porni înot depărtându-se de el.

Deodată, foarte aproape de poziţia lui, un val se desfăcu ca o perdea dând la iveală o pereche de ochi înspăimântaţi care se uitau ţintă la el. Era Tony Lopez. Un nou val îl apropie destul de mult de adolescent ca să-l poată apuca de vesta de salvare. Menţinându-şi capul afară din apă cu ajutorul picioarelor, Billy scoase căluşul din gura băiatului. Acesta începu imediat să strige.

— Taie firul! Repede, taie firul!

Indianul nu înţelegea ce voia să spună.

— Fiiirul!

De data asta Lopez răcnea, terorizat de gândul că putea să fie aruncat în aer dintr-o clipă în alta. Indianul se apropie şi mai mult de el, îşi trecu mâna în jurul corpului său până când dădu de sacul ataşat de spate şi legat cu un fir lung.

Tony continua să strige isteric. Billy recunoscu cu oroare forma explozibililor prin stofa rucsacului. Îi dădu imediat drumul adolescentului şi scoase cuţitul.

Apucă firul cu o mână şi îl tăie cu cuţitul între două mişcări de înot ce-i permiteau echilibrul la suprafaţă.

Coca impozantă a vasului săltată de un val puternic se ridică – deasupra capetelor lor, căzând la câţiva metri de ei, împroşcând în jur jeturi uriaşe.

Billy II îl prinse pe Tony Lopez.

— O să te duc până la vas, strigă el prin zgomotul valurilor.

— Mai e unul, răspunse Tony înainte de a fi înghiţit de creasta unui val.

Indianul îl scoase repede la suprafaţa apei.

— Mai e un băiat agăţat de un fir! zise Lopez.

Billy se întoarse şi descoperi alt tânăr purtat de tăvăluguri mari de spumă albă. Fără să mai piardă vreme, indianul tăie legăturile lui Tony.

— Ştii să înoţi? îl întrebă el.

Tony dădu din cap că da, Billy se îndreptă spre a doua victimă, cu cuţitul între dinţi, trăgând cu sete aer în plămâni când se ivea ocazia.

Ajunse în cele din urmă lângă băiat, pe care îl eliberă de sinistrul său cordon ombilical. Apoi tăie curelele rucsacului, pe urmă sfoara de la mâini. Puştanul era în stare de inconştienţă.

Billy îl trase spre partea din faţă a vasului aflat aproape în spatele lui. Tony aştepta lângă cocă, agăţat de o frânghie ce atârna de pe punte. Billy se prinse şi el de frânghie.

— Lasă-te spre capătul frânghiei, îi recomandă el lui Tony lăsându-şi mâna să alunece de-a lungul frânghiei, astfel încât să se deplaseze în derivă spre partea din spate a vasului. Tony îl urmă de aproape. În curând ajunseră în faţa scării metalice care permitea accesul la bord.

— Urcă! îi zise indianul lui Tony.

— Nu pot! Am picioarele legate!

— Ţine-l! zise Starfoot lipindu-l pe Puştan de el. Ţine-i capul afară din apă.

Tony îşi încolăci un braţ în jurul gâtului lui Jimmy în timp ce indianul dispărea sub apă.

Mâinile indianului alunecară de-a lungul picioarelor sale şi legăturile tură rapid tăiate. După câteva secunde, Billy II ieşea la suprafaţă şi îl recupera pe Puştan.

Urcară scara.

În cele din urmă ajunseră pe punte. Billy îl apucă pe tânărul inconştient de gulerul vestei de salvare şi îl târî până la cabină pe călcâie, gâfâind şi clătinându-se.

— Intră aici şi usucă-te. Ocupă-te şi de el. Barrabas e la bordul celeilalte nave?

Tony scutură din cap.

— Nu. S-au dus în fortăreaţă, le-au întins o cursă şi nu s-au întors decât cu prizonierul.

Billy II părăsi cabina şi porni în fugă spre pasarelă.

O'Toole lupta din răsputeri să menţină direcţia pe marea dezlănţuită.

— Am pierdut cealaltă navă! îi strigă lui Billy II când acesta apăru în faţa lui.

Zgomotul ploii îi obliga să strige ca să se poată auzi.

— Pe cine ai adus la bord?

— Pe Tony Lopez şi alt puşti! Fuseseră aruncaţi în mare. Lasă iahtul şi fă cale întoarsă. Barrabas a rămas în fortăreaţă!

— La dracu'! exclamă O'Toole rotind uşor cârma.

Billy fugi pe punte. Închisoarea se ivea ca o masă mare şi întunecată prin perdeaua de ploaie. Fasciculele reflectoarelor scoteau în evidenţă vechile fortificaţii la mai puţin de opt sute de metri de poziţia lor.

De parcă problemele avute n-ar fi fost destule, un fulger puternic lumină aproape întreg Golful Sangrino, urmat imediat de două bubuituri puternice de tunet.

De data asta, cineva aflat în partea de sus a fortăreţei privea marea dezlănţuită.

Slab la început, apoi din ce în ce mai puternic, alt sunet acompania zgomotul furtunii deja asurzitor. Sunetul unei sirene.

Billy II dădu din nou fuga pe pasarelă.

— Dumnezeule mare! exclamă O'Toole în timp ce vasul îşi continua drumul spre monstrul de piatră. Ce facem?

— Mergem mai departe! Ne oprim lângă fortăreaţă şi îi recuperăm pe oamenii noştri.

Două mănunchiuri imense de lumină ţâşniră brusc din fiecare colţ al marilor ziduri, căutând vasul. Pasarela fu în curând inundată de lumina albă a fasciculelor reflectoarelor, obligându-i pe O'Toole şi pe Starfoot să mijească ochii cât puteau demult ca

să nu fie orbiţi.

— Şi-acum? zise Liam.

— Mergem mai departe!

— Ştii ce se va întâmpla?

Starfoot ştia foarte bine. Răpăitul mitralierelor, ameninţarea morţii planând deasupra capetelor lor…

— N-avem decât două rachete, zise O’Toole evaluând situaţia disperată.

— Mai avem şi ăsta, zise William Starfoot II.

Marele războinic arătă arcul cu săgeţi.

O fracţiune de secundă, mâinile irlandezului părăsiră cârma ca să-şi acopere faţa, copleşit de descurajare.

17

Interiorul fortăreţei spaniole era invadat de o beznă de nepătruns. Barrabas îl auzi pe Nanos gemând şi mâinile lui pipăiră solul în timp ce se străduia să se ridice. Şeful mercenarilor se apropie de sursa zgomotului. Un fascicul de lumină străpunse brusc întunericul.

— Nu-i nici o problemă, zise Nanos strâmbându-se de durere.

Comandamentul X uitase să-i ia lanterna. Grecul se ridică lent, apoi scutură capul să-şi alunge stelele verzi din faţa ochilor. Durerea ochiului şi faţa plină de sânge îl făcură imediat să-şi amintească loviturile violente primite în urmă cu câteva minute.

Barrabas îi luă lanterna din mână.

— Stai jos un minut, Alex. Eu şi Hayes ne vom ocupa de Nate.

Claude Hayes şi Barrabas se îndreptară spre prietenul lor ţintuit de perete ca un fluture de colecţie. Sângele îi curgea pe braţe şi pe şolduri. Dar era în viaţă. Lent şi cu o mare prudenţă, cei doi mercenari scoaseră cuţitele înfipte în fisurile stâncii şi îl culcară jos pe Nate, care îşi pierduse cunoştinţa.

Barrabas îl debarasă de costumul subacvatic, smulse vesta şi o făcu fâşii. Apoi făcu garouri pe antebraţele rănitului.

Beck îşi recăpătă treptat cunoştinţa. Ochii lui tulburi încă mai exprimau oroarea suferinţei şi starea de şoc.

— O să fie bine, Nate, încercă să-l liniştească Nile, terminând cu strânsul garourilor. Am oprit hemoragia. Acum va trebui să-ţi scoatem cuţitele. O să te doară.

Tăie muştiucul unui tub de oxigen de la una din buteliile acum inutilizabile şi îl puse între dinţii lui Beck.

— Strânge bine, îi explică el.

— O.K.? se adresă Hayes lui Barrabas.

Acesta dădu din cap. Strânsese primul garou cât se putuse de tare. Negrul se aplecă asupra lui Nate, apucă mânerul unui cuţit şi trase. Lama plină de sânge dezgoli carnea, după care urmă sângele. Nate gemu şi se răsuci.

Nanos care ţinea lanterna, şterse fruntea prietenului său cu un rest de tricou.

— Mai e unul, murmură Hayes extrăgând cu rapiditate al doilea pumnal.

De data asta Nate îşi pierdu din nou cunoştinţa.

Barrabas îşi băgă degetele în gura lui ca să-i scoată bucata de

cauciuc înainte să se sufoce.

— Va trăi, zise Nile.

— Cum vom scăpa din nenorocirea asta? întrebă Nanos.

Evident, nu mai puteau face cale întoarsă pe sub apă.

Nile încercă să-şi reamintească planurile edificiului pe care le studiase în Florida.

— O să scăpăm de-aici, zise el cu gravitate după câteva secunde. Mai întâi trebuie să-l urcăm pe Nate până în capătul de sus al scării. Legaţi-i mâinile de centură. Eu voi urca primul. Hayes, tu şi Nanos mi-l veţi da după ce veţi ajunge sus.

Luând două puşti de asalt şi încărcătoarele de la Beck, Barrabas urcă treptele şi trecu prin uşa rămasă deschisă. Hayes îl ridică uşor pe Nate pe umerii lui şi începu să urce şi el agăţându-se cu o mână de rampă. Imediat ce putu, Nile apucă corpul lui Nate şi îl puse uşor jos, în spatele lui. Hayes apăru şi el prin deschizătură.

Colonelul i se adresă lui Nanos:

— Ia explozibilii şi frânghia. E jos, lângă echipament.

Alex se întoarse după un minut.

— La intersecţia celor două culoare, vom face la stânga, le explică Nile. Drumul duce la sala maşinilor. Acolo, câteva lucarne dau spre golf. Probabil că va trebui să facem o gaură cu ajutorul explozibililor ca să mărim una. În orice caz, vom ateriza direct pe esplanada care înconjoară fortăreaţa. După ce ajungem afară, vom pune mâna pe una din şalupele cubanezilor. Sunteţi gata?

— A treia, zise Hayes.

Barrabas se uită la el fără să înţeleagă.

— A treia ambarcaţiune, adăugă Hayes.

Îl ridică pe Beck pe umerii lui şi întinse arma lui Nanos. Barrabas începu să înainteze spre haloul slab de lumină care marca intrarea culoarului.

Tentativa lor era riscantă şi aveau puţine şanse să ajungă până la capăt, dar dacă reuşeau să ajungă afară şi să se lipească bine de zid, santinelele de pe ziduri ar fi trebuit să se expună în mod periculos ca să poată trage în ei.

Lucrul cel mai greu era capturarea unei ambarcaţiuni. Ar fi avut nevoie de un noroc chior, aproape de un miracol, mai ales cu un rănit. Totuşi nimeni nu putea fi lăsat în urmă. Aveau să încerce până când toate posibilităţile de salvare se vor epuiza. Asta însemnând moartea.

Deodată se auzi un zgomot, venind parcă din adâncurile fortăreţei, semănând la început cu nişte vibraţii provenind de la

un vânt foarte puternic, apoi se amplifică rapid urlându-le în urechi.

O sirenă.

Mercenarii se înfiorară. Recreaţia luase sfârşit!

— Repede! strigă Barrabas.

Nanos şi Hayes începură să alerge. Până să ajungă la intersecţie, mercenarii auziră cizmele a numeroşi soldaţi tropăind pe scări, în zona celulelor, la etajul de sus.

— La stânga! zise Barrabas, şi ţineţi-o drept înainte. Vă voi prinde din urmă.

Nanos şi Hayes îşi continuară cursa. Nile scoase un detonator din sac. Se uită repede deasupra lui şi descoperi firele pe care Nate le lăsase să atârne de la explozibilii fixaţi în fisurile tavanului.

Deşi nu era un expert în materie de explozibili, Beck făcuse o treabă conştiincioasă. Barrabas legă firele la detonator şi se trase înapoi pe culoarul situat la stânga sa. Tropotul cizmelor se auzea din ce în ce mai puternic, anunţând sosirea iminentă a soldaţilor cubanezi.

Primul apăru curând, urmat îndeaproape de camarazii lui. Îl văzură pe Barrabas şi strigară câteva cuvinte restului trupei. Nile continuă să se retragă şi îi văzu ridicând armele în timp ce se năpusteau spre el.

Apăsă pe buton. Explozia bubui cu puterea unui tunet.

În jurul lui începu să plouă cu moloz în momentul în care se aruncă la pământ. Abia putu să mai respire din cauza fumului şi a norului gros de praf. Urlete provenind din spatele grămezii de pietre indicau faptul că soldaţii cubanezi care scăpaseră rămăseseră blocaţi de partea cealaltă. Din tavan încă mai căzeau blocuri mari de piatră. Barrabas se ridică şi o luă la fugă după ceilalţi mercenari.

Trecu curând de uşa metalică care ducea la sala maşinilor. Acestea invadau încăperea ca o adevărată junglă de conducte, de pompe şi de sisteme electrice.

— Pe-aici! zise Hayes din fundul încăperii. Trebuie să aruncăm în aer barele acestei ferestre ca să putem ieşi, dar uite cine soseşte!

Nile aruncă o privire prin mica deschizătură din stâncă. La câteva sute de metri de coaste, abia vizibil prin perdeaua de ploaie, vasul lor brăzda apa, venind cu viteză în direcţia lor. Fu gata să strige de bucurie, dar chiar în acei moment, o mitralieră trase o rafală sacadată în direcţia vasului.

— Sper că vor reuşi, zise Nile.

— Da, Dumnezeule mare! adăugă Hayes.

Negrul scoase din sac o încărcătură explozivă pe care o fixă la baza barelor ferestrei.

— De cât vei avea nevoie pentru ziduri? întrebă colonelul.

— Din cauza grosimii pietrei, voi avea nevoie de tot.

— Mi-ar trebui şi mie puţin, zise Nile luând o mică cantitate de exploziv. Doar cât să fac vreo câteva rachete...

*

* *

Billy II părăsi pasarela, lăsându-l singur pe Liam în misiunea lui sinucigaşă. Vasul pilotat oblic în direcţia esplanadei se legăna din ce în ce mai periculos pe valurile furioase. Irlandezul se ruga cerului să nu întâlnească în drum nici o stâncă.

Zidurile fortăreţei se vedeau din ce în ce mai înalte pe măsură ce se apropiau. În curând primele mitraliere îşi începură clănţănitul sinistru. Gloanţele treceau destul de departe de ţinta lor, dar O'Toole presimţea că soldaţii cubanezi îşi vor corecta foarte curând tirul.

Billy îşi făcu din nou apariţia, de data asta cu sacul în care se afla echipamentul lui Liam. Scoase din el o încărcătură explozivă, o ataşă de vârful unei săgeţi, apoi fixă un detonator cu explozie întârziată, puse săgeata în arc, aprinse capătul şi rămase nemişcat în aşteptare.

Începu să plouă cu gloanţe. De data asta proiectilele atinseră uşor coca. Încă vreo cincizeci de metri şi vasul avea să ajungă sub ziduri, în afara liniei de tir.

Billy II îşi încordă arcul, îndreptând vârful săgeţii puţin deasupra zidurilor, apoi trase. Săgeata se deplasă ca o rachetă prin ploaia torenţială.

— La pământ, Starfoot! strigă brusc Liam aplecându-se în spatele cârmei.

Billy se aruncă pe burtă.

Mitralierele trăgeau cu furie făcând să sară aşchii din uşi. Spărgând hublourile şi ferestrele de pe pasarelă. După câteva secunde, o explozie înăbuşită de ploaie răsună pe înălţimile fortăreţei.

Billy II ridică o clipă capul şi scoase un strigăt de luptă în stare să-ţi îngheţe sângele în vine.

— Gata! Am distrus-o! exclamă el.

O'Toole se ridică. Pietre şi flăcări încă mai cădeau de pe metereze, acolo unde cu câteva minute mai înainte se aflase o

mână de soldaţi şi o mitralieră. Explozia distrusese şi unul din reflectoare.

Liam făcu pregătirile necesare pentru oprirea vasului lângă esplanadă.

În acel moment, de sus, se auzi altă serie de focuri de armă. Alt post de tragere, situat în partea opusă celui distrus, prelua ştafeta.

Parbrizul de deasupra tabloului de bord se făcu bucăţele, lăsând să intre un roi de gloanţe în cabină. O'Toole ţipă de durere; avea mâna stângă plină de sânge. Se aruncă imediat la adăpostul cârmei, în timp ce Billy pregătea altă săgeată explozivă.

Reflectorul enorm al fortăreţei se stinse brusc ca un ochi care se închide, şi întunericul din jurul lor deveni şi mai intens.

— Lumină! strigă Billy II. Am nevoie de lumină! Nu văd nimic!

O'Toole încercă zadarnic să vadă esplanada. Bezna era totală. Se ridică şi trase şi el un strigăt de luptă:

— Yahoooo! Billy!

— Lumină, am nevoie de lumină!

— Nu! replică Liam. Asta e mâna prietenilor noştri! Sunt acolo undeva. Ei au întrerupt curentul.

Alte rafale de mitralieră răsunară în întuneric. Gloanţele loviră coca, puntea şi sparseră o fereastră la babord.

O'Toole continuă manevrele cu mâna sănătoasă, apropiind rapid vasul de esplanada de piatră, apoi îl plasă paralel cu fortăreaţa. Valurile care se loveau de peretele stâncos aveau să facă restul muncii în locul lui!

Deodată, ceva mai sus, în zid, răsună o explozie puternică, provocând o cădere de pietre.

În acelaşi moment, vasul lovea cu bordul esplanada. Impactul îi aruncă pe cei doi mercenari în peretele pasarelei.

Soldaţii de pe metereze începură să tragă la verticală în direcţia americanilor.

— Stai aici, mă duc eu, zise Billy II sărind pe punte, apoi pe esplanadă.

Lăsase arcul şi luase puşca de asalt M-16.

O'Toole nu reuşea să menţină vasul în loc. Motorul, mergând la ralanti, nu împiedica valurile să împingă nava în peretele de piatră. Şocurile repetate ar fi putut să facă coca să cedeze.

— Dumnezeule mare, grăbiţi-vă! mormăi Liam străduindu-se să stăpânească cârma.

Billy II traversă în fugă esplanada îngustă până la o grămadă

de pietre provocată de explozie. Capătul unei frânghii căzu în faţa lui de la deschizătura formată în zid la câţiva metri deasupra lui. Gloanţele şuierau şi loveau zidul, proiectând în toate sensurile fragmente de stâncă. Cubanezii trăgeau fără oprire în direcţia lui. Îşi zise că, peste puţin timp, din fortăreaţă va ţâşni o adevărată armată ca să-l mitralieze.

Prin deschizătură apărură imediat două picioare. Cineva cobora pe frânghie.

Starfoot se lipi cu spatele de zid, îndreptă arma spre metereze şi goli încărcătorul, oprindu-i pentru moment pe soldaţii cubanezi. În momentul în care se pregătea să scoată de la centură al doilea încărcător, îşi dădu seama cu spaimă că încă mai era gol puşcă.

Nu mai avea centură, nici muniţii.

Nanos ateriză alături de el.

— Hey, Alex! Am nevoie de un încărcător.

Nanos se uită la indianul gol fără să pună întrebări şi îi aruncă ceea ce dorea.

Claude Hayes se pregătea şi el să coboare. Barrabas i-l întinse încetişor pe Nate Beck şi soldaţii cubanezi începură să tragă din nou. Unindu-şi puterea de foc, Nanos şi Starfoot ripostară imediat, trimiţând o adevărată grindină de gloanţe spre înălţimi, pentru a permite lui Hayes să se lase de-a lungul frânghiei cu Nate pe umeri. Cei doi mercenari trăgeau succesiv, apoi se retrăgeau pe rând la adăpost, tirul lor abătând asupra lor atenţia inamicului.

Hayes ajunse în sfârşit jos, după care urmă Barrabas. Vijelia puternică îl lipi un moment de zidul aspru. Îşi simţi pielea feţei şi a braţelor julită până la sânge, dar continuă să coboare.

Nanos dădu fuga până la vas şi i se alătură lui O’Toole pe pasarelă ca să-i dea o mână de ajutor.

Strigăte şi împuşcături anunţară sosirea grosului trupei cubaneze.

Hayes aşteptă ca valurile să aducă vasul spre el. Un spaţiu de aproape doi metri îi despărţea de vas şi îl purta în spate pe Nate Beck.

— Sări! strigă Barrabas întorcându-se să înfrunte haita dezlănţuită.

— Nu pot, e prea târziu! strigă Hayes.

— Nu te amărî, bătrâne, îţi dau o mână de ajutor, zise Starfoot.

Indianul apucă partea de sus a corpului lui Nate şi o săltă pe

umăr. Cei doi mercenari se traseră înapoi împreună lângă zid ca să-şi ia elan, apoi se avântară în acelaşi timp. Un val apropie vasul de margine chiar în momentul în care săreau pe punte, cu corpul lui Beck între ei.

— Du-l jos, zise Hayes.

În acest timp, rămas pe esplanadă, Barrabas trăgea din plin în armata de cubanezi. Când încărcătorul se goli, Billy II apăru pe puntea vasului ca să preia ştafeta. În rândurile duşmanului se produse debandadă.

Profitând de acalmie, Nanos porni vasul şi îl îndreptă de-a lungul esplanadei în direcţia lui Barrabas, contrabalansând mişcarea puternică a valurilor.

Nile îşi luă elan şi sări pe puntea alunecoasă, unde ateriza pe spate.

Alex îndreptă imediat prora spre ieşirea din golf, strângând din dinţi şi apucând cu fermitate cârma, de parcă furia lui, ar fi împins vasul cu viteză mai mare prin valurile dezlănţuite ale mării agitate. În curând se auzi răpăitul altor mitraliere de pe înălţimea zidurilor închisorii, soldaţii cubanezi trăgând orbeşte în bezna nopţii. Vasul ajunse repede în zona tirului.

Billy II apăru brusc pe pasarelă, pregătind o nouă săgeată explozivă.

— Loveşte! strigă indianul încordând cu furie arcul.

Săgeata se înălţă în aer prin perdeaua de ploaie. După câteva secunde, o explozie portocalie lumină zidurile de piatră exact deasupra meterezelor.

Proiectilul nu-şi atinsese ţinta, dar îi potoli o vreme pe cubanezi.

— Repede! strigă Starfoot pregătind o altă bombă zburătoare.

Barrabas şi Hayes se străduiau să facă faţă asediatorilor din colţul fortăreţei. Dar mitraliera îşi reluă ropotul sinistru, lovind coca navei.

Nanos ţipă de durere în momentul în care o schijă de fibră de sticlă îi intră în pielea braţului. Starfoot, care terminase noua rachetă, încordă arcul şi trase. Săgeata îşi luă zborul pe deasupra meterezelor, apoi dispăru. Era posibil ca ploaia să fi stins fitilul.

Altă grindină de gloanţe se abătu peste puntea din faţă. Apoi se auzi bubuitura deflagraţiei din spatele zidurilor.

— În plin! strigă Starfoot.

Sinistra închisoare părea că se micşorează pe măsură ce vasul se depărta şi tirul adversarilor încetă treptat. Dar mercenarii nu scăpaseră de toate problemele. Un sunet nou se auzi prin vuietul

furtunii.

— La dracu'! exclamă Nanos. Au băgat marina!

Vasul mai avea de parcurs încă o treime din golf înainte de a ajunge în largul mării, iar vedetele marinei aveau o viteză cel puţin egală cu a lor.

— Pilotează mai departe fără să te preocupi de restul! zise Hayes.

Barrabas îşi făcu apariţia în cabina de pilotaj.

— Cum merge, Alex?

— Pe muchie de cuţit, colonele. După cum se spune la cursele de maşini: „Nu întoarce capul să vezi pe unul prinzându-te din urmă."

Hayes reapăru lângă ei rânjind.

— Va trebui totuşi să întorci capul, Alex.

Nanos aruncă o privire în urmă.

— Patru umbre mari brăzdau apa la mai puţin de o sută de metri de vas. Fiecare dintre ambarcaţiuni avea un reflector mare fixat pe tunul de vânătoare, ca ochiul unui ciclop.

— Claude, de ce-mi faci tu mie viaţa amară? zise Nanos.

— Uită-te bine, Alex, insistă negrul.

Tunul celei mai apropiate ambarcaţiuni bubui în mijlocul furtunii. Şi atunci se petrecu un fenomen ciudat. Bucăţi mari de metal încins ţâşniră în toate direcţiile înainte de a cădea în apa rece ca gheaţa.

O a doua explozie răsună după câteva secunde, marcând distrugerea celei de a doua şalupe.

— Victorie! strigă Claude cuprins de bucurie.

— Aproape toţi sunt morţi, comentă Barrabas. Felicitări, bătrâne. Bănuiam eu că ai pregătit ceva de genul ăsta când ne-ai părăsit adineauri. Ştii ceva despre celelalte două?

— Acum e rândul meu, anunţă Nanos.

În faţa lor, falezele înalte care străjuiau intrarea în golf se profilau pe cerul întunecat.

Între cele două mase stâncoase, apa era mai calmă. Vasul străbătu pasajul urmând o direcţie precisă. Cele două vedete ale marinei cubaneze traversară şi ele pasajul.

— Acuma! exclamă Nanos.

Făcu vasul să vireze, descriind un mare arc de cerc care îl readuse cu faţa la golf. Cele două vedete veneau drept spre ei, la o distanţă de aproape patru sute de metri.

După câteva secunde, două noi explozii luminară noaptea în momentul în care ambarcaţiunile inamice loviră şiragul de mine

pe care mercenarii îl deplasaseră la intrarea în golf.

— Adio, cubanezi! zise Nanos râzând şi îndreptând vasul spre larg.

Păstrară un lung moment de tăcere stând în ploaia care le biciuia feţele prin geamurile sparte ale cabinei.

— Pot să mă ocup de navigaţie, zise Hayes. Ce mai e şi chestia asta lipicioasă? întrebă el apucând cârma.

— Sânge, răspunse Nanos.

— O'Toole a fost rănit la o mână, adăugă Starfoot.

Barrabas se uită la fiecare dintre soldaţii lui. Toţi, în afară de Hayes, fuseseră răniţi. Trei dintre ei încă mai purtau costumele de scufundare pline de sânge şi sfâşiate în timpul luptei. Billy II nu avea pe el decât centura cuţitului şi un bandaj roşu de sânge în jurul şalelor. Apa şiroia pe toţi din cap până în picioare.

— Unde e O'Toole? întrebă Barrabas.

— Jos, se ocupă de Nate, răspunse Starfoot. Colonele, adăugă el, Tony Lopez se află la bord cu un alt tânăr. I-am salvat din apă, unde Comandamentul X îi aruncase cu o încărcătură de TNT agăţată în spate. Nu ştiu cine e celălalt, dar sunt teferi.

— Afurisiţi copii! murmură Barrabas. Complet stupizi.

— Hei! protestă Hayes. Şi noi am fost puştani şi n-am fost scutiţi de stupiditate.

— Nu, nu stupizi. Am fost zăpăciţi, dar nu stupizi.

Marea, mai violentă decât în interiorul golfului, legăna cu putere vasul. Dar erau departe de zona periculoasă. Deşi răniţi şi extenuaţi, se întorceau vii şi „dintr-o singură bucată".

— Cobor. Aranjaţi-vă şi voi. Hayes, vin să te schimb după ce termin cu Tony.

Barrabas părăsi pasarela şi traversă puntea. Nanos, Starfoot şi Hayes păstrară un moment de tăcere. Ultimul oftă şi zise:

— Colonelul se pricepe la război de parcă s-ar fi născut odată cu el, dar în privinţa adolescenţilor…

Starfoot dădu din cap.

— Dar trebuie totuşi să admiţi, interveni Nanos, că frăţiorul lui Lopez ne-a făcut una boacănă de tot!

18

Singuri în cabină, cei doi adolescenţi se uitară unul la celălalt lung timp într-o tăcere totală. Puştanul vorbi primul:

— Ce-o să le spui? întrebă el cu o voce slabă.

Tony îşi feri privirea şi fixă un punct imaginar, cuprins de mânie.

— Te rog, imploră Puştanul.

Tony se uită din nou la el. Expresia semeaţă a Puştanului dispăruse lăsând locul spaimei. Avea faţa palidă şi alura cuiva părăsit de camarazii lui şi căzut în mâna inamicului. Tony era şi el stingherit, dar cel puţin intenţiile sale nu fuseseră rele. Îi părea rău pentru Puştan.

— Adevărul.

— Nu ştiam, îţi jur că nu ştiam. Dacă aş fi ştiut că erau nişte tipi scârboşi, n-aş fi trecut niciodată de partea lor, poţi să mă crezi.

Tony se uită la el în tăcere, fără nici un comentariu.

— Îmi pare rău că te-am atras în cursă.

— Serios? zise Tony neîncrezător.

— Mda. N-ai să le spui, nu-i aşa?

Tony se uită cu răceală la interlocutorul său.

Vasul se ridică pe culmea unui val înalt. Un fulger brăzdă cerul preţ de o jumătate de secundă şi se auzi bubuitul tunetului. Uşa cabinei se deschise în acelaşi moment, lăsând să pătrundă înăuntru ploaia şi vântul.

Fulgerul lumină silueta unui om înalt care stătea nemişcat în uşă. Sângele de pe faţă şi de pe braţe, amestecat cu ploaia torenţială, forma picături mari de culoare roz care se rostogoleau pe piele înainte de a se impregna în haine. În privirea lui era o lumină ciudată.

Rămase o clipă tăcut, apoi se hotărî să trântească uşa în spatele lui, micşorând zgomotul furtunii.

Barrabas rămase în picioare, cu mâinile în şolduri şi picioarele uşor depărtate. Privirea încruntată exprima foarte clar mânia. Îi studie un moment pe cei doi băieţi.

— Salut, Tony, zise el în cele din urmă.

Tony lăsă capul în jos ruşinat. Era imposibil să înfrunte privirea colonelului care îl fixa cu duritate. Puştanul se ghemui pe cuşetă în speranţa că se va face uitat. Tentativă inutilă. Barrabas se uită

imediat la el. Puştanul îşi feri privirea.

— Cine eşti?

— Pu... Puştanul. Mi se spune Puştanul. Voiam... să mă angajez mercenar, ca şi el, răspunse el întorcând capul spre Tony. M-au tras pe sfoară şi pe mine. Am crezut ce mi-au îndrugat, nu-i aşa, Tony?

Tony nu răspunse.

— E adevărat, Tony? întrebă Barrabas.

Tony se uită un moment la Puştan, ridică ochii spre colonel şi se uită din nou la tovarăşul lui de cabină.

— Adevărat, zise el încruntându-se.

Barrabas îi studie un moment pe cei doi adolescenţi.

— Ştie vreunul dintre voi ce s-a întâmplat în seara asta?

Tony şi Puştanul se uitară unul la celălalt, apoi coborâră privirea în podea, aşteptând ca unul dintre ei să răspundă. Tony rupse tăcerea.

— În parte. Cred că am făcut o gafa enormă. Vorbeau tot timpul de duşmanii lor. Nu ştiam că de fapt era vorba de voi... până la urmă.

— Ştii în ce loc se află acum?

Cei doi adolescenţi scuturară din cap şi se uitară posaci în gol.

— E puţin probabil să se întoarcă la cartierul general de pe plaja din Anna Maria, zise Barrabas.

Cei doi băieţi nu ziseră nimic, apoi Tony ridică ochii şi, pentru prima dată, se uită fix în ochii colonelului.

— Iahtul, zise el.

— Ce?

— Iahtul. Îl duc într-un mic port de agrement la Bradenton Beach. Acolo îl duc pe Colonelul D. aşa a spus Braun.

Tony părea brusc însufleţit. Amintirea acestui mic fapt, care cu câteva ore în urmă nu însemna nimic pentru el, constituia acum o şansă de a se revanşa cât de puţin pentru problemele pe care cauzase.

— E adevărat, îl asigură el pe Barrabas. L-am auzit pe Braun spunând asta. Jur. Ne aflam pe drumul spre Anna Maria. Ne-am dus în portul cu pricina. Braun şi Zetmer se uitau amândoi la iaht şi au zis că imediat ce îl vor elibera pe Colonelul D., în acel loc vor veni să se întâlnească cu cineva care trebuia să le dea bani sau cam aşa ceva. Nu i-am mai ascultat pentru că lucrul ăsta nu mi s-a părut atunci important.

Barrabas dădu încet din cap. Ceea ce spunea Tony avea sens. O altă piesă completa acum jocul de puzzle.

— Prin urmare, amândoi voiaţi să vă faceţi mercenari? zise Barrabas cu o voce mai blândă.

— Mda, răspunse Tony. Dar acum... nu e chiar la ce mă gândeam eu.

— Şi pentru tine la fel? îl întrebă Nile pe Puştan.

Adolescentul păru iritat.

— Trebuie cineva s-o facă şi pe-asta. Putregaiul invadează totul. Cineva trebuie să se ridice şi să lupte.

Barrabas se uită atent la el. Mai auzise astfel de vorbe. Era genul de stupiditate a oamenilor care n-au nimic în cap. În realitate, lucrurile erau mult mai complicate, şi nu ţinea să stea acum la discuţii.

— Ce legătură are asta cu tine? îl întrebă pe Puştan.

— Când ticăloşii sunt eliberaţi, cineva trebuie să-i urmărească, să se lupte cu ei, şi să-i facă să dispară. Ticăloşii trebuie să moară.

— Nici un om nu are dreptul să facă o astfel de judecată, zise cu răceală Barrabas. Nici un om. Iar toţi cei care gândesc în acest fel nu fac mai multe parale decât cei de care vor să se debaraseze. Nu poţi pretinde că aperi cauza dreaptă, pentru că te-ai numit singur judecător sau juriu. Asta nu-ţi dă nici un drept, asta. Face din tine pur şi simplu un ucigaş, conchise colonelul întorcându-se ca să părăsească încăperea.

— Totuşi, nu asta sunteţi?

Nile se întoarse brusc pe loc, îl sfredeli pe Puştan cu privirea şi zise:

— Ţi se pare ceva grozav, nu-i aşa? Totuşi nu e. Fantasma ta nu are nici o legătură cu ceea se petrece în realitate. Rămâi cu imaginaţia ta neînfrânată şi lasă-mi mie lumea reală. N-am altă alegere. Nu sunt decât un zar aruncat într-o anumită căsuţă. Destinul meu e să fiu un ucigaş. Crezi că nu mi-am dorit niciodată altă soartă?

Un fulger lumină brusc cerul şi tunetul bubui cu putere. Uşa cabinei se deschise brusc, lăsând să pătrundă vântul şi ploaia.

— Da, sunt un ucigaş. Şi dacă sunt obligat, te voi lichida.

Barrabas părăsi încăperea lăsându-l pe Puştan cu gura căscată de spaimă şi stupoare. Tony se uită la el cu o privire încruntată şi plină de răceală.

*

* *

La ivirea zorilor, vasul intra în apele americane. Furtuna se oprise la fel de repede precum se dezlănţuise şi soarele dimineţii

îşi desfăşura covorul de aur tivit cu roz deasupra apelor liniştite ale golfului. De-a lungul coastei încă depărtate a Floridei, palmierii se legănau molatic în bătaia brizei iar pelicanii îşi pescuiau peştii pentru micul dejun.

— Este oare acelaşi Ocean ca şi cel pe care am navigat ieri seară? zise Nanos.

Negrul se mulţumi să zâmbească.

Uşa cabinei se deschise şi se închise în spatele lui Barrabas care urcă pe pasarelă.

— Ce facem, colonele? întrebă Hayes.

Toţi trăseseră câte un pui de somn; Hayes şi Nanos se schimbau mereu la cârmă.

— Cam la patru sute de metri de portul de agrement se află un chei de pescuit. Acolo vom arunca ancora. Nate trebuie să fie consultat cât mai repede de un medic, iar Billy are o rană mai serioasă decât vrea să recunoască. O'Toole nu se va mai putea folosi de mână; glonţul i-a trecut prin palmă. Vă veţi duce toţi trei la medic imediat ce vom sosi. Asta înseamnă că la bord vom rămâne numai trei. Dacă iahtul lor e în portul de agrement, probabil că acolo Comandamentul X nu are mai mult de şase oameni.

— Iar noi vom avea avantajul surprizei, adăugă Hayes.

— Doi contra unul, zise Nanos, se încadrează în posibilităţile noastre.

— Vreau ca în dimineaţa asta să rezolvăm totul cu Braun, Comandamentul X şi colonelul D. Obiecţii?

— Ce facem cu Tony şi cu Puştanul? întrebă Hayes.

— Vor rămâne aici, răspunse Barrabas, până la întoarcerea noastră.

*

* *

Iahtul strălucitor plutea liniştit în portul de agrement. O limuzină mare, neagră, aştepta la vreo treizeci de metri pe drumul de pe marginea cheiului.

În interiorul cabinei de lux, un tip îmbrăcat elegant, trimis de senator, se plimba de colo-colo pe parchetul cernit cu grijă. Tălpile pantofilor loveau cu nervozitate podeaua la fiecare pas.

Aşezat nu departe de vizitatorul său, maiorul Braun nu părea mai vesel decât el. Ceea ce nu părea să-l afecteze cu nimic pe Colonelul D., instalat confortabil pe o sofa aşezată lângă un hublou. Colonelul privea în gol. Ochii lui nu exprimau nici un sentiment, nici un gând. Clipea din când în când, asta fiind

singura mişcare a corpului său.

— Deci asta mi-aţi adus? zise tăios vizitatorul. O legumă! V-am plătit să-mi aduceţi o legumă?

— Stai puţin! replică Braun pe un ton exasperat. L-am scos din închisoare. De unde să ştiu ce-i făceau acolo? Uită-te la braţele lui; l-au burduşit cu tot felul de droguri.

Vizitatorul continuă să se plimbe nervos prin cameră, cu privirea absentă, apoi se îndreptă spre Colonelul D.

— Poate că l-am putea învăţa să facă câte ceva! zise el ironic. Hello, colonele! Te simţi bine?

Torţionarul nu făcu nici un gest. Celălalt se aplecă spre el şi-i vorbi la ureche.

— Vrea colonelul un biscuit? zise vizitatorul în bătaie de joc.

Colonelul clipi.

— Bine, bine, dă-i un biscuit, maior Braun. Mi-a răspuns.

— Poate că în urma unui tratament…

— Sau poate nu!

De data asta furia spori în tonul vizitatorului.

— Şi în acest timp, continuă el, ce-am putea să facem cu el? Ce vom spune când oamenii vor începe să pună întrebări? Nu sunt deloc satisfăcut, maiorule Braun, adăugă el întorcând spatele şefului Comandamentului X ca să-şi reia plimbarea prin cabină.

— Cel puţin am făcut un lucru bun debarasându-ne definitiv de Barrabas.

— Oh, zău, maiorule Braun? replică vizitatorul oprindu-se în faţa hubloului care dădea spre chei. Atunci poţi să-mi spui cine vine în acest moment spre iaht?

*

* *

Patronul firmei care se ocupa cu închiriatul maşinilor la Bradenton Beach făcuse o afacere foarte bună închiriind două din maşinile lui celor doi tipi care bătuseră la uşa lui cu o jumătate de oră înainte de ora deschiderii.

Hayes şi Barrabas le duseseră lângă vasul lor şi îl urcaseră pe Beck pe bancheta din spate. Starea lui Nate se stabilizase şi nu-i mai curgea sânge, dar avea nevoie de îngrijiri medicale pentru coaserea rănilor. Liam O'Toole încasase un glonţ care îi trecuse prin palmă, iar Billy II nu arăta în nici un fel că ar fi avut dureri, dar rana lui continua să sângereze.

Barrabas fusese categoric.

— Aţi spus că ştiţi un medic la Tampa care ar păstra tăcerea în

schimbul unui teanc frumuşel de dolari. Duceţi-vă la el, e un ordin. Eu, Claude şi Alex ne vom ocupa de Braun şi de banda lui.

Imediat ce vehiculul cu cei trei mercenari dispăru la cotitura drumului, Nile se duse pe puntea inferioară. Tony şi Puştanul, care dormiseră pe cuşete, tocmai se treziseră.

— Avem o problemă de rezolvat, le explică Barrabas. Ne vom întoarce după câteva ore. Vă cer la amândoi să rămâneţi aici. Dacă nu mă ascultaţi, veţi mai auzi de mine, vă garantez. Cred că şi aşa mi-aţi creat destule probleme.

Cei doi tineri dădură afirmativ din cap.

Mercenarii făceau ultimele pregătiri de plecare. Purtau nişte veste largi ca să-şi ascundă puştile de asalt M-16 şi încărcătoarele. Îmbrăcaţi astfel, semănau cu nişte pescari care se înşirau pe chei în bătaia soarelui cald al dimineţii.

După câteva minute, Barrabas, Hayes şi Nanos pătrunseră în portul de agrement cu a doua maşină închiriată. Nile remarcă imediat limuzina oprită la marginea cheiului. La celălalt capăt, iahtul mare era ancorat lângă debarcader.

Hayes roti volanul şi plasă partea din spate a maşinii în direcţia iahtului.

— Să mergem! zise Barrabas.

Negrul acceleră la maxim. Roţile se învârtiră o clipă în gol apoi maşina începu să se deplaseze cu mare viteză.

— Oh, la dracu’! zise Nanos.

Aveau de parcurs doar vreo cincisprezece metri ca să ajungă la capătul cheiului şi Hayes nu încetinea. Barrabas se ţinea de clanţa portierei. În ultimul moment, negrul apăsă pe pedala frânei. Cauciucurile scrâşniră, maşina săltă pe suspensii, se cabră, apoi bara de protecţie lovi flancul iahtului. Două secunde mai târziu, mercenarii săreau din maşină şi urcau pe punte.

Exista o intrare pe puntea inferioară, în partea din faţă, şi alta în centrul iahtului. Nanos alergă spre proră în timp ce Barrabas spărgea uşa din mijloc. Hayes îşi îndreptă imediat arma spre deschizătură.

Când Nanos ajunse la jumătatea drumului, o prelată verde se ridică brusc şi apărură doi tipi cu arme automate. Barrabas îşi îndreptă puşca de asalt în direcţia lor şi apăsă pe trăgaci. Tipii traseră în acelaşi timp. Gloanţele îl loviră pe unul dintre atacatori.

Hayes se ocupă de al doilea. Cei doi complici se prăbuşiră unul peste altul năclăiţi de sânge.

Dar Nanos fusese rănit.

— Ocupă-te de el şi acoperă partea din faţă! îi strigă Barrabas lui Hayes.

Negrul se aplecă spre grec.

Barrabas intră pe uşa cabinei principale, cu degetul pe trăgaciul puştii de asalt. O altă uşă se închise în momentul în care intră, apoi îl zări pe Colonelul D. aşezat pe o cuşetă, cu privirea tulbure, pierdut în alt univers.

Nile simţi deodată o prezenţă în spatele lui. Se întoarse brusc. Patul unei puşti fu gata să-l lovească în cap.

Zetmer lovi din nou, atacând cu patul armei stomacul adversarului. Un om obişnuit s-ar fi pomenit cu răsuflarea tăiată. Dar Barrabas nu era un om obişnuit. Primi lovitura cu toţi muşchii abdominali încordaţi. Dar Zetmer, cu o privire ucigaşă lovi din nou peste antebraţul lui Nile care dădu drumul puştii.

— O să te lichidez! izbucni cu sălbăticie Zetmer ridicând puşca ca să-l lovească peste faţă pe Barrabas.

Cu pieptul umflat, Zetmer se pregătea să aplice o ploaie de lovituri.

Tipul era bun, dar Barrabas era şi mai bun.

Reacţionând fulgerător, Nile blocă pumnul lui Zetmer şi continuă imediat cu o lovitură puternică de dreapta la nivelul plexului. Fostul mercenar sughiţă de durere şi se strâmbă cu răutate. Nile nu-i lăsă nici un răgaz, îl apucă cu mâna de păr şi îl pocni cu nasul de genunchiul lui. Apoi îl mai lovi o dată. Oasele cedară din cauza şocurilor repetate şi faţa lui Zetmer se umplu imediat de sânge.

Nile îi dădu drumul şi îl împinse în perete. Numai albul ochilor lui Zetmer mai era vizibil în spatele perdelei de sânge care îi acoperea faţa. Osul nasului strivit pătrunsese în creier. Zetmer nu mai exista. Cumpărase un bilet spre iad.

Barrabas îşi luă puşca de jos şi se îndreptă spre celelalte cabine.

Mai erau două, amândouă goale!

Brusc, auzi foarte clar motorul unei bărci, la distanţă foarte mică.

Barrabas ieşi în fugă pe punte.

*

* *

La puţin timp după plecarea mercenarilor, Puştanul începu să se agite nervos, aruncând din când în când priviri ciudate spre Tony.

— Ce-ai păţit? îl întrebă Tony.

— Nimic. Amicul tău, Barrabas!
— Ce-i cu Barrabas?
— Se dă dur cu noi.
— Chiar aşa şi e.
— Te laşi tras în piept de toată lumea.
— Mda, e posibil, dar ţi-am salvat viaţa, nu?
Puştanul se întoarse spre Tony.
— Crezi că mai au şi alte arme la bord?
Tony îi aruncă o privire întrebătoare amestecată cu nelinişte Simţi în mod ciudat că se va ivi o problemă.
— Despre ce vorbeşti? replică el apropiindu-se de Puştan.
— Vorbesc de acţiune. Acum, pleacă din calea mea.
— Nu, n-ai să te duci nicăieri.
În momentul în care Puştanul încerca să-l dea la o parte pe Tony din drumul lui, acesta îl apucă de braţ şi cei doi adolescenţi începură o luptă înverşunată, rostogolindu-se pe podea.
În ciuda taliei înalte a adversarului, Tony era mai puternic. Se răsuci până când ajunse în spatele lui şi îi blocă ceafa. Puştanul se zbătu zadarnic.
— După cum ţi-am spus, nu te duci nicăieri. Iar când se va întoarce Barrabas, îi voi spune toată povestea.
Puştanul nu se mai zbătu, dar îşi strecură braţul pe podea fără ştirea adversarului său.
— Serios? Şi ce-o să-mi facă? întrebă el.
— Nu ştiu, dar cu siguranţă că va avea o idee.
Puştanul apucă centura unui echipament de scufundare, pe care o zărise sub cuşetă, şi o trase uşor spre el.
— Nu cred, Tony Lopez, căci maiorul Braun se va ocupa de Barrabas al tău. Barrabas e o cârpă. Adevăratul dur e Braun! Un tip bine...
— Ce tot îndrugi acolo? Au vrut să te omoare.
— Hampton, nu Braun. Nu ştia ce se petrece. Dacă ar fi fost de faţă, nu l-ar fi lăsat pe Hampton să-şi facă de cap.
— Eşti complet nebun!
— Uu-uu, murmură el lovind cu centura îngreunată de plumb peste faţa lui Tony.
Sângele îi ţâşni imediat de la frunte iar mâinile slăbiră strânsoarea destul ca Puştanul să se desprindă şi rolurile să se inverseze.
Tony, blocat acum, se zbătea cu disperare. Puştanul lovi din nou cu centura grea, punând rapid capăt luptei.
Tony îşi pierduse cunoştinţa.

În câteva minute, adolescentul descoperi lada metalică de sub tabloul de bord al pasarelei şi sparse lacătul. Înăuntru găsi tot ce voia: o puşcă de asalt M-16 echipată cu surdină şi câteva încărcătoare pline.

Tony îşi reveni în momentul în care Puştanul îl lega.

— Mă întorc să te iau imediat, zise Puştanul înainte de a părăsi vasul.

Sări pe chei şi merse calm, cu arma ascunsă sub haină. Se afla din nou în ceea ce numea „miezul palpitant" al acţiunii, reamintindu-şi, nu fără plăcere, felul în care începuse totul: masacrarea lui Wally Garvis, a mamei şi a fratelui său, apoi fuga pe străzi, hainele murdare de sânge, impresia că picioarele nu mai atingeau pământul, că era în stare să zboare…

În minte îi veniră brusc cuvintele lui Barrabas:

— *Nimeni n-are dreptul să judece… În ciuda tuturor scuzelor pe care le poţi invoca, nu vei fi decât un ucigaş.*

„Să admitem că sunt un ucigaş, îşi zise el. Când eşti ucigaş, trebuie să găseşti o ţintă…"

O găsi curând.

Un pescar aşezat într-o barcă cu motor îşi pregătea uneltele.

— Salut, îi zise Puştanul cu un zâmbet amical.

Pescarul ridică ochii spre el.

— Salut, băiete. Ce mai faci?

— Foarte bine. Am ceva pentru tine.

— Da? Ce?

— Asta…

Tânărul asasin îşi scoase brusc arma şi trase. Pieptul pescarului se înroşi instantaneu, apoi se prăbuşi în apă, cu capul în jos. Puştanul sări imediat în barcă, aruncă peste bord cutia cu ace a victimei, al cărei sânge colora deja suprafaţa apei lângă ambarcaţiune, apoi porni motorul.

După câteva momente, Puştanul stabiliză barca cu motor lângă vas şi urcă la bord să-l ia pe Tony. Portul de agrement unde era ancorat iahtul Comandamentului X se afla la câteva minute de-acolo. Dacă se grăbea, putea să-i avertizeze de pericol în caz contrar, avea ostaticul ca atu.

*

* *

Barrabas ajunse pe punte şi localiză zgomotul motorului lângă flancul iahtului. Se repezi în partea din faţă, în partea opusă cheiului, şi se aplecă cu prudenţă. Barca cu motor începea să se depărteze de iaht străbătând apele golfului. Cu un gest reflex,

Barrabas ridică arma şi apăsă pe trăgaci, dar imediat îşi dădu seama că era prea târziu. Fugarii erau deja prea departe.

Braun reuşise în cele din urmă să fugă şi la cârmă se afla Puştanul.

— Colonele! strigă Hayes.

Negrul îl ajuta pe Nanos să se aşeze lângă peretele exterior al cabinelor. Grecul primise un glonţ în piept. O rană urâtă.

Barrabas veni lângă ei.

— Colonele, uită-te pe chei! îi zise Hayes.

Un tip în costum se îndrepta cu toată viteza spre marea limuzină neagră.

— A părăsit iahtul. Vreţi să-l lichidez?

Fugarul aruncă o privire peste umăr în direcţia iahtului. Barrabas îi înregistra imediat figura.

— Nu. Lasă-l să plece. Mă voi ocupa de el mai târziu. Acum îl vreau pe Braun.

— Cartierul general de pe plajă? sugeră Hayes.

— Poate. Alex, cum te simţi?

— Ticăloşii ăştia! zise gâfâind rănitul. O să-i sparg!

— I-am ras, Alex, îi răspunse Hayes.

— Du-l în maşină. Pe urmă plecaţi de-aici amândoi.

— Pot să merg, insistă Nanos.

Îl ajutară să se ridice şi se îndreptară spre maşina lor.

— Şi Colonelul D.?

— Lasă-l. Nu se va duce nicăieri. E încă în stare de şoc.

Hayes urcă la volan, în timp ce Barrabas îl aşeza pe Nanos alături de el.

Pe drumul de pe coastă se auzea sunetul sirenelor. Nile ridică ochii. În depărtare, vehiculele poliţiei soseau cu mare viteză.

— Probabil că cineva a auzit împuşcăturile, zise Barrabas.

— Voi face în aşa fel încât să nu te urmărească, colonele, îl asigură Hayes pornind motorul.

Maşina porni pe chei.

Barrabas luă puşca de asalt M-16. Avea să-l găsească pe Braun. Totuşi îl tracasa ceva mult mai important. Cauza originară: Tony Lopez. Acum ce-i mai făcuseră?

O barcă cu motor era legată la capătul cheiului, la vreo zece metri. Se îndreptă spre ea fără să mai aştepte.

19

Barrabas intră în cabina vasului lor. Pete de sânge murdăreau podeaua şi centura cu plumb aruncată pe jos. Dar nici urmă de Tony Lopez. Şi, în plus, Puştanul furase una din armele lor de asalt M-16.

Nu-i mai rămăsese decât să ajungă la casa de pe plajă.

Urcă în barca cu motor şi zece minute îi fură suficiente să se deplaseze pe lângă drumul care lega insula Anna Maria de continent, până când ajunse la un pasaj îngust care permitea accesul liber în golf.

În curând zări parcul de pe marginea mării, apreciat de îndrăgostiţi la căderea nopţii. Conduse barca spre coastă până când elicele mari atinseră fundul nisipos. Apoi părăsi ambarcaţiunea şi o porni în fugă pe plajă.

Pădurea de pini se afla în stânga lui. Profită de paravanul copacilor ca să se apropie de casă. Imediat ce văzu casa, se opri ca s-o studieze. Locul părea pustiu.

Nile înaintă lent de la un copac la altul, oprindu-se la marginea pădurii. Până la uşa spartă era un spaţiu liber de vreo zece metri.

Nici un semn de viaţă.

Trebuia să încerce.

Brusc, fu alertat de un zgomot în spatele lui. Paşi urmaţi de un declic metalic pe care îl cunoştea foarte bine.

Era clar că nu va fi nevoit să se plictisească de căutare.

— Cauţi pe cineva, domnule dur? zise Puştanul.

Barrabas se întoarse spre adolescent.

— Acum, lasă arma, dom’le!

— Şi dacă refuz? replică Barrabas privindu-l fix în ochi pe asasin.

Puştanul trase. Glonţul fu gata să-l răstoarne pe Nile intrându-i în coapsă. Nu intrase profund, dar durerea îl obligă să lase puşca pentru a se ţine de partea rănită.

— Păi vezi! zise Puştanul rânjind sarcastic.

Făcându-şi apariţia de după un trunchi enorm, maiorul Braun avea în mână un pistol-mitralieră Uzi. Faţa lui era luminată de un zâmbet plin de încântare.

— În sfârşit, Barrabas! Iată-ne din nou singuri faţă în faţă!

Părea să fi uitat de Puştan.

— Sunt stupefiat că ai reuşit să scapi din Cuba, continuă el.

Chestia asta era logic imposibilă. O să-mi povesteşti înăuntru cum ai făcut. Da? Să mergem, zise el întorcându-se spre Puştan, voi cere prin radio ajutor de la celelalte unităţi ale comandamentului. După ce vor veni, ne vom ocupa de Barrabas şi de tânărul său prieten.

*

* *

Tony Lopez îşi recăpătă treptat cunoştinţa. Întins într-un loc necunoscut, cu ochii închişi, adolescentul putea să audă foarte bine zgomotul oceanului. Ştia totuşi că nu se afla pe un vas, căci podeaua era nemişcată. Simţi că i se face rău în timp ce capul părea că îi e lovit de bile de bowling. Sângele uscat îi lipea de cap o parte din păr.

Se întrebă un moment de ce nu putea să se mişte, apoi îşi dădu seama că avea mâinile şi picioarele legate şi că era legat şi la gură. Numai pleoapele erau libere, dar fu nevoit să facă un mare efort ca să le deschidă.

Recunoscu imediat încăperea, cea din casa de pe plajă, unde fusese dus după ce Comandamentul X pusese mâna pe el, la aeroportul din Tampa. Deşi întins pe podea, putea să zărească pereţii plini de hărţi şi aparatul radio instalat într-un colţ.

Se strădui să-şi desfacă legăturile prea întinse care făceau să-i amorţească mâinile, dar durerea de cap deveni şi mai puternică. Tony închise ochii ca să-şi reţină lacrimile, apoi strânse din dinţi şi făcu o nouă tentativă care se dovedi inutilă. Legăturile nu se mişcau nici c-un centimetru.

„Ce-ar fi făcut Emilio într-o astfel de situaţie?” se întrebă el.

Răspunsul îi veni imediat. Trebuia să se destindă, să se relaxeze complet.

Tony îşi decontractă corpul cât îi fu cu putinţă, ajutat de zgomotul blând şi regulat al valurilor care se spărgeau pe plajă şi pe care îl ascultă cu ochii închişi. Tensiunea şi durerea se risipiră treptat.

N-ar fi putut să spună cât timp rămăsese în această stare de relaxare totală. Poate că leşinase din nou. Acum avea senzaţia ciudată că pluteşte la suprafaţa mării. Valurile calde îl legănau, îl calmau, îl reconfortau. Şi în curând îşi dădu seama că putea să mişte mâinile. Se dezumflaseră şi legăturile alunecau în jurul încheieturilor de parcă ar fi fost desfăcute. Ştia că asta se întâmplase datorită relaxării. Presiunea sanguină scăzuse şi muşchii se retractaseră suficient ca să-i permită să-şi mişte mâinile.

Încercă să se elibereze până când legăturile se strânseră din nou. Iar era blocat. Reîncepu să asculte valurile, se decontractă de mai multe ori, deplasând mâinile cu câţiva centimetri la fiecare tentativă, până când fu în stare să atingă nodurile cu vârful degetelor. Prinse primul nod între degetul mare şi arătător şi începu să-l desfacă. Avu nevoie de câteva minute ca să reuşească, dar din acel moment legăturile slăbiră şi se putu mişca mult mai uşor.

În curând avu mâinile libere şi afluxul brusc de sânge îi provocă furnicături dureroase. Nu mai avea timp de pierdut. Îşi scoase căluşul din gură, apoi îşi dezlegă picioarele.

Casa era în continuare învăluită în tăcere. Se ridică cu precauţie, se apropie lent de aparatul radio, duse casca la urechi şi porni aparatul. Cunoştinţele lui în materie ar fi trebuit să-i permită să cheme poliţia.

Dar în căşti nu auzi nici un sunet, şi pe bună dreptate: fişa nu era branşată la aparat. Tocmai se pregătea să facă contactul când un instinct ciudat îl făcu să nu-şi ducă gestul până la capăt. Nu înţelegea de ce, dar intuia că era în pericol. Luă casca de la urechi şi se îndreptă spre uşă. Atunci răsună un foc de armă.

Tony traversă încăperile goale în vârful picioarelor până în salon. Ferestrele mari care se deschideau spre terasă ofereau o vedere spre ocean şi spre pădurea de pini. Tony fu atunci martorul unei scene neaşteptate. Maiorul Braun şi Puştanul se pregăteau să urce scara până pe terasă, împingându-l în faţa lor pe Barrabas. Colonelul şchiopăta puternic şi coasta îi sângera.

Tony aruncă o privire rapidă în jur şi zări un pistol automat pe masă. Un Luger cu două zvastici gravate pe mâner. Îl luă, alergă până la uşa care comunica cu terasa şi se aplecă discret să-i vadă pe cei trei oameni care se apropiau. Ţinând Lugerul cu amândouă mâinile, Tony ţinti pieptul lui Braun. În ochi îi apărură lacrimi pe care nu şi le putea stăpâni. Avea să omoare un om.

Degetul lui apăsă pe metalul tare şi rece al trăgaciului. Mâinile îi tremurară în ultimul moment, când glonţul ţâşni pe ţeavă. Bubuitura îl asurzi o clipă. Glonţul îl nimeri pe Braun în mână, obligându-l să dea drumul la armă. Pistolul-mitralieră fii proiectat în aer. Braun ţipă, apoi se prinse de mâna ciopârţită.

Barrabas reacţionă imediat, răsucindu-se pe piciorul sănătos şi lovindu-l puternic cu pumnul în faţă pe Puştan. Cu aceeaşi mişcare îşi recuperă şi arma.

Braun ridică ochii şi îl zări pe Tony pe terasă cu Lugerul în mână. Putu totuşi să citească în privirea adolescentului că nu va

mai avea curajul să tragă încă o dată şi se năpusti pe scară.

Tony îi auzi paşii răpăind pe fiecare treaptă. Picături mari de sudoare i se prelinseră pe faţă când îndreptă arma spre ucigaşul ajuns pe terasă. Se dădu câţiva paşi înapoi.

Braun îi aruncă o privire rece apoi luă hotărârea să nu se ocupe de ei. Dădu fuga în casă spre camera în care se afla aparatul radio de emisie-recepţie.

Barrabas şi Puştanul continuau să se lupte la capătul de jos al scării. Tânărul ucigaş nu voia să lase puşca, agăţându-se de ea cu fermitate. Stingherit din cauza rănii. Barrabas îşi pierdu echilibrul, se sprijini pe piciorul rănit şi căzu pe spate, strâmbându-se de durere. În cădere, se agăţase de puşca de asalt M-16 şi îl trăsese după ei pe Puştan. Adolescentul se afla acum peste el.

O idee trecu brusc prin mintea băiatului. Ţinând în continuare arma cu amândouă mâinile, ridică piciorul şi lovi în rana adversarului cu vârful cizmei. Barrabas ţipă de durere, cu tot sistemul nervos în stare de şoc. Dădu uşor drumul armei. Puştanul lovi a doua oară în acelaşi loc. Vederea sângelui care îi murdări cizma păru să-i întunece imediat minţile şi începu să lovească violent în rana deschisă. Nile dădu drumul la armă şi se depărtă de adversar rostogolindu-se.

— Nu trage! Nu trage că te împuşc! strigă Tony Lopez de pe terasă.

Ţinea Lugerul îndreptat spre Puştan.

— Înapoi! Altfel te împuşc, îţi jur că te împuşc! Depărtează-te de el!

Ochii Puştanului se plimbau de la Tony la Barrabas şi de la Barrabas la Tony. În acel moment, casa fu zguduită de o bubuitură puternică. Geamurile se sparseră şi fragmente de zidărie zburară în toate direcţiile. Puştanul se repezi pe scară. Tony îl ameninţă cu Lugerul. Celălalt nu-l băgă în seamă şi alergă în casă spre camera unde se afla aparatura radio.

Fumul se împrăştia treptat.

Camera semăna cu o măcelărie.

Picioarele, bazinul şi o parte din intestinele lui Braun rămăseseră pe scaunul pe care se afla cu câteva secunde mai înainte. Restul corpului se transformase într-o masă sângerândă împrăştiată pe pereţi şi pe podea.

Amicii Puştanului dispăruseră, lăsându-l doar cu o puşcă.

Afară, Barrabas strângea din dinţi ca să-şi domine durerea. Făcu apel la toată voinţa lui, se ridică şi apucă pistolul-mitralieră

Uzi scăpat din mână de Braun.

Avea senzaţia că un fier roşu îi străpungea coapsa. Totuşi nu avea de ales. Inspiră adânc, se agăţă de balustradă şi urcă greoi scările.

Pe terasă, Tony, alb la faţă şi încremenit, ţinea arma în aceeaşi poziţie. Lăsă în jos braţele când îl văzu pe Barrabas.

— Puştanul e înăuntru, zise el. Cu puşca.

— Stella avea dreptate, zise Nile luându-i revolverul din mâini. Eşti altfel decât fratele tău. Nu eşti un ucigaş, şi nu-ţi închipui ce noroc ai.

Barrabas şchiopătă până la intrarea în casă şi se sprijini de tocul uşii ca să se mai odihnească.

Inspiră profund şi strigă:

— Îţi dau o şansă, puştiule. Ieşi de-acolo fără puşcă.

Nu primi nici un răspuns. Dar, brusc, adolescentul apăru din salon, cu faţa palidă, gâfâind.

— Ticălosule! zise el cu un ton isteric.

Barrabas se uită la el tăcut, ţinând cu fermitate pistolul-mitralieră gata să tragă. Arma Puştanului atârna lângă pulpă.

— Ei bine, răspunde-mi, ticălosule! strigă Puştanul.

— Care e întrebarea, micuţule?

— De ce ticăloşii de teapa ta reuşesc totdeauna?

— Ce reuşesc?

— Să murdărească lumea, să-i împiedice pe tipii de felul meu să-şi facă treaba…

— Treaba ta? Ai hotărât asta tu singur? Pune arma jos şi stăm de vorbă.

— Mda! Eu hotărăsc! zbieră Puştanul cu o voce dementă. Eu hotărăsc viaţa şi moartea unora şi altora. Eu sunt judecătorul şi executorul. Aşa cum l-am executat şi pe comunistul ăla acum două zile.

Rana îl durea din ce în ce mai tare pe Nile.

— Despre ce vorbeşti?

— De comunistul ăla! La Tampa. Aţi auzit anunţându-se pe toate posturile de radio. Mama şi fratele lui mi-au ieşit în cale, aşa că i-am suprimat şi pe ei. Ăsta e războiul. Războiul împotriva drojdiei societăţii, şi drojdia societăţii trebuie să crape.

Se îndrepta spre terasă cu o privire de om nebun.

— Lasă arma, puştiule, ordonă Barrabas ridicând pistolul-mitralieră.

Puştanul depărtă braţele, ţinând totuşi într-o mână puşca de asalt.

— Vezi bine că acum nu mai pot să trag. Lasă-mă să ies. Pe urmă ne vom arunca amândoi armele de la terasă. Am zis, amândoi. Altfel n-am încredere.

Barrabas ştia că era o nouă viclenie. Acceptă doar ca să vadă până unde era capabil să meargă acea fiară tânără.

— O.K., zise el dându-se înapoi. Vino încet.

Puştanul ieşi din casă şi amândoi ajunseră faţă în faţă pe terasă. Tony, singurul martor al scenei, rămăsese încremenit de spaimă. Barrabas ridică pistolul-mitralieră Uzi peste balustradă.

— Dă drumul armei tale, îi ordonă el tânărului asasin.

— Du-te la naiba! zise brusc Puştanul înaintând spre scară.

— Îţi spun încă o dată să laşi arma, zise Barrabas cu o voce calmă.

— Iar eu îţi spun să te duci la naiba!

Puştanul coborî treptele şi ajunse la capătul de jos al terasei.

— Ea mea! exclamă el ridicând într-o mână puşca de asalt M-16 ca să-l sfideze pe colonel.

Apoi începu să se depărteze.

— Nu te prosti! îi strigă Barrabas. Mai ai încă o şansă.

Tânărul ucigaş se opri, fără să întoarcă capul. Ezită o clipă, apoi o luă din loc.

Nile scoase Lugerul de la centură şi remarcă zvasticile gravate pe mâner.

— Nu! imploră Tony.

Lui Nile îi venea foarte greu să tragă.

Puştanul se depărta de casă. Trăia deja într-o lume plină de fantasme. După masacrarea unei familii la Tampa, după alte asasinate, va ajunge într-o echipă de mercenari şi-şi va potoli şi mai mult setea criminală.

Puştanul era un om bolnav. Un animal dăunător.

Glonţul îi trecu prin partea din spate a capului. O moarte curată şi rapidă.

Barrabas aruncă Lugerul şi se întoarse spre Tony. Băiatul plângea în hohote. Nile ar fi vrut să-i pună o mână pe umeri şi să-i spună că acum totul era bine, dar nu putea.

Nu acum. Din cauza acelui sentiment pe care îl avea că era un ucigaş şi că asta va fi mereu.

Barrabas se agăţă de balustradă să coboare treptele şi şchiopătă cu greu până la drum.

Tony veni imediat după el.

Da, Nile Barrabas era un ucigaş. Dar un lucru îl deosebea de ceilalţi tipi de felul lui. Încerca să nu se înşele niciodată în

privinţa ţintei.
Asta era diferenţa.

CUPRINS

1.....3
2.....8
3.....16
4.....28
5.....36
6.....41
7.....47
8.....54
9.....73
10.....76
11.....88
12.....98
13.....102
14.....110
15.....117
16.....125
17.....132
18.....141
19.....152
CUPRINS.....159

CÂINII RĂZBOIULUI

O colecţie nouă pe care v-o dăruieşte Editura Z.

- Întâlnire-surpriză cu celebrii „câini ai războiu-lui" zugrăviţi de Swen Hasel în iureşul unor aventuri inedite în Africa de Nord.
- Reîntâlnire cu Nile Barrabas şi vestiţii SOB - Soldiers of the Beast.
- Întâlnire cu rapidul şi periculosul Bo Thornton, veteran din Vietnam, membru al forţelor speciale şi al Beretelor Verzi.

AMBUSCADĂ ÎN CUBA

Începu să plouă cu gloanţe. De data asta proiectilele nimeriră coca vasului. Încă vreo cincizeci de metri şi vasul avea să ajungă sub ziduri, în afara liniei de tir.

Billy îşi încordă arcul, îndreptând vârful săgeţii puţin deasupra zidurilor, apoi trase. Săgeata se deplasă ca o rachetă prin ploaia torenţială.

Billy se aruncă pe burtă. Mitralierele trăgeau cu furie făcând să sară aşchii din uşi, spărgând hublourile şi ferestrele de pe pasarelă. După câteva secunde, o explozie înăbuşită răsună pe înălţimile fortăreţei.

Billy ridică o clipă capul şi scoase un strigăt de luptă în stare să-ţi îngheţe sângele în vine.

O'Toole se ridică. Pietre şi flăcări căzeau de pe metereze, acolo unde cu câteva minute mai înainte se aflaseră o mână de soldaţi şi o mitralieră. Explozia distrusese şi unul din reflectoare.

În curând GESTAPO de SVEN HASSEL

ISBN 973-9127-26-7 EDITURA Z Lei 12.000